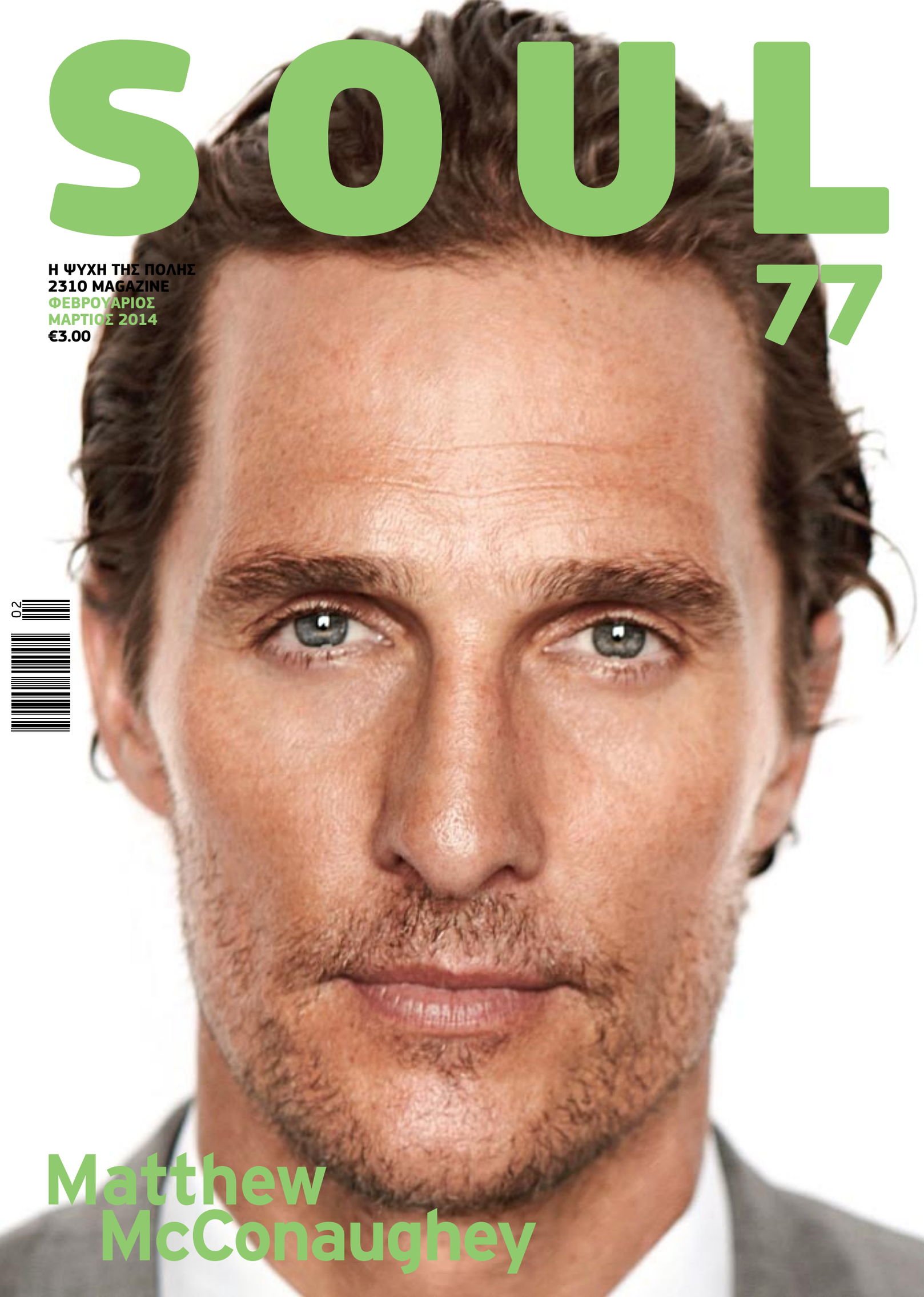
SOUL

77

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
2310 MAGAZINE
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ 2014
€3.00

Matthew McConaughey

ATHENS VOICE .GR

ATHENS VOICE FOR iPHONE

Η ATHENS VOICE ΚΑΘΕ ΛΕΠΤΟ

Μάθε τι συμβαίνει ενώ είσαι στο δρόμο

Διάβασε πρώτος όλες τις ειδήσεις, δες video και φωτογραφίες της επικαιρότητας. Ενημερώσου από τα τελευταία άρθρα της ATHENS VOICE. Βρες τις διευθύνσεις που ψάχνεις στους οδηγούς της πόλης. Δες τι παίζει γύρω σου. Άκουσε τις καλύτερες μουσικές στα podcast της A.V. Διάβασε την ύλη που σε ενδιαφέρει και αποθήκευσε τα αγαπημένα σου άρθρα. Μοιράσου άρθρα, εικόνες και video με φίλους μέσω Facebook, Twitter, email, sms.

ΚΑΤΕΒΑΣΕ ΤΟ ΔΩΡΕΑΝ

2014

DEVELOPED BY topcreations
TOP DESIGN & DEVELOPMENT

Editorial
ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

«China Heavyweight», Γιουνγκ Τσανγκ

It’s viral!

Την αγαπώ τη Θεσσαλονίκη. Εδώ κατοικεί η τρέχουσα γλυκιά ζωή μου αλλά και βρίσκονται εγκιβωτισμένες οι πυρετώδεις και εκστατικές αναμνήσεις μου. Είμαι από τους τυχερούς. Μου χάρισε έναν έρωτα, ένα σπίτι, ένα γάτο, μια αξιοπρεπή δουλειά, καθώς το να μιλώ ή να γράφω για αυτή -επάγγελμα πολεμικός ανταποκριτής δηλαδή- μαζί με καμιά δεκαριά γενναιόδωρους φίλους συναρμολογούν το χθες και το τώρα μου σε τρεις λέξεις: η πόλη μου. Κι ας μην είμαι από δω.

Το όνειρό μου ήταν να ζω για πάντα περικυκλωμένος από θορύβους και πολυκατοικίες, οι ωραίες θέες και η γαλήνη της φύσης δεν με πολυεξιτάρουν, την αντίληψή μου για την αστική διαβίωση μπορείς να την πεις και διεστραμμένη: με μαγεύουν πιο πολύ η οχλαγωγία των φωταγωγών της Ιασωνίδου ή οι σειρήνες των περιπολικών που κάνουν θρύψαλα την ησυχία των περίοικων στην Τούμπα από ό,τι η μάχη για περισσότερο πράσινο και πάρκα στην Καλαμαριά. Εκεί που μια ομάδα εθελοντών της κοινωνίας των πολιτών βλέπει ένα ραγισμένο πεζοδρόμιο επί της Βασιλίσσης Όλγας κι επειγόντως πρέπει να στήσει μια δράση-αστικό πείραμα για να την επισκευάσει, εγώ θέλω να τους φωνάξω να αφήσουν το ρήγμα ανέπαφο, καθώς είναι η μόνη ευκαιρία που έχουμε για να μνημονεύουμε τον Νίκο Αλέξη Ασλάνογλου, σαλονικιός ποέτα γκράντε, «σιγανή βροχή χασμουριέται στις ρωγμές των δρόμων, η οπτασία των πόλεων».

Ακόμα κι όταν η Λεωφόρος Νίκης πλημμυρίζει από ομίχλη και στενοχωρημένοι καπουτσινόκαυλοι ωρύονται πως τους κόβει τη θέα στον ορίζοντα, εγώ παραληρώ ασχέτως αν κανένας δεν συμμερίζεται τον ενθουσιασμό μου, που πηγάζει από τη λατρεία μου για τον Γιώργο Ιωάννου, λογοτεχνάρα ολκής, «παρακαλούσα να κρατήσει ως το βράδυ, συνήθως όμως γύρω στο μεσημέρι διαλυόταν από έναν ήλιο ιδιαίτερα δυσάρεστο, που έκανε τα σπίτια να μην είναι πια τόσο ελκυστικά μέσα στην αχνάδα τους».

Μπορείς λοιπόν να πεις πως ανάμεσα στον μέσο Θεσσαλονικιό και σε μένα υπάρχει ένα χάσμα, ένα γκαπ, στον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε την ομορφιά και τη στοργή που προσφέρει η πόλη. Όλοι κράζουν τα Mikel, αλλά, πέρα από το ότι μου αρέσει ο μόκα καπουτσίνο τους, με ενθουσιάζει και το νυχτερινό τους καρέ. Όπως λούζει το βυσσινορόζ αλογονούχο φως θαμώνες και εργαζόμενους, μου έρχονται στο μυαλό πίνακες του Χόπερ. Στη θέα του πανάθλιου φουγάρου της Τιτάν, όπως το κρίνουν άλλοι, εγώ παθαίνω ρομαντισμό και Einstürzende Neubauten, «χρωστώ σε σένα τον πολιτισμό μου, ηλεκτράνθρακα». Ακόμα κι όταν διαβάζω ρεπορτάζ στις τοπικές φυλλάδες που διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους για τα παραπήγματα λαϊκής διασκέδασης που καταπατούν κάθε τετραγωνικό ελεύθερου χώρου, έχω τις διαφωνίες μου. Προτιμώ ξαναμμένες Ναουσαίες με καυτό μίνι να χορεύουν ξέσαλα λαϊκομπίτια κι από κάτω να αποθεώνουν οι αρσενικοί της Αγίου Δημητρίου και της Κασσάνδρου παρά μουσάτους τρέντουρες ποδηλάτες ή χιπστερόνια με σκυλιά που τους χαλάει το όνειρο και δεν μπορούν, ρε γαμώτο, να ζήσουν όπως στο Βερολίνο.

Για αυτό μπορεί να είμαι και ο μόνος που πανικοβλήθηκε στο άκουσμα πως η Θεσσαλονίκη κέρδισε τον τίτλο της 2014 European City Of The Future που διοργάνωσαν οι βρετανικοί «Financial Times». Τρέμω στην προοπτική ενός μέλλοντος όπου οι υπηρεσίες καθαριότητας του δήμου θα ξεσκαρτάρουν στο όνομα της ξέξασπρης αισθητικής των τοίχων το αφισομάνι της πλατείας Ναυαρίνου. Fuck google, Στέκι Βιολογικού rules. Ή ότι προς τέρψιν των τουριστικών κοπαδιών η ορχήστρα της ΚΟΘ, διακτινισμένη επί της Νέας Παραλίας, θα εκτελεί συμφωνικούς Μπαχ και Μότσαρτ. Παρατάτε με ήσυχο κι αφήστε με να απολαμβάνω τους Ramones εξώφυλλο στο «Uncut» όπως με κοιτούν σαρδόνια από το περίπτερο-γκαλερί της Αριστοτέλους. Σας το είπα πως υπάρχει ένα γκαπ, ένα χάσμα, ένα ρήγμα σε αυτό που εγώ και ο μέσος Θεσσαλονικιός θεωρούμε ποιότητα αστικής διαβίωσης. Ή θα σε γλυκαίνει η κρέμα κανέλα της μπουγατσερί «Μερακλής» στην Εγνατία ή θα φτιάχνεσαι με βέρο παριζάνικο κρουασάν, δεν υπάρχουν μέσες λύσεις. Μπουγατσάν και… μαλακίες!

PICCADILLY

Ονο/νυμο: Τάσος Ρεμπούτζιας
Bar: Piccadilly
Motto: «Οτιδήποτε κάνουμε στη ζωή να το κάνουμε με αγάπη και να ζούμε αληθινά.»

Vintage με τα όλα του: από τη μουσική μέχρι τη διακόσμηση. Ο Τάσος Ρεμπούτζιας κάλεσε τους φίλους του σ' ένα vintage πάρτι με μπόλικη νοσταλγία. Ο μπάρμαν του Piccadilly πέρασε για μία νύχτα από την άλλη μεριά της μπάρας και διηγείται την εμπειρία του.

THE BAR

Το Piccadilly λειτουργεί εδώ και τέσσερα χρόνια σε ένα επιβλητικό, ψηλοτάβανο κτήριο στην οδό Συγγρού και φέρνει κάτι από παλιό Λονδίνο στην καρδιά της Θεσσαλονίκης. «Είναι ο χώρος που κάνει το μαγαζί τόσο ιδιαίτερο», λέει ο Τάσος. «...ο όγκος του, το φυσικό τούβλο. Σε συνδυασμό, φυσικά, με το προσωπικό του. Είμαστε μια φρέσκια ομάδα, προσιτή, όλοι μας νεαροί στην ηλικία, μια παρέα με πάντα καλή διάθεση. Αν προσθέσεις και τη μουσική -χορευτική, από disco σε funk και house- καταλαβαίνεις γιατί θεωρείται ένα από τα hot spot της πόλης.

THE BARTENDER

Ο Τάσος έμαθε τη δουλειά εδώ. Δουλεύει τα τελευταία πέντε χρόνια ως μπάρμαν. Ξεκίνησε μετά το σχολείο, στην Αλεξανδρούπολη, απ' όπου κατάγεται, αλλά ήταν το Piccadilly το μέρος που νιώθει πως τον έκανε πραγματικό επαγγελματία. Εργάζεται εδώ από το τέλος της πρώτης χρονιάς του μαγαζιού. Την ίδια ώρα σπουδάζει, ενώ παίζει και βόλεϊ στον Μεγάλο Αλέξανδρο, στην Α2 κατηγορία. «Είναι πιεστικό το πρόγραμμα», λέει. «Καμιά φορά εύχομαι να μπορούσα να παίρνω ρεπό τις Παρασκευές και τα Σάββατα, αλλά μετά έρχομαι στο μαγαζί και με ανεβάζει η μουσική, όλοι διασκεδάζουν, φτιάχνω τα κοκτέιλ μου και περνάω πάντα καλά. Μου αρέσει πάρα πολύ τον τελευταίο καιρό
να πειραματίζομαι με κοκτέιλ...»

THE PARTY

Παρότι μόλις 23 ετών, διάλεξε για το πάρτι του το vintage θέμα. «Καταρχάς, η διακόσμηση ταίριαζε τέλεια με το μαγαζί» εξηγεί. «Αλλά είναι και η εποχή της ποτοαπαγόρευσης που έχει κάτι το ιδιαίτερο για μένα. Ταιριάζουν τα κοκτέιλ στην ατμόσφαιρα αυτή και ήθελα να φτιάξω ένα ωραίο κοκτέιλ για το πάρτι». Ούτε κι ο ίδιος το πίστευε πόση επιτυχία θα είχε το ποτό που ετοίμασε με Jameson. «Το έφτιαξα για όσους θα ήθελαν να πιουν κάτι ελαφρύ, αλλά τελικά το τίμησαν όλοι. Ο κόσμος τώρα τελευταία έχει αρχίσει να ψάχνεται. Μου αρέσει όταν ψάχνει, όταν ρωτά γι' αυτό που πίνει, π.χ. αν κάποιος μου ζητήσει Jameson, θα του προτείνω να το δοκιμάσει με ginger ale. Το Jameson έχει μια γλυκύτητα, είναι ευκολόπιοτο και βγάζει πολλά αρώματα. Εγώ συνήθως το πίνω με 2 παγάκια και πολύ λίγο νερό». Η παρέα που μάζεψε ήταν ένας συνδυασμός θαμώνων του μαγαζιού που έχουν γίνει φίλοι του, συμφοιτητών, συμπαικτών από το βόλεϊ, κολλητών από την Αλεξανδρούπολη. Χάρη στο Piccadilly -αφού όλοι έχουν περάσει κάποια στιγμή από εκεί- γνωρίζονταν έτσι κι αλλιώς μεταξύ τους και η χημεία έδεσε, δίνοντας για αποτέλεσμα ένα πάρτι που έμοιαζε ότι δεν θα τελειώσει ποτέ. Μάλιστα οι φίλοι του βρήκαν την τέλεια ευκαιρία να γιορτάσουν τα γενέθλια του Τάσου, που εντελώς συμπτωματικά συνέπεσαν με το πάρτι και να του ευχηθούν με μια τούρτα-έκπληξη. Όσο για τη vintage διακόσμηση που είχε το μαγαζί, λέει χαρακτηριστικά: «Αγαπημένο μου σημείο ήταν η γωνιά με τα παλιά βαρέλια και τις κούτες του Jameson. Ο κόσμος, βέβαια, λάτρεψε και το ποδήλατο, αλλά καταφέραμε να το ρίξουμε κάτω δέκα φορές».

MY SMOOTH COCKTAIL:

NO STRESS

Δες πώς να το φτιάξεις στο
facebook.com/JamesonWhiskey

Απολαύστε υπεύθυνα

WE THE PEOPLE

Αιμίλιος Γκαλίπης, «Shapes and Lines»

Εκδότης: Φώτης Γεωργελές
Διευθυντής: Στέφανος Τσιτσόπουλος
Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης: Λουΐζα Ναθαναήλ

Σύμβουλος Έκδοσης: Βάγια Ματζάρογλου
Αρχισυντάκτης: Δημήτρης Καραθάνος
Art Director: Άγγελος Γροντάς (aggelosgrontas.com)

Τεχνικός Διευθυντής: Βάιος Συντσιρμάς

Επιμέλεια Ύλης: Δημήτρης Αθανασιάδης
Διόρθωση κειμένων: Ελευθερία και Μόλλυ Χαιριστανίδου

Ειδικοί συνεργάτες: Γιώργος Μπάκας, Γιώργος Τζινούδης, Μαρία Μαρκουλή, Κώστας Κουκουμάκας, Θανάσης Νικολάου, Γιάννης Χατζηγώγας
Communication Services: Σάκης Κοροβέσης

Συνεργάτες
Μαρία-Άννα Τανάγια, Τζίνα Σωτηροπούλου, Τάσος Ρέτζιος, Μαρίνος Σακελλαρίου, Άννα Παπαρίζου, Λένα Χουρμούζη, Δημήτρης Τζινούδης, Κωνσταντίνος Πλακώνας, Γιώργος Παπαγεωργίου, Γιάννης Παναγόπουλος, Βερονίκη Χαριτάτου-Γκονζάλες, Γιάννης Νάτου, Παναγιώτης Τσιακιρίδης, Βιβιάνα Μηλιαρέση, Ράνια Μάργαρη, Κώστας Κούτσαρης, Αντώνης Βλαβογελάκης, Δημοσθένης Ξιφιλίνος

Φωτογράφοι
Χριστίνα Γεωργιάδου, Κώστας Αμοιρίδης, Σάκης Γιούμπασης, Νίκος Καρδαράς, Σπύρος Παλούκης, Ani Jo, Αλέξανδρος Ευθυμιόπουλος, Μπελίνα Κορτότση

Style Editors: Αριάδνη Καπελιώτη, Λίνα Μανδράκου

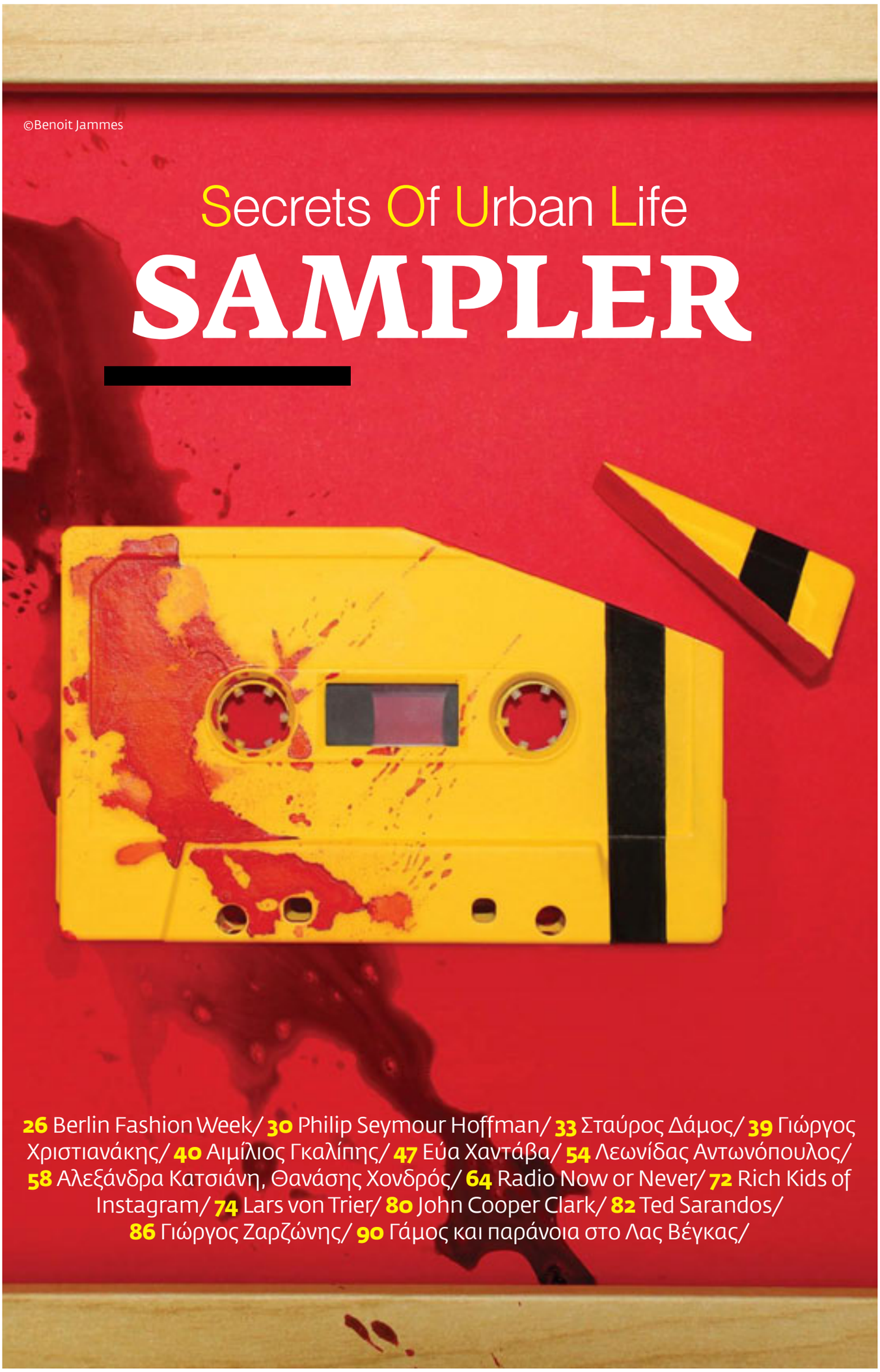
Λονδίνο: Σοφία Σφυρή, Σωτήρης Ποσπορέλης
Βερολίνο: Χρήστος Εξαρχόπουλος

Διευθυντής Εμπορικής Ανάπτυξης: Νίκος Τσουανάτος
Direct Market Manager: Βασίλης Ζαρκαδούλας
Key Account Manager: Αναστασία Μπαφούνη
Συντονισμός Διαφήμισης: Μαρία Αυγερινού
Διεύθυνση Λογιστηρίου: Έφη Μούρτζη
Λογιστήριο: Σωτηρία Ψυχογιού
Υπεύθυνος Διανομής: Γιάννης Γαρούφαλος
Νομικός Σύμβουλος: Γιάννης Πιτσιώρας
Εκτύπωση – Βιβλιοδεσία: Pressious Αρβανιτίδης

SOUL 2310Magazine: Ναυαρίνου 6, 54622, Θεσσαλονίκη
T: 2310 545 069, T. Αθήνας: 210 361 7530,
F: 2310 543 050, E: info@soulmag.gr
www.athensvoice.gr/culture
soulmag.blogspot.com
www.twitter.com/soulmagazine
www.facebook.com/ SOUL2310mag
soulmag.tumblr.com

Το περιοδικό «Soul 2310Magazine» κυκλοφορεί κάθε μήνα από την Άθενς Βόις Ανώνυμη Εκδοτική Εταιρία. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου του περιοδικού με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλου είδους, μόνο με προηγούμενη έγκριση του εκδότη.

IN HAVANA THIS IS WHAT
ASSEMBLY LINES LOOK LIKE.
NOTHING
COMPARES
TO HAVANA
Havana
Club
ANEJO 3 AÑOS
join us: www.facebook.com/havanaclubgreece
www.apolafste.ypefthina.eneap.gr
Απολαύστε υπεύθυνα

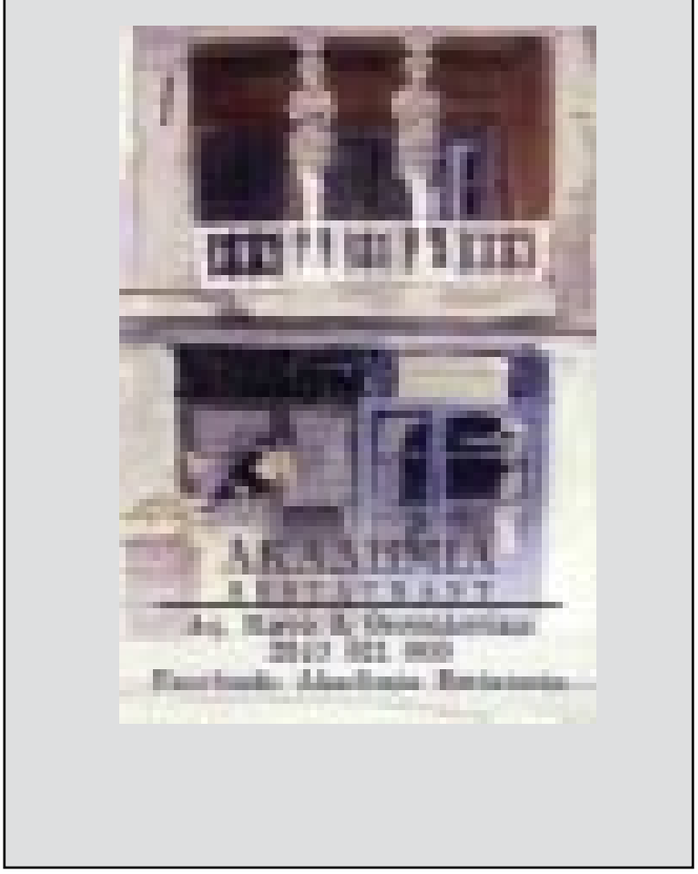
©Benoit Jammes

Secrets Of Urban Life

SAMPLER

26 Berlin Fashion Week/ **30** Philip Seymour Hoffman/ **33** Σταύρος Δάμος/ **39** Γιώργος Χριστιανάκης/ **40** Αιμίλιος Γκαλίπης/ **47** Εύα Χαντάβα/ **54** Λεωνίδας Αντωνόπουλος/ **58** Αλεξάνδρα Κατσιάνη, Θανάσης Χονδρός/ **64** Radio Now or Never/ **72** Rich Kids of Instagram/ **74** Lars von Trier/ **80** John Cooper Clark/ **82** Ted Sarandos/ **86** Γιώργος Ζαρζώνης/ **90** Γάμος και παράνοια στο Λας Βέγκας/

Holiday
7.3.14
Get to know us Party
The
MUZIK
Coffee, Bar & More

Η ΕΠΙΤΥΧΗΜΕΝΗ ΣΕΙΡΑ
ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ
Nicci French
ΔΕΥΤΕΡΑ
ΤΡΙΤΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ
ΠΕΜΠΤΗ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
ΣΑΒΒΑΤΟ
ΚΥΡΙΑΚΗ

www.astinomika.gr
35
διόπτρα
www.dioptra.gr
YouTube
Βρείτε μας!

SEND ME YOUR SOUL

This space is your space! Στείλε μας τις λέξεις και τις εικόνες σου, στείλε μας την παρέα σου, στείλε μας τη ζωή σου μαζί με το περιοδικό. Θα σε δεις.

ΕΙΣΑΙ ΕΣΥ ΜΙΑ!
Και σιγά την Αντέλ! (Θεά) Αγάπη ΜΟΝΟ!
Zoe Dani, facebook

IF YOU SAY SO!

Συνεχίστε να προσφέρετε έμπνευση, είμαστε μαζί σας! Η ζωή της Αντέλ VS Η διπλή ζωή της Βερόνικας.
Dimitris Kourtidis, facebook

THE POWER OF URBAN STYLE

Vasilis Katafygiotis, facebook

MY SOUL IN MY CUP

Théodore D. Karataglidis, facebook

Η ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ ΑΙΣΙΟΔΟΞΩΝ

Θεsoulονίκη - soul + love = thessaloveniki!
Maria Altiki, facebook

ΒΑΡΔΑΡΗΣ

Δεν θα μπορούσε να ταιριάξει πουθενά καλύτερα το κασκόλ που μόλις τελείωσα! Συνεχίστε έτσι!
Maria Koutsaka, facebook

ΚΟΥΛΟΥΡΑΚΙΑ

Coup Espresso & Wine Bar
Nikos Georgiou, mail

CREATIVE SPACE

Manos Almpantakis, facebook

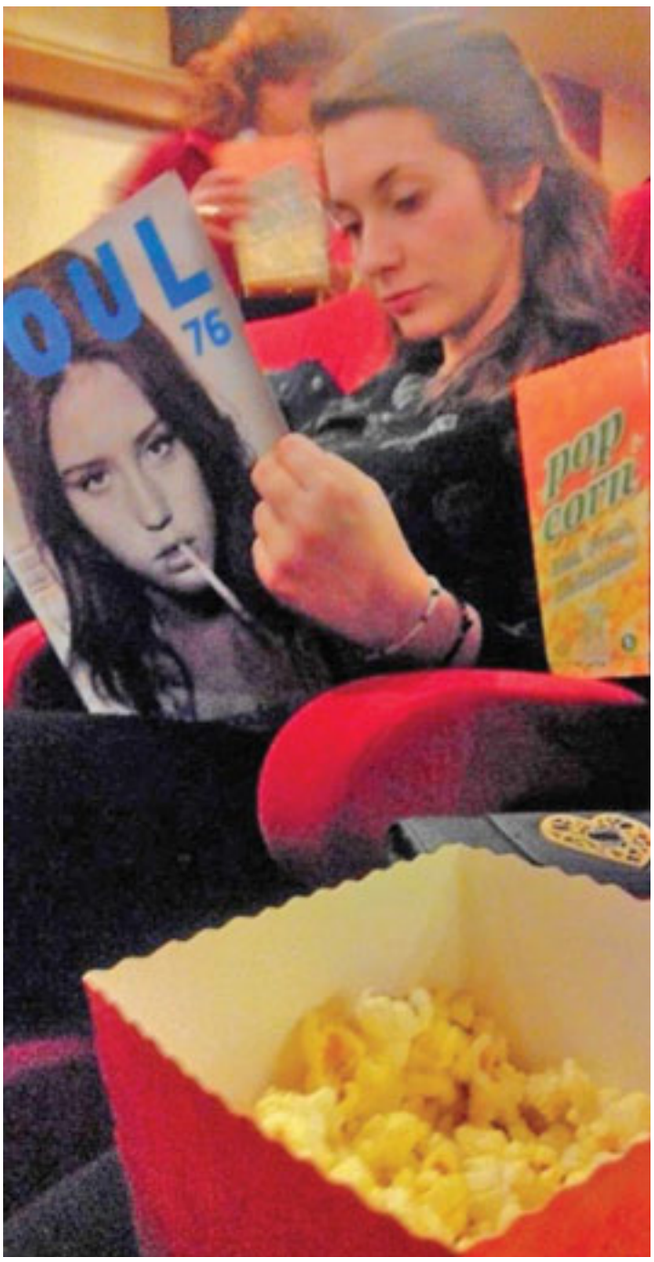

ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Christmas spirit και καλά… Happy new year with SOUL magazine.
Το κατσαριδάκι, @Vetavetaki, twitter

ΣΟΥΣ, ΑΡΧΙΖΕΙ!

Το SOUL πηγαίνει σινεμά!
Anna Karamanidou, facebook

ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΑ

Every part of my soul is in a wall.
Maria Liakou, facebook

HOME IS WHERE YOUR MAGAZINE IS

Peter, mail

#SOULMAGAZINE

Καληνύχτες με καλή παρέα!
Τυχερή τσουκνίδα,
@Eftychia_Maria, twitter

CREATIVE ART SPACE

SOUL Magazine in my room.
Garide Art Design, facebook

ΠΟΔΑΡΙΚΟ

Κρήτη, 01/01/14. Καλή χρονιά να έχουμε με υγεία, χαμόγελα, δύναμη και θέληση να ζήσουμε την κάθε μας στιγμή! Να αφήσουμε τα ΠΡΕΠΕΙ μας και να αγκαλιάσουμε τα ΘΕΛΩ μας! Σας ευχαριστώ για τις όμορφες στιγμές, παιδιά! Καλή σας συνέχεια!
Vaso Kladou, facebook

NEW KID IN TOWN

Το «Container café» αγαπά το διάβασμα.
Άκης Καράνος, facebook

SPARKS!

@natasa popoli-perry
@Μαρινα Ουζουνιδου, facebook

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΤΡΑ ΜΕ ΑΓΑΠΗ

Botsas design studio.
Adreas Botsas, mail

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΕΙΝΑΙ ΚΟΝΤΑ

Ho Ho Ho! Merry SOUL!
σοφια στου, facebook

ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ

Ταξιδεύεις μαζί του...
Joseph Chiotakis, facebook

RAT PACKED

Καθώς πακετάριζα τη βαλίτσα μου για λίγες μέρες escape πίσω στην πατρίδα! (Καβάλα)
Chris Daskalakis, mail

DOGVILLE

Ohh yeah...
ΙΩΑΝΝΑ ΓΚΛΑΒΑ, facebook

ΕΝΟΡΓΑΝΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

There's no soul without SOUL.
Σας αγαπώ!
Jerry Scott's, facebook

Container
Cafe Bar

Arts Coffee Cocktails

Αγν. Στρατιώτου - Φιλίππου 37 (Αρχαία Αγορά), 54631Θεσσαλονίκη
T: 2310222630 E: arispap59@yahoo.gr

Ανακαλύψτε ένα χώρο με άποψη & απολαύστε ψαγμένα πιάτα που μιλάνε... στη γλώσσα σας.
Μπύτσαρη με Νέα Εγνατία (στο πάρκο).

Skoufos Edesmata Τηλ. κρατήσεων 2313002207

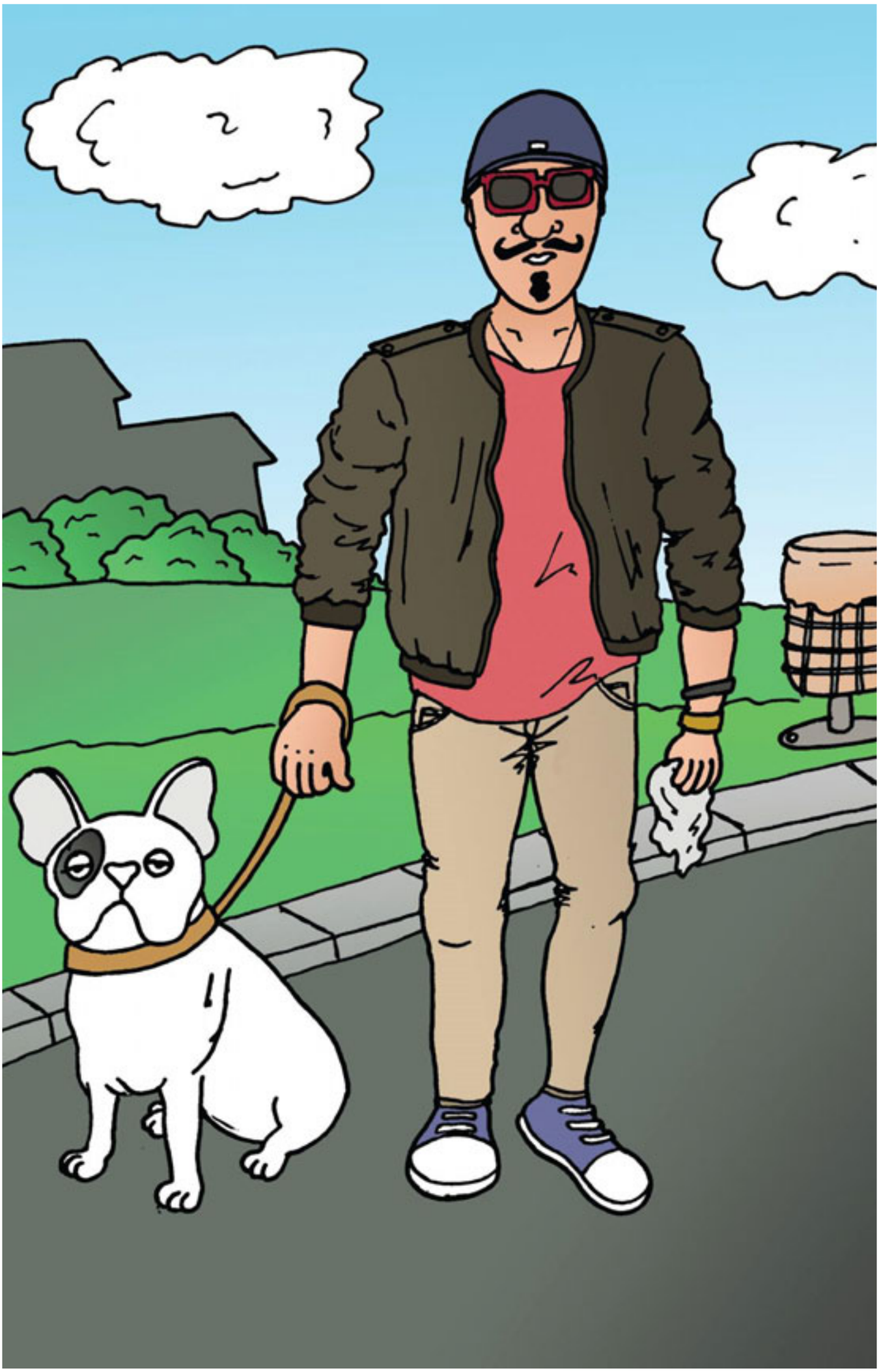
ΤΑ ΖΟΟ-ΖΟΟΝΙΑ

Δείξε μου το ζώο σου, να σου πω ποιος είσαι,
αφού παντού εκεί έξω κάποιος βγάζει βόλτα κάτι.

ΚΕΙΜΕΝΟ, ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΚΑΣ

ΚΥΝΟΝΙΚΟΣ

Είναι ο σκύλος ο καλύτερος φίλος του ανθρώπου; Φυσικά και είναι. Είναι ο άνθρωπος ο καλύτερος φίλος του σκύλου; Σε γενικές γραμμές, ναι. Είναι ένας χίπστερ ο χειρότερος εχθρός του ανθρώπου και του σκύλου; Οπωσδήποτε. Με τη συνήθη τακτική του να ακολουθεί κάθε είδους μόδα, να πιθηκίζει, να μιμείται ξένα στιλ και να υιοθετεί τις νέες τάσεις του Γουίλιαμσμπεργκ, ο κωλοπετσωμένος Κυνονικός κλήθηκε να επιλέξει μία ράτσα σκυλιού ανάμεσα στα Σαρ Πέι, Παγκ, Τσόου Τσόου και γαλλικό μπουλντόγκ όπως θα επέλεγε ένα i-Mac, ένα i-phone ή μια τσάντα ώμου. Ο φετιχισμός, η υπεροψία, οι σεξουαλικές φαντασιώσεις με τον εαυτό του και η αδυναμία ενσυναίσθησης απέναντι στα αισθήματα των άλλων, δυσκολεύουν το δέσιμό του με οποιοδήποτε πλάσμα δεν μπορεί να μοιραστεί τον ενθουσιασμό για τα βίνταντζζζ μποτάκια του και να αφουγκραστεί τις ανησυχίες του για την απόκτηση γνώσης πριν τη διάδοση της γνώσης ή την απόκτηση πραγμάτων πριν αυτά κατασκευασθούν. Κατά συνέπεια, ο Κυνονικός κουβαλάει τον σκύλο του σε συναυλίες με αυτοσχέδια όργανα, θεματικά ρετρό πάρτι, εκθέσεις αγγειοπλαστικής, bazaar ρούχων και βιολογικών προϊόντων, με μοναδικό σκοπό να διευρύνει τον κύκλο γνωριμιών του με ομοιοπαθούντες χίπστερς. Όταν ο σκύλος τα τινάξει από την ασιτία, θα τον ταριχεύσει και θα τον τοποθετήσει σε περίοπτη θέση στο σαλόνι, θα τυπώσει τη μούρη του σε t-shirt και DIY τσάντες και θα κάνει ό,τι χρειαστεί για να τον πλασάρει στους φίλους του σαν το νέο pop icon της πόλης.

ΠΟΖΕΡΠΕΤΟ

Μπορείς να φανταστείς τον Πίτερ Φόντα πάνω σε σκουτεράκι; Τον Τόνι Σοπράνο να καπνίζει πουράκι ultra light; Τον Κλιντ Ίστγουντ να πυροβολεί με Louis Vuitton Handgun; Ε, τότε δεν μπορείς να φανταστείς και το Ποζερπετό να βγάζει βόλτα στο πάρκο ένα Κανίς ή ένα Γιόρκσαϊρ Τεριέ. Μάτσο, μπλαζέ και σκληροτράχηλος, μέλος μια κοινότητας επιδειξιμανών losers που αναζητούν τη διαφορετικότητα μέσω της ομοιογένειας, το Ποζερπετό διαθέτει την αυτοπεποίθηση 10 Πετράκηδων, επίπεδα τεστοστερόνης που θα έκαναν τον Ζαγοράκη να μοιάζει με τον Πρωτάρη του Μάικ Νίκολς και αγριάδα αντάξια των απεικονίσεων στα τατουάζ του. Θα τον δεις να περιφέρεται με ένα ιγκουάνα στους ώμους σε ροκ μπαράκια και οπουδήποτε αλλού συγκεντρώνονται γκόμενες με χαμηλά κριτήρια επιλογής συντρόφου. Να ταΐζει χαμστεράκια σε φίδια ή να υιοθετεί ταραντούλες, σκορπιούς και λοιπά σιχαμένα ζώα (προεκτάσεις του εαυτού του) συντροφιάς που του προσφέρουν ανιδιοτελή αγάπη και φιλία, και του χαρίζουν απεριόριστες στιγμές χαράς μέσα από το παιχνίδι μαζί τους (μπάλες, φρίσμπι, τρέξιμο, δείκτες laser). Το κατοικίδιο είναι για το Ποζερπετό άλλο ένα φετίχ, άλλο ένα κομμάτι στο παζλ της εικόνας του μεξικανού γκάνγκστερ που με κόπο και επιμονή παλεύει να σχηματίσει. Η απόλυτη αφοσίωση στο χτίσιμο αυτής της εξαντρίκ εικόνας και η απροσμέτρητη αγάπη για τον εαυτό του του απαγορεύουν οποιοδήποτε συναισθηματικό δέσιμο με όντα που αδυνατούν να εκφράσουν τον θαυμασμό τους προς το πρόσωπό του, γι' αυτό και, όταν αποδημήσουν εις Κύριον, τα αποθέτει σε σακούλες απορριμμάτων και τα ξεφορτώνεται μαζί με αποφάγια από μπριζόλες.

ΜΠΟΓΙΑΣ

Και ο Θεός ευλόγησε τις γάτες και είπε: «Αυξάνεστε και πληθύνεστε, πολλαπλασιάζεστε στις γειτονιές και πληθύνεστε επάνω σε αυτές». Και έστρεψε το κεφάλι του στον άνθρωπο και είπε προβοκατόρικα: «Στοίχημα ότι δεν χωράνε στο σπίτι σου όλες!». Με σκοπό να ανταποκριθεί υποσυνείδητα σε αυτή την αρχέγονη τζογαδόρικη πρόκληση, το υπέρτατο αντίπαλο δέος του Θεού, ο Μπόγιας, έχει βαλθεί να περισυλλέξει κάθε γατί που περιδιαβαίνει τους δρόμους της γειτονιάς, με ή χωρίς τη θέλησή του. Μπορεί αυτή η φανατική ενασχόληση με τα αιλουροειδή να έχει ως συνέπεια την αποκοπή του από κάθε είδους κοινωνική δραστηριότητα, όμως του παρέχει την αμέριστη εγρήγορση που χρειάζεται για να μην πέσει ξανά στο Ζάναξ, στο Λεξοτανίλ και στην παρακολούθηση εκπομπών του Αρναούτογλου. Ή ακόμη και στην παγίδα να συγχρωτιστεί με δίποδα νοήμονα όντα τα οποία έχουν απαιτήσεις, ελαττώματα, κουσούρια, παραξενιές. Όντα που σου ανοίγουν διάλογο, έχουν άποψη, διαφωνούν μαζί σου, ενώ σε πολλές των περιπτώσεων τολμούν να διεκδικούν το φαγητό που προσφέρεις στις αδέσποτες γάτες από τους κάδους απορριμμάτων της γειτονιάς. Εκτός από το φαγητό, ο Μπόγιας αρνείται να μοιραστεί με ένα τέτοιο ον τον χρόνο, τον χώρο και τα αισθήματά του και ταυτίζεται απόλυτα με την προειδοποίηση του Χέρμαν Γκέρινγκ προς τον γερμανικό λαό: «Όσοι συμπεριφέρονται στα ζώα τους σαν να είναι άψυχα αντικείμενα, θα στέλνονται στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως». Αγαπημένα φαγητά: μοσχαράκι κοκκινιστό, κοτόπουλο με ρύζι, κουνέλι στιφάδο, φιλέτο χοιρινό αλά κρεμ.

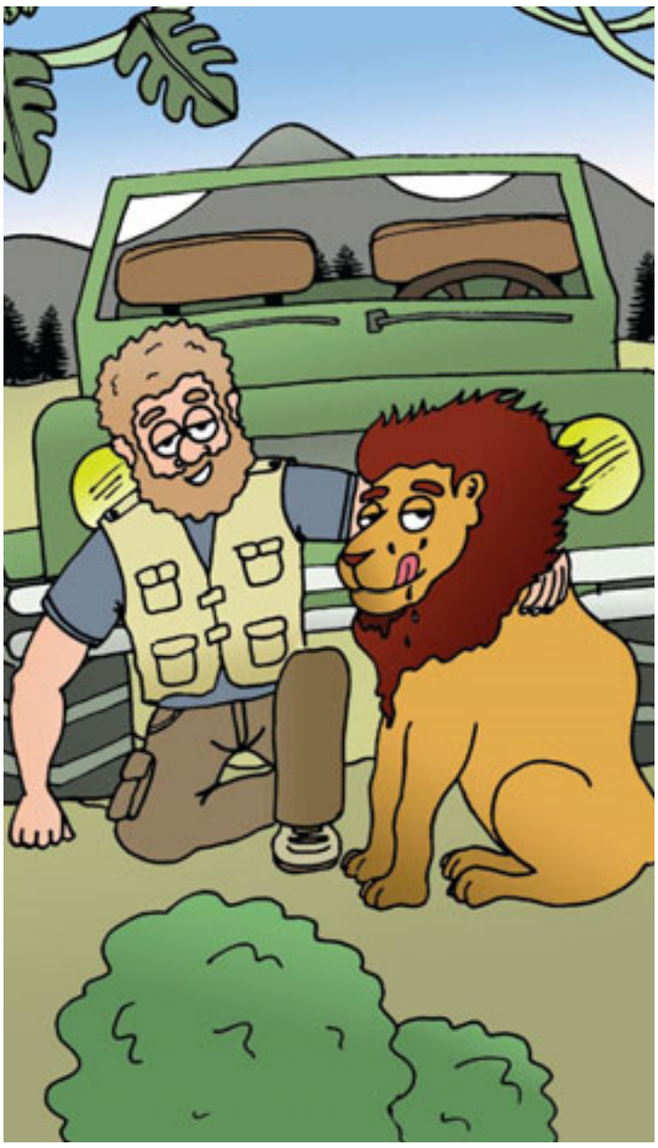

CAT POWER

Cat Power, ας είμαστε ειλικρινείς. Δεν είσαι φιλόζωη. Είσαι γατόφιλη. Δεν αγαπάς όλα τα ζώα. Αγαπάς μονάχα τα ζώα που είναι «γλυκούλια, ομορφούλια, oh cutie kitty, αχ μωρέ τι φατσούλα, πατουσάκια, μουσουδίτσα μου εσύ, ματάκια όμορφα» και, αν σου δινόταν η ευκαιρία να συνοδεύσεις ένα εξυπνότερο ζώο από την κακομαθημένη γάτα σου, όπως είναι το γουρούνι, θα το συνόδευες μονάχα μαριναρισμένο στη γάστρα. Σε κλείνω. Η Cat Power λατρεύει τις γάτες περισσότερο από όσο τις λάτρευαν οι αρχαίοι Αιγύπτιοι, τις συμπεριφέρεται σαν να είναι βρέφη (ακόμα και στο βαθύ γήρας τους), τις αγοράζει παιχνιδάκια, ρουχαλάκια, επιπλάκια, ενώ τραβάει δεκάδες εκατοντάδες φωτογραφίες τους για να τις ανεβάσει στο facebook, αποδεικνύοντας πως το γεροντοκοριλίκι είναι μια παρεξηγημένη έννοια στις σύγχρονες αστικές κοινωνίες. Τον υπόλοιπο χρόνο της, η Cat Power, άνθρωπος δυναμικός, μαχητικός και διεκδικητικός, αγωνίζεται μέσω του διαδικτύου για μια καλύτερη γατοκοινωνία, με συνθήματα όπως: «Ούτε μία γάτα στον δρόμο», «Οι γάτες ανήκουν στον καναπέ», «Δώστε στη γάτα την ανθρώπινη ζωή που της αξίζει», ενώ αναρτά φωτογραφίες αδέσποτων με λεζάντες όπως «αδέσποτο μωρουλίνι ψάχνει μια ζεστή αγκαλιά…», «28 νεογέννητα γατάκια αναζητούν έναν άνθρωπο που θα τους εξασφαλίσει μια μόνιμη κατοικία», «Δεν έχω ζωή. Αν ενδιαφέρεσαι, τηλεφώνησε στο…».

ΓΕΥΜΑ

Ας πιάσουμε ένα φανταστικό σενάριο: In a galaxy far far away, βρίσκεται ένας πλανήτης με το όνομα Γκούζμαγκ, στον οποίο κατοικούν Καραμελωμένα Κότσια με πατάτες στο φούρνο. Χάρη στον υψηλό δείκτη νοημοσύνης τους, τα Καραμελωμένα Κότσια κατάφεραν να δημιουργήσουν έναν εξαιρετικά ανεπτυγμένο πολιτισμό και να εξημερώσουν άγριους ανθρώπους για να τους κρατάνε συντροφιά στις χαρές και τις λύπες. Κάποια ημέρα, ένα Καραμελωμένο Κότσι δέχεται επίθεση από το πεινασμένο κατοικίδιό του και δεν μένει στον φούρνο πατάτα για πατάτα. «Ήταν αναμενόμενο» δηλώνουν τα Καραμελωμένα Κότσια της γειτονιάς στους δημοσιογράφους, «δεν βάζεις τέτοια άγρια θηρία μέσα στο σπίτι σου. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ πόσο νόστιμα είμαστε, ειδικά στον φούρνο με πατάτες». Πίσω στον πλανήτη Γη. Το Γεύμα υιοθετεί λιονταράκια, τιγράκια, κροκοδειλάκια, αρκουδάκια, ουραγκοταγκάκια, ουραγκοστριγκάκια. Τους προσφέρει στοργή, αγάπη, προδέρμ, τόνους τροφής, και ένα συνηθισμένο πρωινό, που απλώνει το χέρι για να τα χαϊδέψει, το ζωντανό πιάνει το μαχαιροπίρουνο, φοράει την πετσέτα στον λαιμό και κάνει νόημα να παραγγείλει το επιδόρπιο, πριν καν χωνέψει το μπράτσο. Κι αυτό γιατί το Γεύμα αδυνατεί να δεχτεί πως είναι ακατόρθωτη η σύναψη μιας σχέσης αμοιβαίας εμπιστοσύνης με ένα ζώο που διαθέτει 20 εκατοστά κυνόδοντες. Ένα ζώο που λειτουργεί ενστικτωδώς απέναντι σε οτιδήποτε μπαίνει απότομα στο οπτικό του πεδίο, που θέλει να νιώθει κυρίαρχο του χώρου που βρίσκεται και να προστατεύει την επικράτειά του από κακοντυμένους τύπους που αξιώνουν χαδάκια.

SERIAL ΣΚΥΛΕΡ

«Γιατρέ, έχω κατάθλιψη, έλκος, ημικρανίες, προκάρδιο άλγος, διαταραχή ύπνου και έλλειψη ζωής. Τι να κάνω; Να πάρω αντικαταθλιπτικά, ναρκωτικά ή να πηδήξω από την ταράτσα;». «Καλή μου, πάρε ένα σκυλάκι. Έρευνες έχουν αποδείξει πως ένα σκυλάκι καταπολεμά την κατάθλιψη, μειώνει την κορτιζόλη (ορμόνη του στρες), αυξάνει τη σερετονίνη (ορμόνης της ευτυχίας), βελτιώνει την καρδιακή λειτουργία, κατεβάζει τη χοληστερίνη και τα τριγλυκερίδια και φέρνει χαρά στη μίζερη ζωούλα σου». «Γιατρέ, ακόμη και αν είμαι εμπαθής, αντικοικωνική, νευρωτική, εγωκεντρική, παρορμητική και μισώ οτιδήποτε δεν με κάνει χαρούμενη, δηλαδή τα πάντα; Δεν θα είναι δυστυχισμένο το ζώο μαζί μου;» «Πολύ πιθανόν, όμως, όπως έλεγε ο Χομπς, το ένστικτο της αυτοσυντήρησης οδηγεί το άτομο να ενεργεί βάσει ενός χρησιμοθηρικού εγωισμού. Αυτό που μετράει είναι να φτιάξει η δική σου ψυχολογία. Χέστηκες για το ζωντανό!» «Όμως, γιατρέ, τι θα κάνω αν το σκυλί μού κάνει τα νεύρα τσατάλια, χέζει μέσα στο σπίτι, γαβγίζει ασταμάτητα και δεν με αφήνει να κοιμηθώ;» «Κλώτσα το και θα σταματήσει». «Και αν το βαρεθώ;» «Παράτα το στον δρόμο. Θα βρει παρέα».

ALL DAY BAR

PULP
CONDENSED
ALEX SVOLOU
music
BAR

100% Thessaloniki
100% original beer and music fiction

Alexandrou Svolou 8, T: 2310 270 830

Δόξης 5, Λαδάδικα (Πρώην Γαία)
T: 2314 009 130

ΘΕΡΜΑΪΚΟΣ
CAFE·BAR

Λ. ΝΙΚΗΣ 21,
Τ 2310 239842,
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

HEART & SOUL

ΠΡΟΣΩΠΑ, ΤΑΣΕΙΣ, ΙΔΕΕΣ, ΗΧΟΙ, ΚΤΗΡΙΑ, ΕΙΚΟΝΕΣ, ΜΟΔΕΣ, ΤΕΧΝΕΣ, ΟΜΑΔΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΟΣΟΙ ΕΠΙΜΕΝΟΥΝ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝ ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΟ ΔΥΣΟΙΩΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΥΡΟ

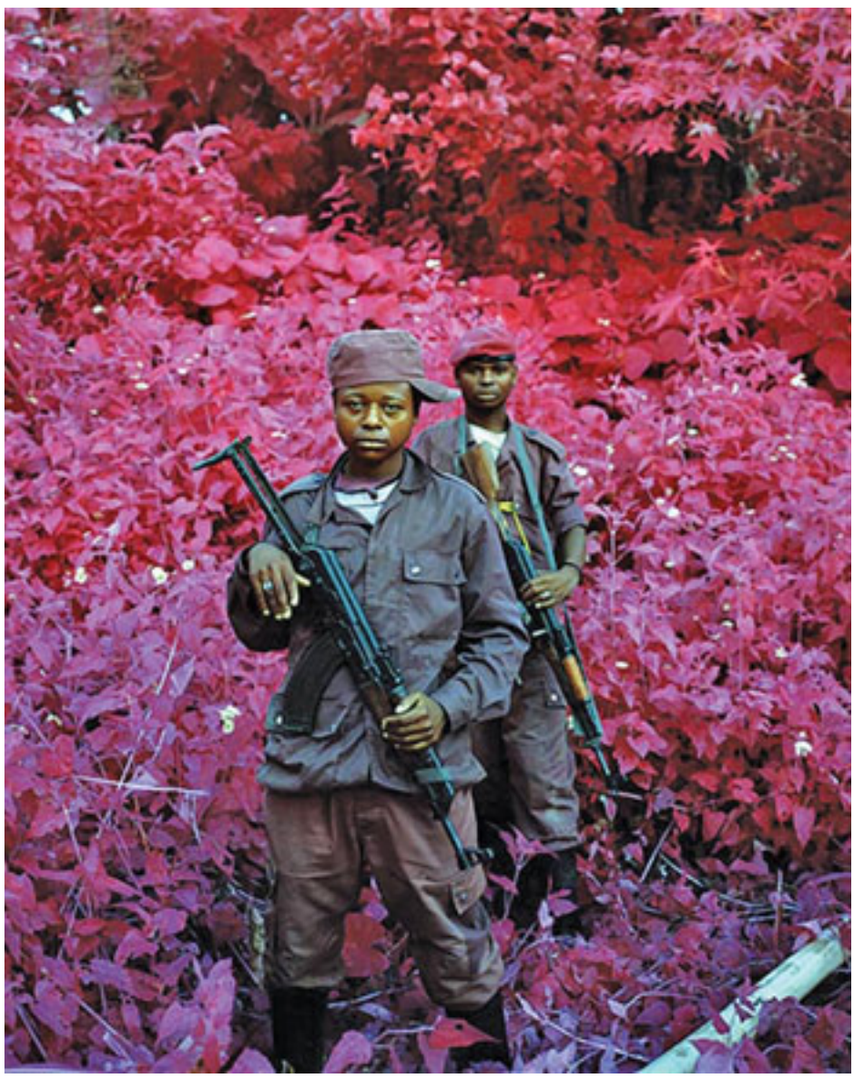

Richard Mosse
Ένας ροζ πόλεμος

1

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ

Το 2012 ο 33χρονος ιρλανδός φωτογράφος Richard Mosse βρέθηκε στη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό μαζί με τους συνεργάτες του Ben Frost και Trevor Tweeten, προκειμένου να αποτυπώσει τις ομάδες ανταρτών της χώρας στην περίφημη σειρά φωτογραφιών του «Infra». Παρατηρώντας κανείς το αποτέλεσμα δεν είναι σίγουρος αν οι λήψεις ανήκουν στην κατηγορία του αποκαλυπτικού φωτορεπορτάζ ή της σύγχρονης τέχνης. Η αδυναμία του Mosse στη χρήση του infra red φιλμ Aerochrome της Kodak, ενός φιλμ που χρησιμοποιήθηκε το 1940 για τις ανάγκες του στρατού και γνώρισε μεγάλες δόξες στα ψυχεδελικά artworks του Τζίμι Χέντριξ και των Grateful Dead στα 60s, βάζει τον θεατή στο τριπάκι να δει τα πράσινα ροζ. Βία σε vintage συσκευασία και ντελικάτη αγριότητα. Στα ενσταντανέ του Mosse μπορεί να ξανασκεφτεί κανείς την ισορροπία ανάμεσα στο ενοχλητικό περιεχόμενο που μπορεί να καταγράψει ο φακός και την καλλιτεχνική δεινότητα που μπορεί να επιδείξει ένας φωτογράφος. Η «υπέρυθρη» περιπέτεια του Mosse μετεξελίχθηκε από ένα φωτογραφικό πρότζεκτ στο φιλμ «The Enclave», το οποίο θα δει κανείς, αν βρεθεί μέχρι τις 30 Νοεμβρίου στην 55η Μπιενάλε της Βενετίας. Σε μια ταραγμένη περιοχή όπου οι απαγωγές είναι ο κανόνας, οι σφαγές μια συνήθεια και οι σεξουαλικές επιθέσεις η επικρατούσα συμπεριφορά, ο πολυβραβευμένος φωτογράφος επαναπροσδιορίζει την πολεμική φωτογραφία. Θα το καταλάβεις, αν πλοηγηθείς στα επίσημα λημέρια του.

richardmosse.com

Absolut Transform Today

2

Woodkid

Rafael Grampá

Άλλη μια συναρπαστική στιγμή για την Absolut! Από την πρώτη καλλιτεχνική διαφήμιση που δημιούργησε ο Andy Warhol πριν από 30 χρόνια, παγκοσμίως αναγνωρισμένοι καλλιτέχνες έχουν δημιουργήσει εξαιρετικά έργα, αντλώντας έμπνευση από τη χαρακτηριστική της φιάλη. Πιστή στη μακροχρόνια αυτή παράδοση πρωτοπορίας, η Absolut παρουσιάζει δύο νέες δημιουργικές συνεργασίες στο πλαίσιο της νέας της καμπάνιας «Transform Today». Αναδεικνύοντας καλλιτέχνες που προκαλούν τον ίδιο τους τον εαυτό και ξεπερνούν τα συμβατικά όρια, μεταμορφώνοντας τους ίδιους και το έργο τους, προσκάλεσε τον βραζιλιάνο εικονογράφο Rafael Grampá και τον γάλλο καλλιτέχνη, εικονογράφο και μουσικό Yoann Lemoine, περισσότερο γνωστό με το όνομα Woodkid.

«Ο Grampá μεταμορφώνει το παραδοσιακό graphic design, αντιμετωπίζοντας την κάθε σελίδα που δημιουργεί ως χορογραφία, και όχι ως μια ακόμα αφήγηση» λέει ο Jonas Tåhlin, VP Global Marketing της Absolut. «Ως προς τον Woodkid», συνεχίζει, «η ικανότητά του να ξεπερνά τα όριά του και να εξερευνά κάθε πιθανή εκδοχή του εαυτού του μας συναρπάζει. Μεταμορφώνεται διαρκώς, από illustrator σε σχεδιαστή, σε σκηνοθέτη, σε μουσικό». «Η Absolut πίστευε πάντα στη δύναμη της τέχνης να μεταμορφώνει. Μαζί με τους πιο ανατρεπτικούς διεθνείς καλλιτέχνες, θέλουμε να δώσουμε έμπνευση στον κόσμο να τολμήσει και να αναζητήσει το δικό του δημιουργικό πνεύμα, ώστε να ξεφύγει από το παρελθόν και να επαναπροσδιορίσει το μέλλον του».

Από τον επανασχεδιασμό του Daredevil μέχρι την ιδιαίτερη απόδοση του σύγχρονου Batman, το εξαιρετικό και αντισυμβατικό στιλ σχεδίασης του Grampá τον έκανε τον πρώτο βραζιλιάνο καλλιτέχνη που κλήθηκε να δημιουργήσει μια νέα σειρά κόμικς για το Wolverine. Με επιρροές από τον Tarantino και τον Pechinpah, ο πολυβραβευμένος Grampá βάζει rock and roll πινελιές στα έργα του και μεταμορφώνει την κάθε σελίδα των ιστοριών του σε έργο τέχνης. Ο Woodkid είναι ένα παγκόσμιο μουσικό και οπτικό project του Yoann Lemoine, γάλλου illustrator, graphic designer, σκηνοθέτη βιντεοκλίπ και μουσικού. Το 2012 κέρδισε το βραβείο του καλύτερου σκηνοθέτη της χρονιάς στα MVPA awards στο Los Angeles και ήταν υποψήφιος για 6 MTV Video Music Awards για τα video clips της Lana Del Ray, του Drake και της Rihanna. Επίσης, το video clip που σκηνοθέτησε ο ίδιος για το τραγούδι του «Run Boy Run» ήταν υποψήφιο στην κατηγορία Best Music Video του 2013 στα Grammy Awards. Το τολμηρό του πνεύμα του και το μοναδικό του όραμα επηρεάζουν και να διαμορφώνουν τη σύγχρονη pop κουλτούρα. «Το "Transform Today" είναι μία πρό(σ)κληση προς τη νέα γενιά δημιουργών για να ξεφύγουν από τα όρια του κατεστημένου και να ορίσουν οι ίδιοι το μέλλον τους. Αντικατοπτρίζει την πίστη μας ότι το αύριο δεν είναι προκαθορισμένο, και είναι στο χέρι του καθενός μας να το σχεδιάσει», σχολίασε ο Jonas Tåhlin, VP Global Marketing της Absolut.

www.absolut.com
www.facebook.com/absolutvodkagreece
www.youtube.com/absolut

3

Berlin Fashion Week
Ein neuer Anfang!

ΚΕΙΜΕΝΟ, ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΣΑΚΗΣ ΓΙΟΥΜΠΑΣΗΣ

Για μία εβδομάδα, τόσο οι εναλλακτικοί Βερολινέζοι όσο και οι κοσμικοί της Κούνταμ φορούν τα καλά τους και υποδέχονται το Berlin Fashion Week. Σχεδιαστές στα πρόθυρα διάλυσης από την κοπιαστική δουλειά, μια πασαρέλα στημένη καταμεσής μιας λυόμενης κατασκευής δίπλα στην Πύλη του Βραδεμβούργου, ψαλίδια, κρεμάστρες, τσιγάρα, συνωστισμός, φωτογράφοι, fashion bloggers, traders, μικρές γκαλερί που στήνουν pop up περίπτερα, πάρτι όχι μόνο στον χώρο της διοργάνωσης αλλά και παντού, εκθέσεις, events, eco shows, project spaces κι εκκεντρικότητα φουλ. Ήμασταν εκεί, στέλνουμε από εκεί.

Υ.Γ. «Ein neuer Anfang» σημαίνει «μια νέα αρχή». Κωδικοποιημένο μήνυμα: Σάκη Γιούμπαση, σου ευχόμαστε τα καλύτερα!

4

Ανδρέας Οικονόμου, Χάρης Μυρωνίδης Πατάει!

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΜΠΕΛΙΝΑ ΚΟΡΤΟΤΣΗ

Γνωρίστηκαν στη Σίνδο, συμφοιτητές στο ΤΕΙ Πληροφορικής. Αγαπούν την τεχνολογία και το ποδήλατο, κι όπως όλοι οι πιτσιρικάδες αυτή την εποχή, που το να είσαι νέος ισοδυναμεί, από τη μια, με αυτοκτονία, εφόσον είναι αδύνατον να μπεις στην αγορά εργασίας, ενώ από την άλλη, ίσως είναι και ευλογία, αφού με λίγη τόλμη μπορεί κάθε τρελή σου ιδέα να πιάσει, άρχισαν να ψάχνονται. Το παιχνίδι το λένε μέλλον και το στοίχημα επιβίωση. «Ποδηλατούσαμε στην παραλία και συζητούσαμε. Όλοι γύρω μας μιλούσαν για καινοτομία, πρωτοτυπία, εξωστρέφεια, ρίσκο - είναι πλέον η ορολογία της εποχής. Η λύση ήταν μπροστά μας, είχε δύο ρόδες κι ένα τιμόνι. Η ιδέα για την Piedi Verdi προέκυψε λίγο αργότερα εκείνη την ημέρα, όταν ψάχνοντας στο ίντερνετ μάθαμε ότι πενήντα χρόνια τώρα στην Αμερική οι "αγγελιοφόροι-κούριερ" ενώνουν τη Νέα Υόρκη. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν τριάντα εταιρίες ποδηλατοταχυμεταφορικές. Ανακαλύψαμε πως και η Αθήνα μέσω της εταιρίας Bondex του Χάρη Σκαφτούρου μπήκε στο παιχνίδι. Επικοινωνήσαμε με τον Χάρη, κλείσαμε ραντεβού, είδαμε, μάθαμε όλα τα σχετικά με το πώς δουλεύει μια τέτοιου είδους επιχείρηση. Και την κάναμε. Ο στόλος μας διαθέτει δύο ποδήλατα, εμάς και μια αποθήκη, όπου φυλάμε τα δέματα. Χωρίσαμε τη Θεσσαλονίκη σε τρεις περιοχές, που η κάθε μία έχει ξεχωριστή χρέωση. Για να μεταφέρουμε το πακέτο σου στην περιοχή του κέντρου -Δικαστήρια, Πανεπιστήμια, παραλία, Κασσάνδρου- η χρέωση είναι δύο ευρώ. Στη δεύτερη ζώνη -Καλαμαριά, Πολίχνη, Συκιές, Κρήνη, Τριανδρία, Αμπελόκηποι, Άνω Πόλη- η χρέωση πάει στα πέντε. Στην τρίτη ζώνη -Θέρμη, Πανόραμα, Σίνδος, Καλοχώρι- χρεώνουμε δώδεκα. Τα ποδήλατά μας μεταφέρουν βάρος έως 60 κιλά. Διαθέτουμε ήδη τέσσερις σταθερούς πελάτες και τολμούμε να πούμε πως οι μεγαλύτεροι εφιάλτες μας, μιας και ρωτάς για τα ρίσκα της δουλειάς, είναι να πάθουμε λάστιχο ή να μην έχουμε μπαταρία. Το κινητό, βλέπεις, αλλά και ο υπολογιστής είναι το γραφείο μας. Όταν ποδηλατούμε, στα ακουστικά μας παίζει dubstep, για να παίρνουμε ρυθμό, ή χύμα beatια, όπως τα πετάει το YouTube. Έχει τύχει να ανταμώσουμε ο ένας με τον άλλον, αλλά να μη σταματήσουμε για να μη χάσουμε χρόνο. Και δηλώνουμε πολύ ευτυχισμένοι, που καταφέρνουμε να βιοποριζόμαστε ευπρεπώς σε αυτή την κρίση και να συνεχίζουμε τις σπουδές μας στην πληροφορική. Είμαστε τρίτο έτος, είμαστε γρήγοροι, καλογυμνασμένοι, και όσο κι αν συνωμοτεί το σύμπαν για να καταστείλει τα όνειρά μας, εμείς τρέχουμε πιο γρήγορα από αυτό και για αυτό το πακέτο σας φτάνει στην ώρα του».

pvmessengers.gr

5

Influence Festival Επόμενη στάση, Καρδίτσα

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΑΝΝΑΣ ΤΑΝΑΓΙΑ

Η ζωή, έλεγε ο θείος Άλμπερτ, είναι σαν το ποδήλατο: πρέπει να είσαι συνεχώς εν κινήσει για να μη χάνεις την ισορροπία σου. Και η τέχνη, όμως, έχει κοινές συνισταμένες με το ποδήλατο: Απαιτεί πολλή εξάσκηση και προσπάθεια, η εξέλιξη έρχεται μέσα από την εμπειρία, για να μάθεις να «ισορροπείς» θα πρέπει να «πέσεις» αρκετές φορές, αντίστοιχα για να μην πέσεις θα πρέπει να «κοιτάς» ψηλά, και το κυριότερο: οδηγείσαι σε ανεξερεύνητες «περιοχές» και σε νέες περιπέτειες.

Η Καρδίτσα, μια πόλη τόσο εξοικειωμένη με το αγαπημένο δίκυκλο (πολύ πριν γίνει lifestyle attitude των αστικών κέντρων), συνδέει τα δύο προσφιλή «σπορ» και παρουσιάζει το πρώτο φεστιβάλ τέχνης και έκφρασης με τίτλο «Influence» και θεματική το ποδήλατο!

Το σαββατοκύριακο 8 και 9 Μαρτίου, στον χώρο της δημοτικής αγοράς της πόλης, οι αρτίστικ «επιρροές» θα είναι πολλές! Ανερχόμενοι αλλά και αναγνωρισμένοι καλλιτέχνες από όλη την Ελλάδα δίνουν ραντεβού για «εικαστικές ορθοπεταλιές» και παρουσιάζουν το έργο τους όχι ως μονάδες, αλλά ως δυναμικοί οργανισμοί με απώτερο στόχο να δημιουργήσουν ένα ολοκληρωμένο δίκτυο που μπορεί να επηρεάσει, αλλάξει και καλυτερεύσει τον κόσμο, μέσα από ένα δημόσιο πεδίο ελεύθερου διαλόγου και διακίνησης ιδεών.

Εικαστικά, φωτογραφία, comics, graphic design, video art, animation, έκθεση αναπαλαιωμένων και χειροποίητων ποδηλάτων στοιχειοθετούν έναν μαγικό κόσμο όπου όλες οι μορφές και οι προεκτάσεις της τέχνης συνυπάρχουν, συνδιαλέγονται και αποτυπώνουν το ευρύ φάσμα της σύγχρονης και διαχρονικής καλλιτεχνικής έκφρασης. Ονόματα που έχεις σίγουρα τσεκάρει/δει/ θαυμάσει θα είναι εκεί και θα στήσουν μια μεγάλη εικαστική γιορτή που θα επενδυθεί με το δικό της soundtrack, ήτοι dj sets και live που θα μας ταρακουνήσουν.

Η ζωή, λένε, είναι σαν το ποδήλατο. Ας τη ρολάρουμε σχεδιάζοντας νέους προορισμούς, αναπάντεχες συναντήσεις και ξέφρενα σαββατοκύριακα που μας γεμίζουν χρώματα, εικόνες, ιδέες, σκέψεις και όνειρα. Επόμενη στάση, Καρδίτσα.

Philip Seymour Hoffman
R.I.P.

ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΞΙΦΙΛΙΝΟΥ

Όσο κοινότοπο κι αν ακούγεται, μιας που είναι συνηθισμένη φράση σε παρόμοιες απώλειες, την Κυριακή 2 Φεβρουαρίου 2014 έφυγε από τη ζωή ένας πραγματικά μεγάλος σύγχρονος ηθοποιός. Δεν είχαν περάσει καλά καλά 15 μέρες από την παρουσία του στο φεστιβάλ του Σάντανς, όπου βρισκόταν για να προωθήσει τις δυο πιο πρόσφατες ταινίες του, το «God' s pocket», του πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθετικά ηθοποιού Τζον Σλάτερι, και το «A most wanted man» του Άντον Κόρμπιν (δημιουργού των εξαιρετικών «Control» και «Ο Αμερικάνος»). Αυτά τα δυο φιλμ και οι τρεις συνέχειες των «Αγώνων πείνας» -η «Φωτιά» έχει ήδη προβληθεί και στην Ελλάδα, ενώ τα δυο «Mockingjay» έπονται το 2014 και 2015- κλείνουν πρόωρα την καριέρα ενός κορυφαίου του Χόλιγουντ.

Ο Ντέιβιντ Μπάουι χαρακτηρίστηκε στο παρελθόν «χαμαιλέων» της ροκ για τη μοναδική του ικανότητα να προσαρμόζεται άψογα σε κάθε μουσικό περιβάλλον. Αν έπρεπε να χαρακτηρίσουμε κάπως τον Φίλιπ Σίμουρ Χόφμαν (που γεννήθηκε στις 23 Ιουλίου 1967), το «χαμαιλέων» ταιριάζει γάντι, γιατί υποδύθηκε ανεπανάληπτους χαρακτήρες που σε καμιά περίπτωση δεν έμοιαζαν στο ελάχιστο μεταξύ τους! Είναι αυτή του η άρνηση στη μανιέρα, αντίθετα με τα αγαπημένα μας ιερά τέρατα (Ντε Νίρο και Πατσίνο, ας πούμε), που καθιστά την απώλεια του 46χρονου Νεοϋορκέζου αφόρητη για τον κινηματογραφόφιλο του 2014. Ο ιδιοφυής ομοφυλόφιλος συγγραφέας Τρούμαν Καπότε συναντήθηκε με τον συντηρητικό προπονητή Αρτ Χόου του «Moneyball», ενώ παράλληλα προέκυψε «The Master» μιας αμπελοφιλοσοφικής / σαϊεντολογικής οργάνωσης...

Όταν, στα τέλη της δεκαετίας του '90, γνωρίζαμε την ύπαρξη του Χόφμαν, επρόκειτο κατά βάση για κάποιον με διακρίσεις κυρίως σε ρόλους κωμικούς (έστω και κατ' επίφαση, μιας που φανερά κάτι κρυβόταν κάτω από την επιφάνεια, συχνά τραγικό...): προσπερνάμε τα πρώτα του βήματα με μικρές εμφανίσεις σε ταινίες όπως «Άρωμα γυναίκας» και «Δεν είμαι κορόιδο κανενός» για να σταματήσουμε και να υποκλιθούμε στον υπηρέτη Μπραντ του εκατομμυριούχου «Big Lebowski» ή τη drag queen του «Κανείς δεν είναι... τέλεια». Προτού του απονεμηθεί δικαιότατα το οσκαρικό αγαλματάκι για τον «Capote» (2006), τον αποθεώσαμε για το πώς απέδιδε δύσκολους τύπους, ακόμα κι όταν δεν ήταν ο πρωταγωνιστής, στις συνεργασίες του με τον Πολ Τόμας Άντερσον (ερωτευμένος πορνομπούμαν στις «Ξέφρενες νύχτες», στοργικός νοσοκόμος στη «Μανόλια», πωλητής στρωμάτων και επιβλέπων τηλεφωνικής γραμμής σεξ στο «Χτυπημένος από έρωτα», επικίνδυνος ηγέτης στο «The Master»).

Λίγα χρόνια μετά τη «φυγή» του ταλαντούχου Χιθ Λέτζερ από υπερβολική δόση, μια σύριγγα ηρωίνης έδιωξε βασανιστικά από τον κόσμο των ζωντανών και τον ολοκληρωμένο Φίλιπ Σίμουρ Χόφμαν: Άλλωστε και κινηματογραφικά δεν έφτασε πολλές φορές στην «Ευτυχία» μέσα από πρόστυχα τηλεφωνήματα, δεν επέζησε όταν αντιλήφθηκε κάτι σάπιο στην περίπτωση του «Ταλαντούχου κυρίου Ρίπλεϊ», υπέφερε τα πάνδεινα και υπέστη ολοκαύτωμα ως ρεπόρτερ στον «Κόκκινο δράκο». Ο απρόβλεπτος καθηγητής Τζέικ της «25ης ώρας» τόσα θέλει αλλά δεν τολμά, ο διεφθαρμένος ιερέας της «Επιστροφής στο Cold Mountain» αντιμάχεται τον χαρισματικό και ταλαίπωρο άγιο πατέρα της «Αμφιβολίας», ο θεατρικός σκηνοθέτης μπλέκει χαοτικά πραγματικότητα και σενάριο στη «Συνεκδοχή της Νέας Υόρκης»: σπουδαίε Φίλιπ Σίμουρ, αυτά κι άλλα αρκετά πρόλαβες και μας χάρισες... «Πριν ο διάβολος καταλάβει ότι πέθανες»!

6

Κατηφένια Ζαφειριάδου
Across the Universe

7

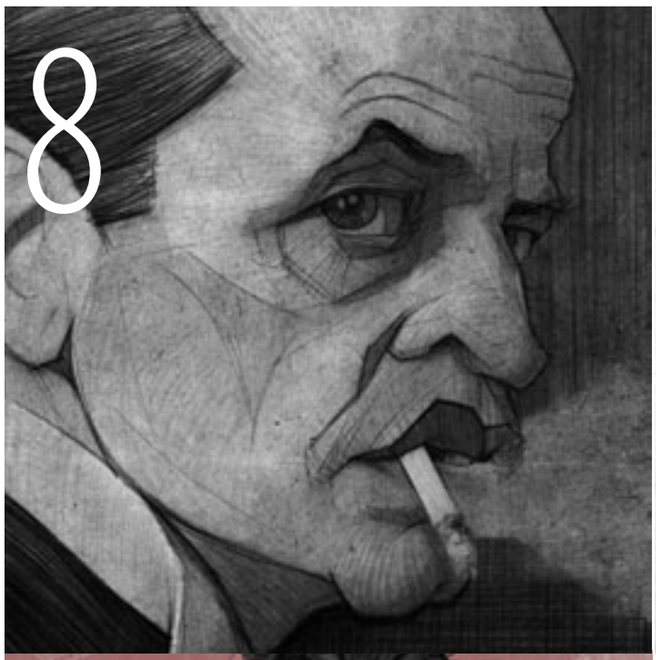
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

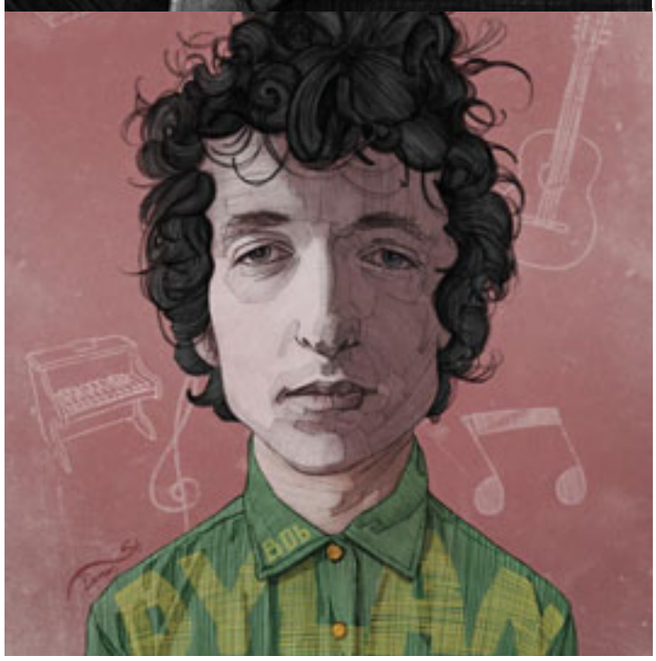
Ο πους, το πόδι και συμβολικά το καλαπόδι είναι αυτό που μας άγει μπροστά σε μια πορεία αέναης μεταμόρφωσης. Δεν είναι τυχαίο που το γοβάκι είναι κομβικό σημείο στη μεταμόρφωση της Σταχτοπούτας. Καλαπόδι, λοιπόν. Η λέξη προέρχεται από την αρχαία ελληνική λέξη «κάλον», που σημαίνει «ξύλο» και «πους», που σημαίνει «πόδι». Ένα αντικείμενο με χρηστικότητα αλλά και χάρη. Θυμίζει γλυπτά του Χένρι Μουρ. Και συνδυάζει, για μένα, χαρακτηριστικά που προσδίδουν μια αριστοκρατικότητα στους μαχητές της ζωής: κομψότητα και δύναμη.

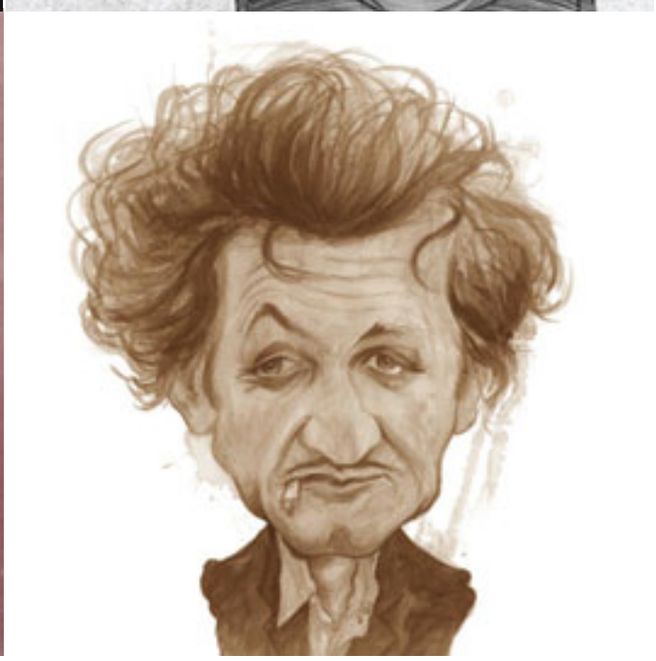
«Σύμπαν των Παραμυθιών»! Ένα καρουζέλ Καλαποδιών στο Γενί Τζαμί. Θα μου πείτε: Πώς συνδέεται το καλαπόδι με το παραμύθι; Μα, ο αφηγητής είναι ένας περιπατητής που μας εισάγει στο νήμα της αφήγησης. Αλλά και ο ίδιος ο ήρωας του παραμυθιού διαβαίνει θάλασσες και βουνά ή υπόκειται σε εσωτερική πορεία μεταμόρφωσης (από βάτραχος πρίγκιπας). Τα «μαλλιά της Ραπουνζέλ», που συμβολίζουν τα νήματα της αφήγησης, είναι ουσιαστικά οι κλωστές από τις οποίες κρέμονται στο καρουζέλ τα καλαπόδια. Ο πυρήνας της σύνθεσης είναι οι τροχιές των πλανητών, που συμβολίζουν τον συμπαντικό χαρακτήρα των παραμυθιών. Και τι καταλληλότερος χώρος για αυτήν την έκθεση από ένα τζαμί, που στα αραβικά σημαίνει «τόπος συγκέντρωσης»...

«Σύμπαν των Παραμυθιών» της Καφείρας: ένα installation 10 μέτρων στο Γενί Τζαμί (Παλαιό Αρχαιολογικό Μουσείο).
Από τις 12 Μαρτίου έως τις 12 Απριλίου.

Σταύρος Δάμος
Illustration Nation

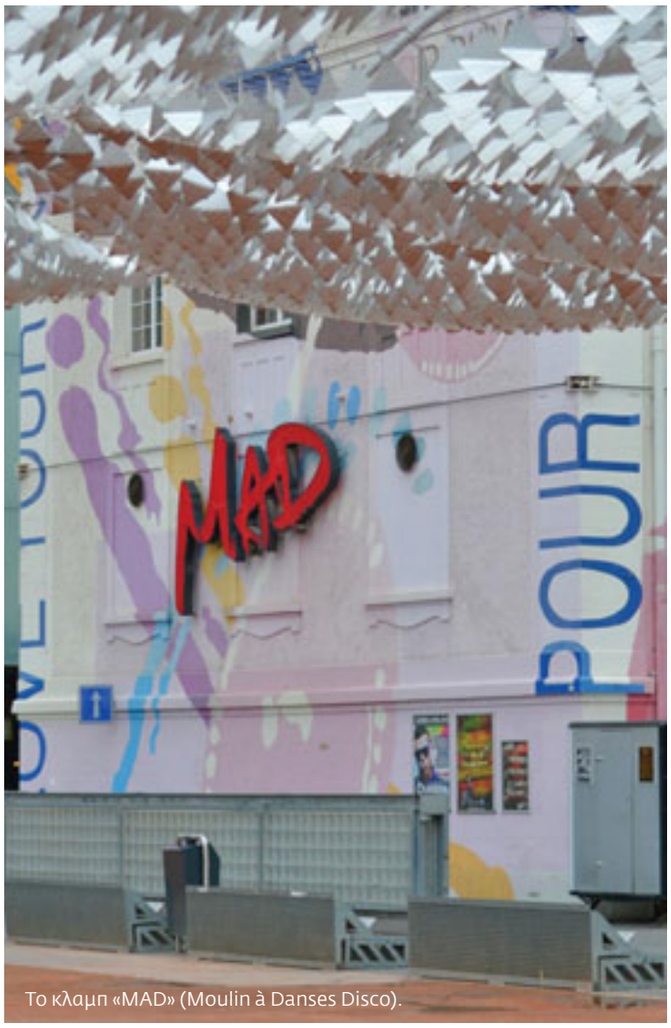
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Γεννήθηκα στη Θεσσαλονίκη το καλοκαίρι του 1977. Δεν θυμάμαι σε ποια ηλικία ξεκίνησα να ζωγραφίζω, θυμάμαι όμως καθαρά ότι τα παιδικά μου χρόνια ήταν γεμάτα χρώματα και εικόνες. Το παιχνίδι με τις μπογιές γρήγορα έγινε πάθος. Πάθος το οποίο καλλιεργήθηκε επιμελώς. Έφηβος αναλώθηκα μανιωδώς στην ηδονική πράξη της παρατήρησης. Βιβλία, κυρίως τέχνης, και περιοδικά γραφιστικής, όπως το «Ray Gun» του θρυλικού designer Ντέιβιντ Κάρσον και το «Face» του Νέβιλ Μπρόντι, αποτέλεσαν την αιτία για να ασχοληθώ εκτενέστερα με το σκίτσο και το design γενικότερα. Ο κινηματογράφος επίσης διαμόρφωσε σε έναν σημαντικό βαθμό την αισθητική της δικής μου γενιάς. Ανήκω στη γενιά του «Pulp Fiction» και του «Trainspotting». Αγαπημένες ταινίες, «High Fidelity», «Awakenings» και «The Big Lebowski». Η μουσική έπαιζε και παίζει ακόμα καθοριστικό ρόλο στη δουλειά μου, μιας και θεωρώ πως είναι βασικό στοιχείο έμπνευσης. Κυρίως ακούω μπλουζ και τζαζ, από Στίβι Ρέι Βον μέχρι Έλα Φιτζέραλντ και Σινάτρα. Αγαπημένοι μουσικοί, Μπιλ Έβανς και Στεφάν Γκραπέλι. Σπούδασα γραφιστική στο AAS School of Art & Design στη Θεσσαλονίκη έχοντας εξαιρετικούς δασκάλους, όπως ο γνωστός χαράκτης-ζωγράφος Ξενής Σαχίνης. Επιρροές από τους μεγάλους δασκάλους του παρελθόντος, πολλές. Οι χαράκτες Άλμπρεχτ Ντύρερ και Γκούσταβ Ντορ, ο μεγάλος ζωγράφος Λισιέν Φρόιντ. Στον χώρο της εικονογράφησης ξεχωρίζω ιδιαίτερα τους Μορτ Ντρούκερ και Τζακ Ντέιβις από το θρυλικό «MAD magazine» και τον Ντέιβ ΜαΚίν («Violent Cases», «Signal to Noise», «Arkham Asylum»). Τα τελευταία χρόνια, εκτός από προσωπογραφίες και καρικατούρες, σχεδιάζω πόστερ και εξώφυλλα δίσκων και cd για λογαριασμό της Creative Allies, μιας διαδικτυακής πλατφόρμας στην οποία διοργανώνονται διαγωνισμοί εικονογράφησης και design. Ζω και υπάρχω στη Θεσσαλονίκη, με τη μονάκριβή μου Μαρία και τα δυο μας αγγελούδια, τον Παύλο και την Ανδρομάχη.

9

Πράσινη λεπτομέρεια της Flon.

Το κλαμπ «MAD» (Moulin à Danses Disco).

Η υπαίθρια «Flon Square Gallery».

«Les Arches» ©Vivian Comte

Η Flon είναι cool
Το υπογράφουμε!

ΚΕΙΜΕΝΟ, ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΡΑΝΙΑ ΜΑΡΓΑΡΗ

Η καρδιά της Λοζάννης και μία από τις πιο ζωντανές γειτονιές της. Εδώ αρχίζει και τελειώνει κάθε πάρτι. Η αρχιτεκτονική της, χαρακτηριστική: συνδυάζει το βιομηχανικό της παρελθόν με ένα μοντέρνο πρόσωπο, δίνοντας μεγάλη σημασία στον δημόσιο χώρο. Τόπος συνάντησης κατοίκων και περαστικών, κόμβος των μετακινήσεων, αφού εδώ θα έρθεις για να αλλάξεις τη γραμμή 1 με τη γραμμή 2 του λιλιπούτειου μετρό (η μικρότερη πόλη στον κόσμο με μετρό). Παλαιότερα από την περιοχή περνούσε το ποτάμι Flon, ενώ είχαν αναπτυχθεί βυρσοδεψεία με την συνακόλουθη δυσωδία. Στις αρχές του 2ooύ αιώνα η Flon μετατράπηκε σε κύριο σταθμό αποθήκευσης αγαθών, ώσπου στις αρχές της δεκαετίας του '50 τα δεδομένα άρχισαν να αλλάζουν, οι αποθήκες να αδειάζουν από προϊόντα και να γεμίζουν από τεχνίτες και καλλιτέχνες, η περιοχή να εξελίσσεται σε hip γειτονιά. Το 1999 υιοθετήθηκε ένα σχέδιο ανάπτυξης που προέβλεπε τη διατήρηση των σημαντικότερων ιστορικών αρχιτεκτονικών στοιχείων διανθίζοντάς τα με νέες κατασκευές. Η εξέλιξη αυτή έδωσε ανοδική τροχιά στη Flon αλλά και τις τιμές των ενοικίων... Έτσι, οι περισσότεροι καλλιτέχνες έφυγαν για νέες γειτονιές δίνοντας τη θέση τους σε πιο high-profile γραφεία και εταιρίες.

Στην οδό Voie-du-Chariot, θα δεις απομεινάρια των σιδηροτροχιών πάνω στις οποίες βαγόνια μετέφεραν προϊόντα από το λιμάνι Ouchy στις αποθήκες της πόλης. Σήμερα, οι 5 γυάλινοι κύβοι της υπαίθριας «Flon Square Gallery» παραπέμπουν στα βαγόνια εκείνα. Στην ανοιχτή αυτή γκαλερί, που ανανεώνεται τέσσερις φορές τον χρόνο και είναι συνεχώς προσβάσιμη στο κοινό, έχουν παρουσιαστεί από το 2009 μοντέρνα έργα τέχνης από Ελβετούς και όχι μόνο καλλιτέχνες. Στον ίδιο δρόμο, το μοντέρνας αισθητικής σιντριβάνι παραπέμπει στον ποταμό Flon, που πλέον ρέει υπογείως.

Τις πρωινές ώρες οι ρυθμοί στη Flon είναι σχετικά χαλαροί. Θα δεις κόσμο να σουλατσάρει στα μαγαζιά, να πηγαινοέρχεται στα γραφεία και τις σχολές της περιοχής (στεγάζονται από διοικητικές υπηρεσίες και αρχιτεκτονικά γραφεία μέχρι σχολή jazz μουσικής και στούντιο για piercing και tattoos) ή να πίνει τον πρωινό του καφέ.

Αν έχει καλό καιρό, πιάνεις θέση στο υπαίθριο café/bar «Les Arches», που φωλιάζει στις καμάρες της γέφυρας Grand-Pont, στην Place de l'Europe. Τα καθίσματα είναι τοποθετημένα με τρόπο που οι θαμώνες μοιάζουν να παρακολουθούν σινεμά. Τα events που διοργανώνει (για παράδειγμα, πάρτι après-ski) με djs και «μουράτο» κόσμο κρατάνε μέχρι αργά το βράδυ.

Ακριβώς μπροστά, ο ανοιχτός δημόσιος χώρος είναι δημοφιλές σημείο συνάντησης: νεαρόκοσμος αράζει στα σκαλάκια, στα παγκάκια, όπου βολευτεί, συνήθως με μια μπίρα στο χέρι.

Αν είσαι φίλος του εναλλακτικού, κάθεσαι για καφέ στην «Gallerie Port Franc», ψαγμένο μαγαζί με vintage και μεταχειρισμένα έπιπλα: δερμάτινοι καναπέδες δίπλα σε αντικέ βιβλιοθήκες, τραπεζάκια 50s και κίτρινα ρετρό τηλέφωνα, μουσική χαλαρωτική. Αν είσαι πιο «μοδάτος», πιάνεις θέση στην τζαμαρία του «Leonardo» ή στο ξύλινο deck του «Nomade», από τα καλύτερα σημεία για να «κόψεις» κίνηση.

Λίγα βήματα πιο κάτω, στην πλατεία Esplanade, κάθεσαι στα καρεκλάκια τύπου βότσαλο-πουφ κάτω από την αρτιστίκ πέργκολα με το ασημίζον φύλλωμα, δίπλα στις φουτουριστικές -μόνο για τολμηρούς- κοινόχρηστες τουαλέτες (το διαμπερές τζάμι θαμπώνει μόλις κλειδώσεις την πόρτα από μέσα). Ωραίο σημείο για υπαίθριο μεσημεριανό γεύμα. Εδώ, στην καρδιά της Flon, διοργανώνονται όλο τον χρόνο ποικίλες δραστηριότητες, όπως δωρεάν μαθήματα γυμναστικής, υπαίθριες αγορές, φεστιβάλ. Τα καλοκαίρια, ένα μέρος της πλατείας μετατρέπεται σε lounge -wanna be- beach bar, ενώ τον χειμώνα σε patinoire για να γλιστράς πάνω στον πάγο με χάρη και σκέρτσο. Αν μπορείς. Αν όχι, βολτάρεις στη χριστουγεννιάτικη αγορά πίνοντας ζεστό κρασί, μπας και ζεσταθείς.

Το απόγευμα διαλέγεις ταινία στον πολυκινηματογράφο «Pathé Flon» (ψάξε για προβολή «Version Originale», εκτός αν είσαι από τους φαν των μεταγλωττισμένων, που δεν το πιστεύω) και, μέχρι να αρχίσει η προβολή, παραγγέλνεις ένα pint στην αγγλική «King Size» pub ακριβώς δίπλα, για ένα déjà-vu από τις σπουδές σου στην Αγγλία. Ειδάλλως, πας για χαλαρό ποτό στο ισόγειο του ξενοδοχείου «L'Hotel», πρόσφατα ανακαινισμένο boutique ξενοδοχείο που στεγάζεται σε ιστορικό κτήριο (ενδιαφέρουσα επιλογή, αν θέλεις να μείνεις κεντρικά) ή στρογγυλοκάθεσαι στο lounge bar του «Nomade» για ελβετικό κρασάκι, μιας που δύσκολα θα το βρεις εκτός χώρας. Όταν περάσει λίγο η ώρα, μεταφέρεσαι ακριβώς δίπλα, στο υπόγειο «Punk Bar», κάτι μεταξύ lounge, καμπαρέ και ντίσκο. Παραγγέλνεις κοκτέιλ και χορεύεις μέχρι τις 02.00, οπότε τα φώτα ανοίγουν και το μαγαζί αδειάζει με συνοπτικές διαδικασίες.

Αν έχεις αντοχές, συνεχίζεις στο «MAD» (Moulin à Danses Disco), που στεγάζεται σε μια ανακαινισμένη αποθήκη. Από το 1985, που άνοιξε, χτίζει συνεχώς τη φήμη του, ενώ έχει ψηφιστεί ανάμεσα στα 100 καλύτερα κλαμπ του κόσμου (2008) και το καλύτερο της Ελβετίας (2010). Πέντε όροφοι, τρία dance floors, το εστιατόριο «Le Bedroom» και η pub «Le Zoo» στο ισόγειο με την ηλεκτρονική μουσική, ένα διόλου ευκαταφρόνητο νούμερο μόνιμων μελών και δυνατά ονόματα της μουσικής σκηνής το κρατάνε στην αφρόκρεμα της νυχτερινής ζωής. Κι όταν το πάρτι τελειώσει, σε περιμένει το «Pyjama bus service» για να σε πάει με ασφάλεια στο σπίτι. Πολιτισμένα πράγματα.

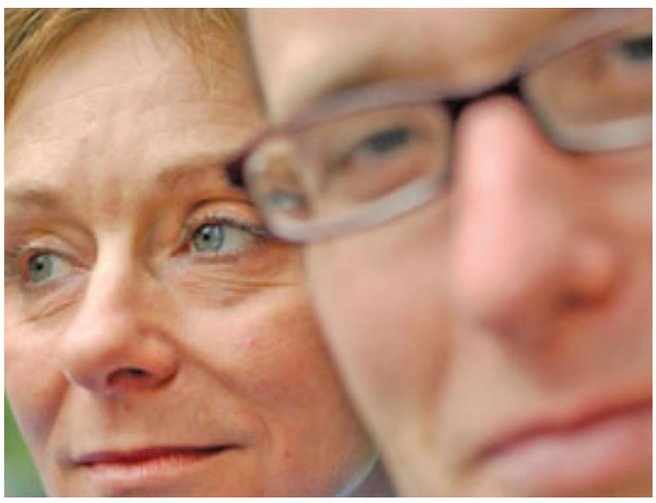
Η Sarah και η Tanya υπογράφουν το blog The Lausanne Guide (www.thelausanneguide.com), που είναι ο απόλυτος οδηγός που πρέπει να τσεκάρεις, σε περίπτωση που ψήθηκες από το άρθρο και σε βγάλει ο δρόμος στη γειτονιά τους.

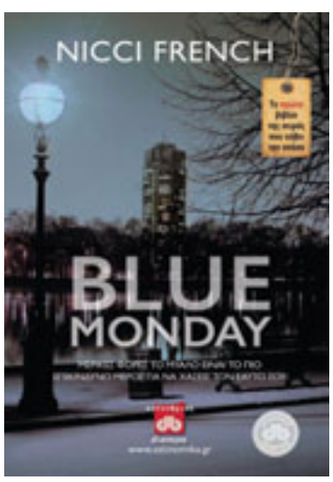
Nicci French
Μαύρο Λονδίνο

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΑΡΑΘΑΝΟΥ

10

Πώς πήγαινε εκείνο το τσιτάτο του Όσκαρ Γουάιλντ το σχετικό με τα φιλιά; «Ο άντρας κλέβει το πρώτο, ικετεύει για το δεύτερο, απαιτεί το τρίτο...». Ομοίως και στην περίπτωση του εν εξελίξει οκτέτου μυθιστορημάτων των Nicci French με πρωταγωνίστρια την ψυχοθεραπεύτρια Φρίντα Κλάιν, χωρίς μάλιστα το παραμικρό ενδεχόμενο κορεσμού στο μέλλον, μιας και κάθε προσθήκη στη βιβλιογραφία τους είναι συναρπαστικότερη από την προηγούμενη.

Σε περίπτωση που ανήκετε στον ολοένα στενότερο κύκλο που δεν διαθέτει εξοικείωση με το ρεζουμέ των συγγραφέων, ας συνοψίσουμε τα στοιχειώδη. Η Nicci Gerrard και ο Sean French συνιστούν μια μοναδική περίπτωση συγγραφικού διδύμου. Αναπνέουν τον ίδιο αέρα, μοιράζονται κοινή στέγη και γράφουν διαχρονικά ο ένας απέναντι στον άλλον. Είναι υπεύθυνοι για περισσότερα από 14 διεθνή μπεστ σέλερ και έχουν πουλήσει περισσότερα από 8 εκατομμύρια αντίτυπα παγκοσμίως. Οι κριτικοί έπαινοι για το έργο τους κυμαίνονται από τα μετριοπαθή «έμπλεοι σκοτεινής ψυχολογίας και έντασης» (Daily Express) έως τους ανεπιφύλακτους διθυράμβους: «Μεγαλειώδεις» (Evening Standard), «Αριστοτεχνικοί» (Daily Mirror).

Έχοντας παγιώσει τη λογοτεχνική κληρονομιά τους μέσα από την πρώτη ντουζίνα θρίλερ που έριξαν στην κυκλοφορία, οι Nicci French φιλοτέχνησαν το δικό τους μοντέλο σειριακού ήρωα α λα Φίλιπ Μάρλοου, προορισμένου να πλασαριστεί στο πάνθεον της κουλτούρας του αστυνομικού, στο οποίο φρόντισαν επιπλέον να προσδώσουν γυναικεία ταυτότητα, υπερκόσμιες αντιληπτικές ικανότητες και γήινα κουσούρια: την εσωστρεφή, λακωνική, φανατική περιπατήτρια, ψυχοθεραπεύτρια Φρίντα Κλάιν.

Σε δυο μυθιστορήματα περιδιαβήκαμε μαζί της τους δρόμους του Λονδίνου και εξιχνιάσαμε στο πλευρό της ισάριθμους γρίφους: τα «Blue Monday» και «Tuesday's Gone» είναι δύο περίτεχνα νουάρ, τα οποία οφείλει να χαρίσει κάθε λάτρης του είδους στον εαυτό του. Το «Waiting For Wednesday» είναι το τρίτο μέρος της σειράς που δανείζεται τίτλους από τις ημέρες της εβδομάδας. «Είναι το καλύτερο;» ενδεχομένως αναρωτιέστε. Ανεπιφύλακτα, εφόσον έχει γνωριστεί κανείς με τους χαρακτήρες, το αφηγηματικό φόντο, την υφή του μυστηρίου και την προβληματική των συγγραφέων - σε διαφορετική περίπτωση, σπεύστε να ανατρέξετε στους δύο πρώτους τόμους της σειράς.

Η «Σκοτεινή Τετάρτη» ανοίγει την αυλαία με το πτώμα της Ρουθ Λένοξ, της φαινομενικά ιδανικής συζύγου και μητέρας, της οποίας το παρελθόν κρύβει πολλά περισσότερα από όσα προκύπτουν εκ πρώτης όψης. Όταν η παλίρροια των ανομολόγητων μυστικών της βγαίνει στην επιφάνεια, ο επιθεωρητής Κάρλσον δεν μπορεί παρά να προστρέξει στη Φρίντα. Της οποίας ο υπεραναλυτικός νους διέρχεται ακόμη σκοτεινότερους λαβυρίνθους, όταν ένα τυχαίο σχόλιο ασθενή της τη βυθίζει στο μύχιο αίνιγμα μιας παράλληλης έρευνας, του είδους εκείνου που μοιάζει προδιαγεγραμμένο να αντιμετωπίζει στο ριζικό της: αχρείους σίριαλ κίλερ που ασχημονούν ατιμώρητοι. Πώς θα χειριστεί την πολυδιάστατη υπόθεση και ποια αποθέματα θέλησης και οξύνοιας θα χρειαστεί να εξαντλήσει, ώστε να δώσει τέλος στον ζόφο που ελλοχεύει; Ένας τρόπος υπάρχει μονάχα να μάθεις: Βυθίσου μαζί της στα αινίγματα της «Σκοτεινής Τετάρτης».

Τα μυθιστορήματα των Nicci French «Blue Monday», «Tuesday's Gone», καθώς και το πιο πρόσφατο «Σκοτεινή Τετάρτη» κυκλοφορούν από τις εκδόσεις Διόπτρα.
dioptra.gr

Σταύρος Κωνσταντινίδης
Yes we can!

11

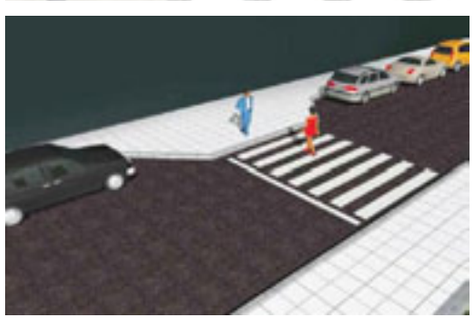
ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ

Στο βιβλίο «Έξυπνοι δρόμοι για μια ανθρώπινη πόλη», ο γνωστός πολιτικός μηχανικός - συγκοινωνιολόγος Σταύρος Κωνσταντινίδης προτείνει φτηνές έως ανέξοδες, πλην όμως εφαρμόσιμες λύσεις για ένα από τα σημαντικότερα προβλήματα της καθημερινότητας στα ελληνικά αστικά κέντρα, το κυκλοφοριακό.

Λιτό, περιεκτικό και περιγραφικό, το βιβλίο περιλαμβάνει 29 εικονογραφημένες προτάσεις-λύσεις σε ζητήματα που αφορούν στο βιώσιμο σχεδιασμό των πόλεων. Καταδεικνύοντας τελικά ότι αρκεί η διάθεση, η ιδέα, η βούληση για να «ανασάνουν» οι ελληνικές πόλεις και να πάψουν οι πολίτες να κατηγορούν όσους ασκούν διοίκηση ότι τους κάνουν τον βίο αβίωτο, οι χαμηλού κόστους προτάσεις του στις περισσότερες περιπτώσεις δεν απαιτούν απαγορευτικούς προϋπολογισμούς, ενώ μπορούν να υλοποιηθούν από τις τεχνικές υπηρεσίες της τοπικής αυτοδιοίκησης. Τα θέματα με τα οποία ασχολείται ο συγκοινωνιολόγος κινούνται με κεντρικούς άξονες τους πεζούς, τα πεζοδρόμια, τα άτομα με αναπηρίες, τα ποδήλατα και τους ποδηλατοδρόμους, τις διαβάσεις και τους σηματοδότες, την οδική ασφάλεια των σχολείων και την πληροφοριακή σήμανση. Την έκδοση προλογίζει ο γνωστός βουλευτής και συγγραφέας Πέτρος Τατσόπουλος. «Ένα χρήσιμο εγχειρίδιο καλών πρακτικών για το βιώσιμο σχεδιασμό και διαχείριση των δρόμων και του δημόσιου χώρου των ελληνικών πόλεων. Με άλλα λόγια στα χέρια ενός Δημάρχου και των συνεργατών του, να αποτελέσει έναν εικονογραφημένο οδηγό για τη συγκρότηση ενός προγράμματος τεχνικών και συγκοινωνιακών έργων», όπως λέει και ο συγγραφέας του.

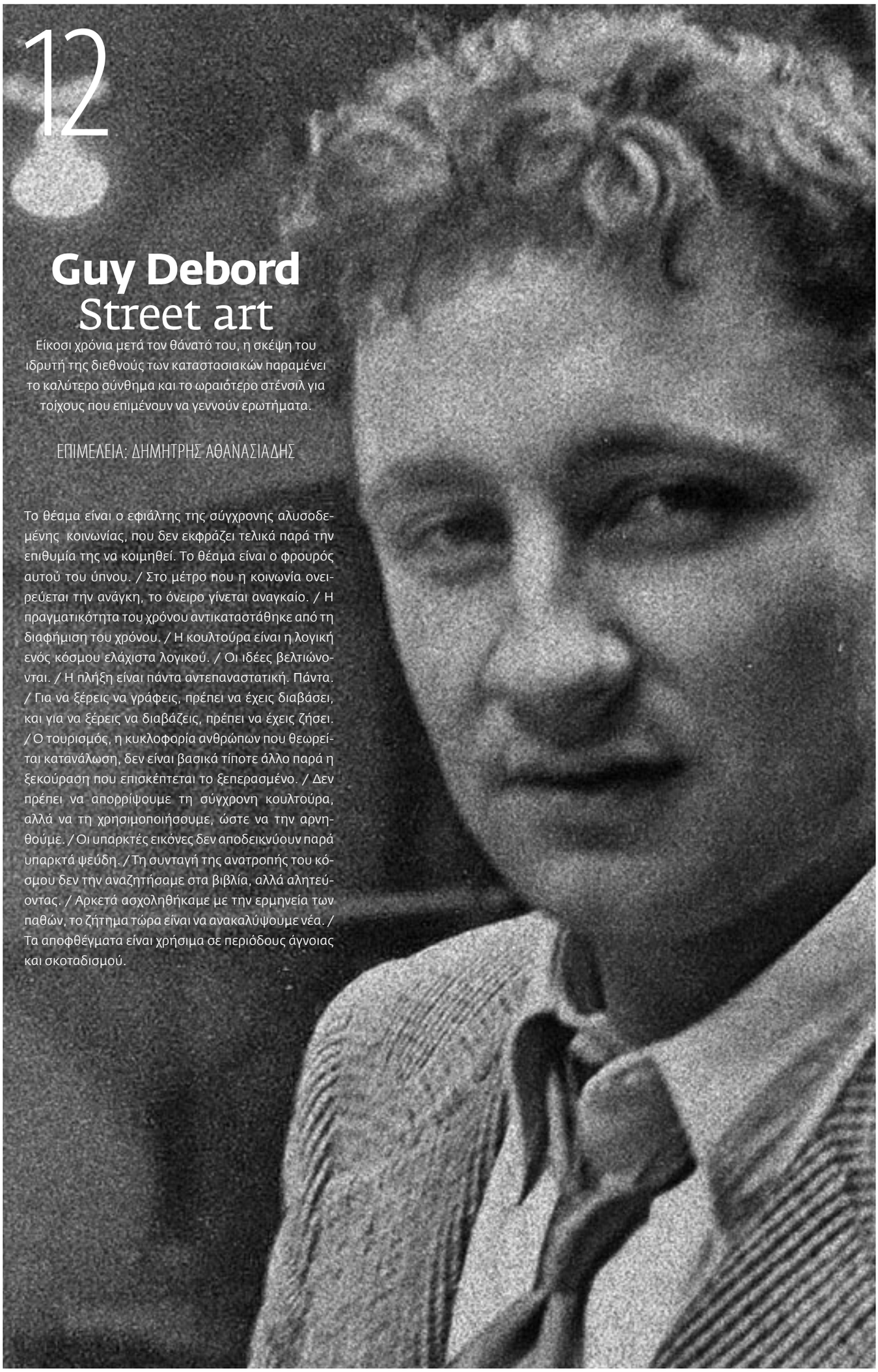
Το βιβλίο «Έξυπνοι δρόμοι για μια ανθρώπινη πόλη» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ATHENS VOICE Books.

12

Guy Debord
Street art

Είκοσι χρόνια μετά τον θάνατό του, η σκέψη του ιδρυτή της διεθνούς των καταστασιακών παραμένει το καλύτερο σύνθημα και το ωραιότερο στένσιλ για τοίχους που επιμένουν να γεννούν ερωτήματα.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

Το θέαμα είναι ο εφιάλτης της σύγχρονης αλυσοδεμένης κοινωνίας, που δεν εκφράζει τελικά παρά την επιθυμία της να κοιμηθεί. Το θέαμα είναι ο φρουρός αυτού του ύπνου. / Στο μέτρο που η κοινωνία ονειρεύεται την ανάγκη, το όνειρο γίνεται αναγκαίο. / Η πραγματικότητα του χρόνου αντικαταστάθηκε από τη διαφήμιση του χρόνου. / Η κουλτούρα είναι η λογική ενός κόσμου ελάχιστα λογικού. / Οι ιδέες βελτιώνονται. / Η πλήξη είναι πάντα αντεπαναστατική. Πάντα. / Για να ξέρεις να γράφεις, πρέπει να έχεις διαβάσει, και για να ξέρεις να διαβάζεις, πρέπει να έχεις ζήσει. / Ο τουρισμός, η κυκλοφορία ανθρώπων που θεωρείται κατανάλωση, δεν είναι βασικά τίποτε άλλο παρά η ξεκούραση που επισκέπτεται το ξεπερασμένο. / Δεν πρέπει να απορρίψουμε τη σύγχρονη κουλτούρα, αλλά να τη χρησιμοποιήσουμε, ώστε να την αρνηθούμε. / Οι υπάρκτές εικόνες δεν αποδεικνύουν παρά υπαρκτά ψεύδη. / Τη συνταγή της ανατροπής του κόσμου δεν την αναζητήσαμε στα βιβλία, αλλά αλητεύοντας. / Αρκετά ασχοληθήκαμε με την ερμηνεία των παθών, το ζήτημα τώρα είναι να ανακαλύψουμε νέα. / Τα αποφθέγματα είναι χρήσιμα σε περιόδους άγνοιας και σκοταδισμού.

13

Γιώργος Χριστιανάκης, Αρθούρος Ρεμπώ Μια εποχή στην κόλαση

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

«Διάβασα Ρεμπώ πρώτη φορά στα 21 με τρόπο πλάγιο, εντελώς μετεφηβικά, γοητευμένος κι εγώ από τη μυθολογία του καταραμένου περιθωρίου. Δεν περνούσε από το μυαλό μου πως ο τύπος αυτός ίπτατο πάνω από τον συμβολισμό και τον ρομαντισμό, τους μπίτνικ, το πανκ, τον ρεαλισμό και όλα αυτά που θα ανακάλυπτα αργότερα ωριμάζοντας. Είναι η πιο αυστηρή δουλειά που έχω κάνει ως τώρα. Όταν οι μουσικοί μπήκαν στο στούντιο, δουλέψαμε πάνω σε ένα απόλυτα ελεγχόμενο πλαίσιο, αν και παρόλο το σφιχτό του πράγματος η κλάση τους αλλά και η εμπιστοσύνη από πλευράς μου τους επέτρεψε να κινηθούν αυτοσχεδιαστικά. Ως προς το κομμάτι της απαγγελίας και θέλοντας από την αρχή κάτι λιτό και δωρικό, ήταν αναπόφευκτο αυτόν τον ρόλο να τον αναθέσω στον Γιάννη Αγγελάκα».

Ένα δισκοβιβλίο! Με δύο cd, όπου ο Χριστιανάκης πραγματοποιεί επιτέλους ένα όνειρο που κρατάει από 1984, να μελοποιήσει δηλαδή το εμβληματικό ποίημα του Αρθούρου Ρεμπώ, κι ένα βιβλίο με το ομώνυμο ποίημα στην εξαιρετική μετάφραση του Χριστόφορου Λιοντάκη. Απελπισμένος, προφητικός, βέβηλος, πρόδρομος του μεταμοντέρνου, ο Ρεμπώ αναδύεται μέσα από τις νότες του Χριστιανάκη στην πραγματική του διάσταση: σκοτεινός και λυρικός, αδιαπραγμάτευτος και συνάμα μελαγχολικός. Όσο για τις εικόνες που βλέπεις, προέρχονται από τη διαδικασία της ηχογράφησης.

Ο δίσκος κυκλοφορεί από την All Together Now.

Αιμίλιος Γκαλίπης
Banned Graphiξ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

14

«Typography Mouth»

Όταν ήμουν φοιτητής, μου παρουσιάστηκε η ευκαιρία να αναλάβω ένα μεγάλο πρότζεκτ. Η ευθύνη που μου μετατέθηκε, η έλλειψη εμπειρίας και η «ανασφάλεια» ότι η δουλειά μου θα μπορούσε να απορριφθεί με ώθησαν να ονομάσω τον σχεδιασμό μου «απαγορευμένο» και υπέγραψα ως Banned Graphiξ. Η δουλειά μου τελικά τους κέρδισε. Και το όνομα Banned Graphiξ εμένα...

Η σημασία της οπτικής επικοινωνίας ήταν σημαντική καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας του ανθρώπου. Είναι μεγάλο το μέγεθος της επιρροής των οπτικών μηνυμάτων στις επιλογές, στις θέσεις και στα πιστεύω μας. Η γραφιστική μου άνοιξε τον δρόμο για να αναλύω, να επεξεργάζομαι, να κριτικάρω και να δημιουργώ τέτοιου είδους μηνύματα. Με εξίταρε και συνεχίζει να με εξιτάρει να σχεδιάζω νοήματα και έννοιες μέσω των εικόνων, όπως επίσης και να οπτικοποιώ τη μουσική, τον κινηματογράφο, το θέατρο και τις λέξεις.

Ο στόχος μου δεν είναι απαραίτητα να εντυπωσιάσω αλλά κυρίως να επικοινωνήσω την πληροφορία με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Αν και δεν θέλω να βάλω το στιλ μου σε καλούπια, ώς τώρα οι δουλειές μου αποδίδονται περισσότερο αφαιρετικά. Συνηθίζω να αποδομώ έννοιες και φόρμες χωρίς να παρεκκλίνω από τους κανόνες της γραφιστικής, που αποτελούν και τον πυρήνα της σκέψης μου.

Εξαρχής με ενθουσίασε το ελβετικό design, γεγονός που με ώθησε να ασχοληθώ, να θαυμάσω και να επηρεαστώ από τους γραφίστες αυτού του στιλ. Μέντορές μου όμως θεωρώ τους ανθρώπους από τους οποίους εκπαιδεύτηκα. Και αυτοί είναι οι καθηγητές μου στον ΑΚΤΟ Θεσσαλονίκης, από όπου και αποφοίτησα.

Δεν ασχολούμαι με κάτι άλλο. Δίνω όλη μου την ενέργεια σε αυτήν τη δουλειά, χωρίς αυτό να σημαίνει βέβαια ότι οι απολαβές μού χαρίζουν μια άνετη ζωή. Η αγάπη μου για τη γραφιστική και η ενασχόλησή μου με αυτή μου προσφέρει ψυχική υγεία και αισιοδοξία. Σε μια περίοδο έντονων αλλαγών και κρίσης νιώθω ότι έχω διπλό καθήκον. Από τη μια, να επιβιώσω και, από την άλλη, να δω την κρίση ως κατάλληλη «ευκαιρία» για να φέρω στην επιφάνεια κίνητρα που δεν θα συνδέουν την αποδοτικότητα με το χρήμα. Είμαι λάτρης της τεχνολογίας και της εξέλιξης, ωστόσο ανήκω σε αυτούς που υποστηρίζουν ότι το χαρτί δεν θα χαθεί ποτέ. Το έντυπο έχει διπλή αξία. Το δημιουργείς ψηφιακά και έπειτα το βλέπεις να «γεννιέται». Αποκτά υπόσταση, το κρατάς, το ξεφυλλίζεις, το μυρίζεις... Η μουσική είναι κάτι που με εκφράζει και με συνοδεύει πολλές φορές τη μέρα, είτε χαλαρώνω είτε δουλεύω είτε διασκεδάζω. Μου αρέσει να πηγαίνω σε συναυλίες σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, κυρίως ροκ και μέταλ, και συνηθίζω να το συνδυάζω με επισκέψεις σε εκθέσεις. Εκεί γίνονται περισσότερα καλλιτεχνικά δρώμενα σε σχέση με την Έδεσσα, όπου και ζω. Όσον αφορά τις εκδόσεις, προσπαθώ να τις παρακολουθώ όσο γίνεται. Δεν θα σας κρύψω ότι πολλές φορές πιάνω τον εαυτό μου να ξεφυλλίζει βιβλία λόγω του σχεδιασμού τους.

Ως γραφίστας καλείσαι να ξεπεράσεις τον εαυτό σου, να μην επαναπαύεσαι στο σχεδιαστικό σου ύφος, να ενημερώνεσαι και να είσαι ανοιχτός σε νέες ιδέες. Μέσα από τον πειραματισμό κάνεις λάθη, αυτοαναιρείσαι και βελτιώνεσαι. Το να χρησιμοποιείς τις τεχνικές σου δεξιότητες σου επιτρέπει να σχεδιάσεις. Το να τις βελτιώνεις συνεχώς και να αλληλεπιδράς με τα δεδομένα γύρω σου σε βοηθάει να δημιουργείς και να εξελίσσεσαι. Όσο δουλεύω, στο γραφείο υπάρχει θέση για τρεις. Για μένα, το mac και έναν καφέ (και δύο και τρεις). Μετά από ώρες δουλειάς προτιμώ και προτείνω άλλο παυσίπονο: το shutdown (κλείσιμο του υπολογιστή).

The Shopranos

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΛΙΝΑ ΜΑΝΔΡΑΚΟΥ

01

02

03

Vans: Beatles Yellow Submarine

Beatles και Vans, ο τέλειος συνδυασμός καλής μουσικής και μοναδικού artwork, μια συλλογή footwear με μοναδικά artworks, τέσσερα νέα συναρπαστικά μοντέλα!

Το «Yellow Submarine» των Beatles, της μεγαλύτερης μπάντας όλων των εποχών, ξαναζωντανεύει στα τέσσερα σκαθαρένια μοντέλα Vans Classics. Sk8-Hi με τα πορτρέτα των Fab Four, Slip-On με παιχνιδιάρικες σκηνές από το Sea of Monsters, Era με σκηνές της μπάντας, Authentic με τυπωμένο το θρυλικό «All you need is Love». Από τον Μάρτιο μπορείς κι εσύ να ντυθείς Κίτρινο Υποβρύχιο!

vans.com/thebeatlesyellowsubmarine

01 Ανδρική ζακέτα, Hugo 02 Ανδρικό παπούτσι Flyknit Lunar2, Nike 03 Γυναικεία τσάντα, H&M 04 Ανδρική βερμούδα, H&M 05 Γυναικείο παπούτσι, Boss 06 Επανορθωτική μάσκα ύπνου Άγριο Τριαντάφυλλο, ΚΟΡΡΕΣ 07 Παπούτσι Old Skool/Vans Classics, Vans
08 Γυναικεία τσάντα, Hugo 09 Φόρεμα, Alkmini atelier 10 Γυναικείο πουκάμισο, La Pomme D'Eve

04

05

06

07

08

09

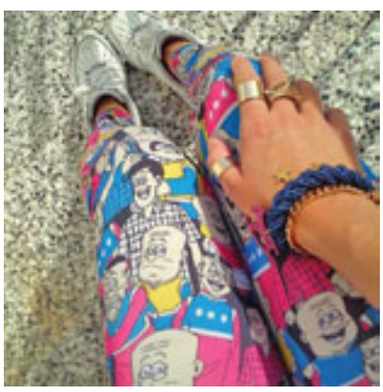
Γυναικείο πουκάμισο,
La Pomme D'Eve

alkmini atelier Χρυσοστόμου Σμύρνης 6, 2314 017 964 www.alkmini.net **H&M** Σταδίου 49, 210 3212 920 **Hugo Boss Hellas** 216 9002 300, www.hugoboss.com **Korres** 2130 188 837 **La Pomme D'Eve Thessaloniki** lapommedeve.eu **Nike Hellas** 210 9464 400 **Vans store The Mall Athens**, Ανδρέα Παπανδρέου 35, Μαρούσι, 210 6198 418 **Vans shop in shop:** Attica, CityLink, Πανεπιστημίου 9, Αθήνα **Vans shop in shop:** Attica, Mediterranean Cosmos, 11ο χλμ Ε.Ο. Θεσσαλονίκης - Μουδανιών, Θεσσαλονίκη **Vans Κεντρική διάθεση** VF Hellas 210 3449 300

Insta#souler

Στον δρόμο κυκλοφορούν τα καλύτερα εντιτόριαλ μόδας και το insta#soulgirl και μάχιμη instagramer Τίτη Κατέρη παρατηρεί και αποθεώνει ατομάρες και look που μεταμορφώνουν το πεζοδρόμιο σε πασαρέλα.

@anastasakidri

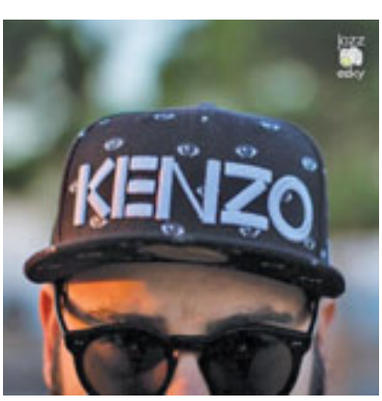
Χρώματα, αρώματα και μουσικές. Μια εναλλακτική ματιά της μόδας με γνώμονα την παιχνιδιάρικη διάθεση σε συνδυασμό με την ανέμελη δημιουργικότητα και την αγάπη για χειροποίητα κοσμήματα. Καλώς ήρθατε στον DriDri world jewls! Η Αναστασία με το μοναδικό της στιλ συνδυάζει τις τάσεις της μόδας με χρώματα και αγαπημένα σχέδια των παιδικών μας αναμνήσεων. Insta#tip: Τα carousel και τα love_eye (θα καταλάβεις, αν την ακολουθήσεις, τι σου λέω), που θα γίνουν απαραίτητες λεπτομέρειες των καθημερινών σου συνόλων..

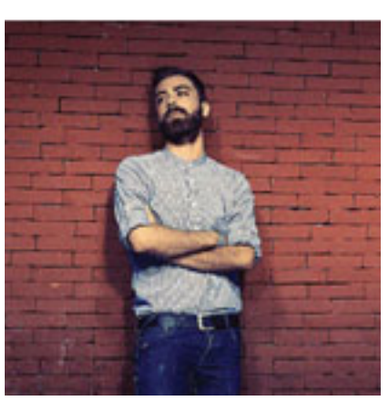

@fashion_olympia

Με ιδιαίτερη αγάπη στον συνδυασμό casual chic εμφανίσεων και ανδρόγυνου στιλ, η Ολυμπία σου προτείνει φρέσκιες ιδέες για να αποκτήσει στιλ η καθημερινότητά σου. Προσθέτει με μοναδικό τρόπο θηλυκές πινελιές στα σύνολά της ακολουθώντας τις τάσεις της μόδας. Insta#tip: Χειροποίητα κοσμήματα και αξεσουάρ, ό,τι δηλαδή αγαπούν όλες οι γυναίκες, συμπληρώνουν άψογα τα απλά σύνολα με φόντο την όμορφη Θεσσαλονίκη!

@jazzeeky

Ένα streetstyle blog στην καρδιά της Θεσσαλονίκης που δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από τους φημισμένους φωτογράφους και τα streetstyle σύνολα των μεγάλων πόλεων της μόδας (Μιλάνο, Λονδίνο, Νέα Υόρκη...). Με φόντο τις ομορφιές της πόλης, ντυθείτε με τον καλύτερό σας εαυτό και ετοιμαστείτε να προτείνετε αγαπημένα σας σύνολα σε όσες φωτογραφικές πόζες θέλετε.Insta#tip: Ρετρό και vintage πινελιές συνδυασμένες με καθαρές γραμμές σε φωτογραφικά στιγμιότυπα με άποψη και πολύ καλές στιλιστικές ιδέες.

Αγαπάς το instagram και τη μόδα; Παρατηρείς τα ρούχα, τις λεπτομέρειες, τα αξεσουάρ και το dress code των παιδιών του δρόμου; Θέλεις να γίνεις ο curator και να στήσεις το #instasouler του επόμενου μήνα; Στείλε στο info@soulmag.gr τις προτάσεις-εικόνες σου με τις απαραίτητες λεξάντες και φτιάξε το δικό σου #instasouler editorial.

Insta #souler

@limonspective

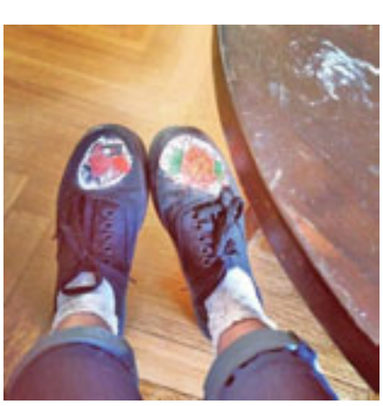
Η Κωνσταντίνα Τζώρτζη είναι η όμορφη Κρητικιά που βρίσκεται πίσω από το blog Limonspective. Με πάθος για τη μόδα και με ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της την απλότητα, σου προτείνει σύνολα χωρίς υπερβολές και πολλά φρου φρου και αρώματα. Ακολουθεί τη μόδα με έναν τρόπο που υπερισχύει ο εαυτός της και η προσωπικότητά της, κάτι που εύκολα θα καταλάβεις από τις φωτογραφίες της. Insta#tip: Πολυτελή brands και υφάσματα συνδυάζονται με απλές, λιτές γραμμές ρούχων, fun του αθλητισμού που δεν χάνει το στιλ της ακόμα και στην ενασχόλησή της με τα αγαπημένα της αθλήματα.

@smellslfashion

Smells like fashion κυριολεκτικά! Η Αλεξία Σακελλαρίου μας προτείνει σε καθημερινή βάση σύνολα και στιλιστικά tips με το καλύτερο αξεσουάρ, μα φυσικά ένα ζεστό χαμόγελο που αποδεικνύει την αγάπη της για τη μόδα. Λαμπερές και εκκεντρικές πινελιές σε ήσυχα χρωματικά σύνολα που σίγουρα προσδίδουν προσωπικότητα στην καθημερινή ρουτίνα. Insta#tip: Κάθε φωτογραφία είναι προσεγμένη και στην παραμικρή λεπτομέρεια, και μιας και οι λεπτομέρειες κάνουν τη διαφορά, θα τις λατρέψεις όλες και θα κλέψεις ιδέες για το καθημερινό σου streetstyle.και την τσάντα με τα παιδικά αυτοκόλλητα!

@some_chrs

Η Χρύσα Οικονομοπούλου είναι η ψυχή του fashionism.gr και του #sartoriagram. Καυστική, πρωτότυπη, ευρηματική, και όλα αυτά άψογα συνδυασμένα με τη μόδα και το στιλ. Κάθε φωτογραφία και στιλιστική πρόταση, κάθε σχόλιο και ένα ελαφρύ μειδίαμα. Αν κάποιος γνωρίζει τη μόδα, τότε αναμφισβήτητα είναι εκείνη! Insta#tip: Διαύγεια γραφής και αγαπημένες εκφράσεις που μετατρέπονται σε ατάκες στη στιγμή. Θα μάθεις τα μυστικά του στιλ μέσα από ένα φυσικό ταίριασμα με την καθημερινότητα.

ΚΡΥΜΜΕΝΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΚΑΙ ΨΕΥΤΙΚΑ ΔΙΛΗΜΜΑΤΑ

Φώτης Γεωργελές

Πότε αυτή η χώρα άρχισε να φοβάται τη δουλειά;

Να φοβάται ν΄ αλλάξει;

Να θρηνεί τρία χρόνια ένα μοντέλο που και η ίδια ξέρει ότι χρεοκόπησε, χωρίς να κάνει τίποτα για να το αλλάξει;

Πότε δηλαδή αυτή η κοινωνία γέρασε ανεπανόρθωτα;

Πώς έχασε τη ζωντάνια της;

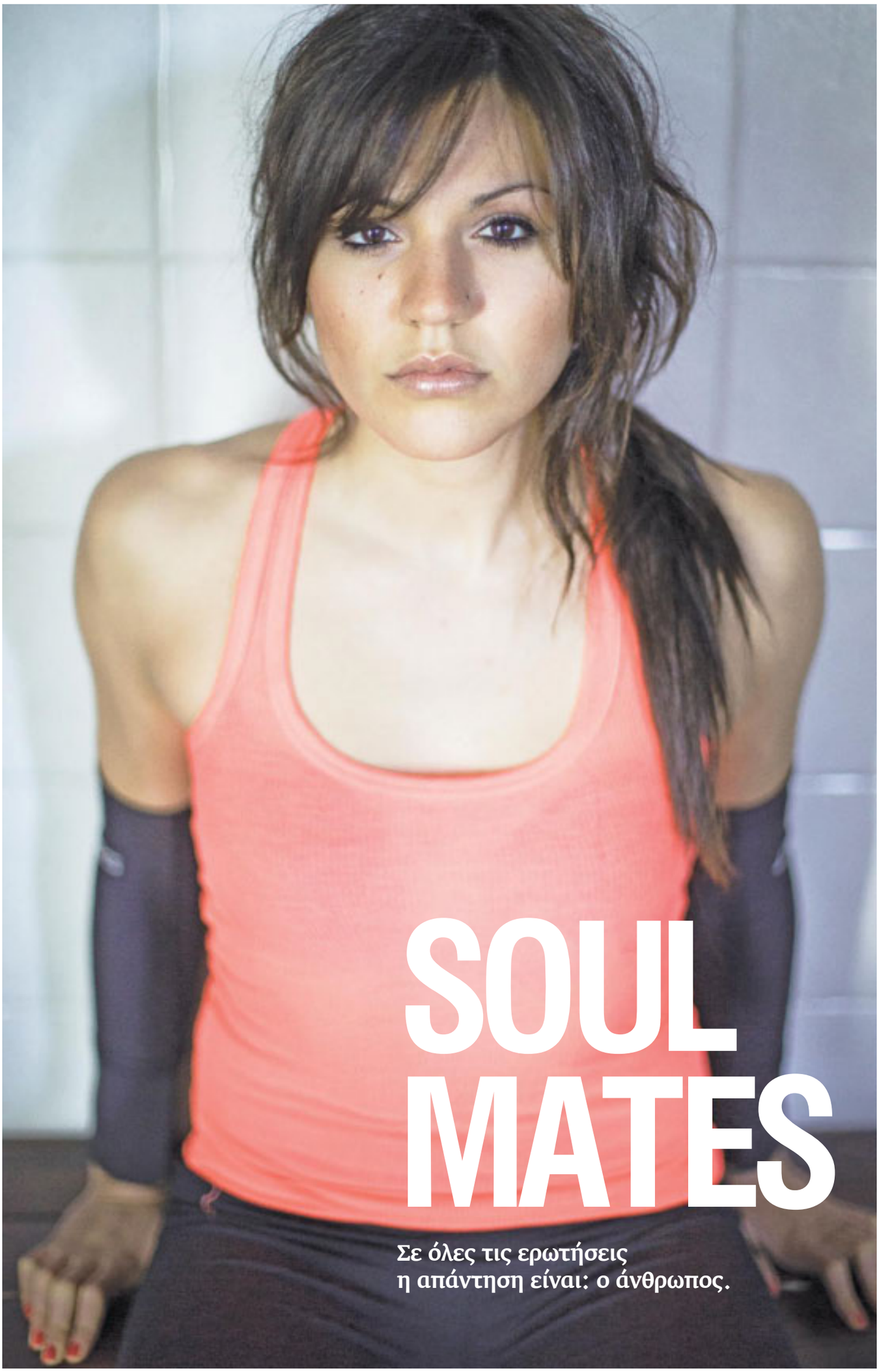
Πώς θα γίνει να ξυπνήσει μια μέρα και να πει:

τέρμα η κλάψα και η θυματοποίηση, τώρα σηκώνουμε τα μανίκια, τα αλλάζουμε όλα.

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

μεταιχμιο

www.metaixmio.gr

SOUL MATES

Σε όλες τις ερωτήσεις η απάντηση είναι: ο άνθρωπος.

asics
asics
asics
asics

ΕΥΑ ΧΑΝΤΑΒΑ

HER MAJESTY'S SECRET SERVICE

Δανεική στα Βριλήσσια από τον Ολυμπιακό κι έχοντας καρφώσει ήδη στην Ιταλία και την Τουρκία, η σταρ της Εθνικής ομάδας βόλεϊ σερβίρει όλα όσα της έμαθε η ζωή στο παρκέ.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΑΤΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

Πολλά μικρά κορίτσια συρρέουν στις ακαδημίες των ομάδων βόλεϊ. Γιατί συμβαίνει αυτό;
Κατ' αρχήν, είναι πολύ θετικό. Όταν ήμασταν καλά οικονομικά στην Ελλάδα, τα περισσότερα σωματεία επέλεγαν να δίνουν χρήματα για να φέρουν ξένες παίκτριες· δεν έδιναν σημασία στο ελληνικό αθλητικό μέλλον. Όταν όμως έσφιξαν τα πράγματα, κατάλαβαν ότι έπρεπε να αναδεικνύουν ελληνίδες αθλήτριες-ταλέντα. Περιμένουμε ότι η κίνηση αυτή θα βοηθήσει το ελληνικό βόλεϊ τα επόμενα χρόνια.

Έχεις κάνει πολλά πράγματα, αν και βρίσκεσαι σε μικρή ηλικία. Είσαι διεθνής, έχεις αγωνιστεί στο εξωτερικό (αρχικά στην Ιταλία με την Terre Verdiane Fontanellato και πέρυσι στην τουρκική Karsyaka). Πώς τα κατάφερες;
Από πολύ μικρή είχα βάλει υψηλούς στόχους για το βόλεϊ. Αυτό, άλλωστε, ήταν και το όνειρο του πατέρα μου, που υπήρξε ποδοσφαιριστής και γυμναστής: πριν ακόμα γεννηθώ, έλεγε ότι θα γίνω βολεϊμπολίστρια. Είμαι στα γήπεδα από 7 ετών. Στα 15 κατάλαβα ότι δεν μπορώ χωρίς το βόλεϊ, ότι θέλω να ασχολούμαι επαγγελματικά μαζί του. Έτσι, έφυγα από τα Γρεβενά και πήγα στον Ηρακλή, με τη γυναικεία ομάδα του να ανήκει στις κορυφαίες του πρωταθλήματος. Δούλευα πολύ, και ατομικά και ομαδικά, με όνειρο να βγω στο εξωτερικό, όχι για οικονομικούς ωστόσο λόγους. Τελικά, αυτό συνέβη στα 21 μου.

Δυο χρόνια στην Ιταλία και την Τουρκία. Εντελώς διαφορετικές κουλτούρες, διαφορετικές νοοτροπίες...
Δυσκολότερα ήταν στην πρώτη μου έξοδο, στην Ιταλία. Σκεφτόμουν: «τώρα πρέπει να τα βγάλεις πέρα μόνη σου». Δυσκολευόμουν και στο βόλεϊ και στη γλώσσα, επειδή οι περισσότεροι στην Ιταλία δεν μιλούν αγγλικά. Επίσης, όταν έτυχε να είμαι ντεφορμέ, δέχθηκα επίθεση ακόμα και από τις συμπαίκτριές μου. Είπα όμως ότι θα τα καταφέρω, τακτική που με βοήθησε πολύ στη συνέχεια. Πράγματα που παλιότερα με λύγιζαν, πλέον ούτε καν με απασχολούν. Στην Τουρκία ξεπέρασα τα προβλήματα συντομότερα: είχα ψηθεί στην Ιταλία.

Σήμα κατατεθέν για σένα, το σερβίς. Άσος μετά τον άσο.
Ένας αθλητής για να είναι αποτελεσματικός, πρέπει να νιώθει σίγουρος. Τα τελευταία χρόνια δούλευα το jump serve, όμως, όταν πήγα στον Ολυμπιακό, το άλλαξα σε jump float serve. Το δούλευα πάρα πολύ, αλλά δεν ένιωθα ότι είναι το σερβίς μου, ότι με αντιπροσωπεύει. Και ξαφνικά, από πέρυσι το καλοκαίρι στην Εθνική ομάδα, είπα στον προπονητή πως θέλω να κάνω jump service, πως με αυτό το σερβίς νιώθω αυτοπεποίθηση. Έτσι άρχισαν οι άσοι...

Στα Βριλήσσια δεν περίμεναν πολλοί φέτος πως θα κάνετε πρωταθλητισμό. Πώς στήθηκε η ομάδα;
Εγώ έκλεισα την τελευταία ημέρα των μεταγραφών. Δεν το περίμενε κανείς πως θα πήγαινα στα Βριλήσσια. Στην ομάδα υπάρχουν και κάποιες πολύ καλές ξένες παίκτριες. Στόχος μας είναι να μπούμε στα πλέι οφ. Έχουμε νίκες, αλλά δεν έχουμε φτάσει ακόμη στο επίπεδο που μπορούμε. Με τον καιρό, αυτή η ομάδα θα δείξει τον πραγματικό της εαυτό.

Εσύ ανήκεις στον Ολυμπιακό, τον οποίο και νίκησες πρόσφατα σε ένα συναρπαστικό παιχνίδι. Πώς αισθάνθηκες;
Ένιωσα χαρούμενη που κερδίσαμε το ντέρμπι, γιατί φυσικά κέρδισε η ομάδα μου. Βέβαια, ήταν κάπως περίεργα τα πράγματα, γιατί με τον Ολυμπιακό πήρα τον πρώτο τίτλο, το Κύπελλο στη Σάμο.

Ποιος στόχος σε θέτει σε εγρήγορση;
Τα όνειρά μου για το βόλεϊ. Θα ήθελα να παίξω και πάλι βόλεϊ υψηλού επιπέδου στο εξωτερικό. Θα ήθελα πραγματικά να καθιερωθώ ως μια καλή ξένη παίκτρια.

Γιατί δεν συνέχισες σε κάποιο ξένο πρωτάθλημα;
Οι ομάδες του εξωτερικού κινήθηκαν αργά κι αυτό εμένα με πίεζε, καθώς υπήρχε περίπτωση να μείνω μέχρι τον Δεκέμβριο χωρίς ομάδα. Στην ηλικία που είμαι, δεν το ήθελα. Χρειάζομαι τα παιχνίδια, την προπόνηση, να ανήκω σε κάποιο σωματείο και να βελτιώνομαι. Η αλήθεια είναι ότι θα ήθελα να ξαναφύγω του χρόνου.

Η Εθνική ομάδα; Μετράς 42 διεθνείς συμμετοχές.
Αλλάξαμε προπονητή, ήρθε ο Γιάννης Καλμαζίδης, δείξαμε κάποια αποτελέσματα, αλλά χρειαζόμαστε χρόνο και παιχνίδια. Αυτή τη στιγμή η ομοσπονδία δεν έχει τη δυνατότητα λόγω κόστους να μας στείλει σε τουρνουά και διοργανώσεις. Γίνεται όμως μεγάλη προσπάθεια και θα γίνουμε μια καλή ομάδα.

Πόσο σε βοηθάει το βόλεϊ και ο αθλητισμός ως άνθρωπο;
Πάρα πολύ! Προσέχω τη σωματική μου υγεία και τη διατροφή μου, δεν ταλαιπωρώ το σώμα μου με ανοησίες, ακόμη και στις διακοπές αθλούμαι. Επίσης, λόγω του αθλητισμού ένιωθα ώριμη και ανεξάρτητη από πολύ μικρή ηλικία. Μεγάλα κέρδη αυτά.

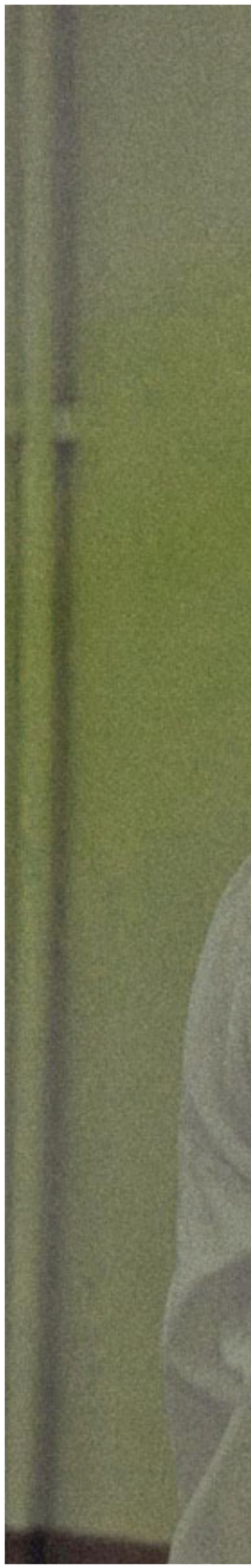

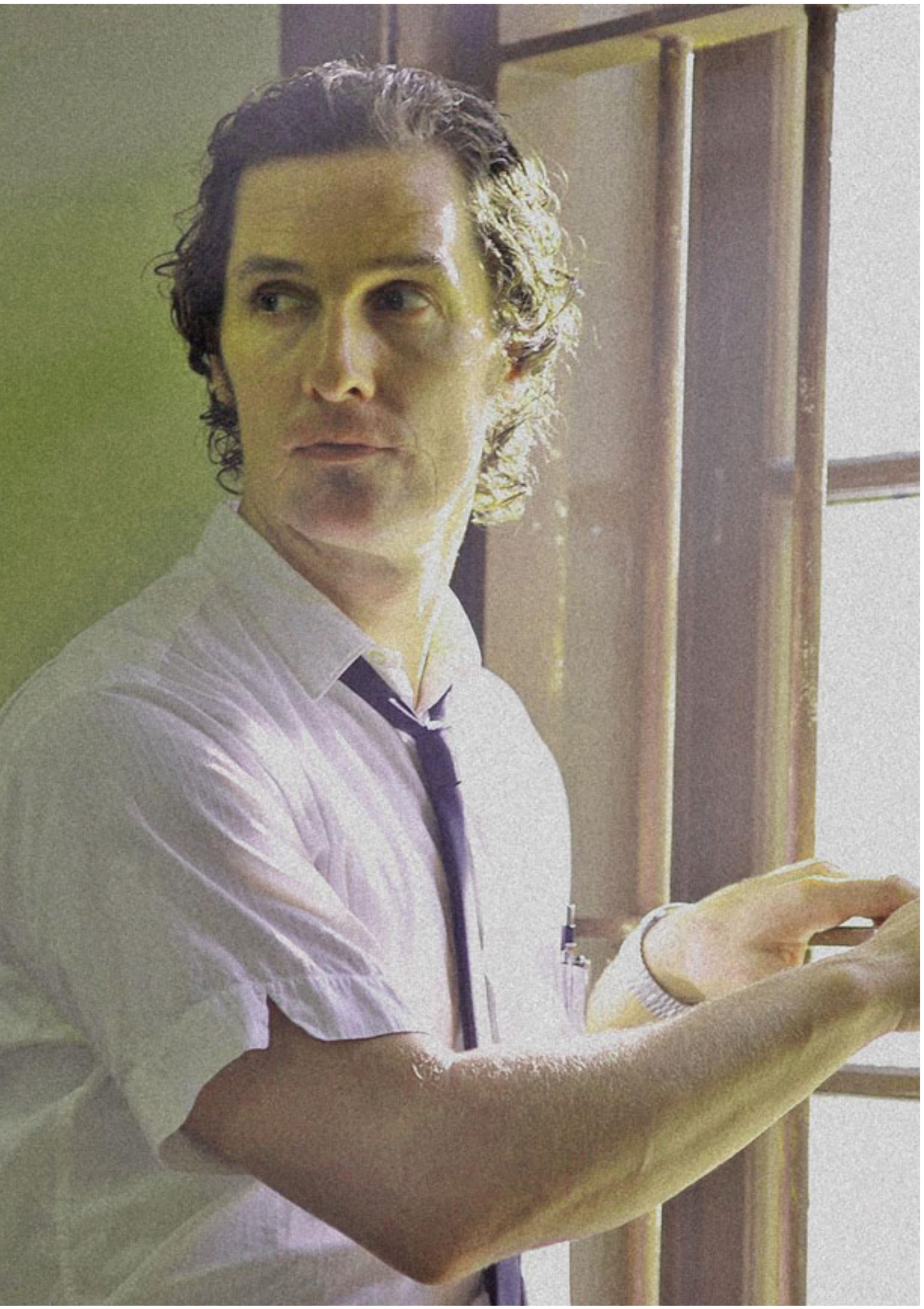
MATTHEW McCONAUGHEY
SPIRITWALKER

ΕΩΣ ΤΩΡΑ ΗΤΑΝ ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΗ ΑΠΟΛΑΥΣΗ. ΔΕΝ ΤΟΛΜΟΥΣΕΣ ΕΥΚΟΛΑ ΝΑ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΦΑΝ ΤΟΥ. ΗΤΑΝ ΟΜΟΡΦΟΣ, ΜΥΩΔΗΣ, ΖΕΝ ΠΡΕΜΙΕ, ΑΛΛΑ ΤΟΥ ΑΜΦΙΣΒΗΤΟΥΣΑΝ ΤΟ ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΟ ΤΑΛΕΝΤΟ. ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΤΟ «DALLAS BUYERS CLUB» ΚΑΙ ΤΟ «TRUE DETECTIVE» ΤΟΝ ΦΟΡΤΣΑΡΟΥΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ, ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ ΝΑ ΤΟ ΦΩΝΑΞΟΥΜΕ: ΣΕ ΑΓΑΠΑΜΕ!

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

«All right, all right, all right». Αυτή ήταν η πρώτη ατάκα που εκστόμισε στην κινηματογραφική του καριέρα παίζοντας στην εφηβική κωμωδία «Dazed and Confused». Και με αυτήν ξεκίνησε τον επινίκιο λόγο του στη φετινή βράβευσή του στις Χρυσές Σφαίρες για την ερμηνεία του στο «Dallas Buyers Club». Ο Μάθιου Μακόναχι κάνει τα πάντα να μοιάζουν εύκολα. Παράτησε τη νομική για το Χόλιγουντ. Έβγαλε γκόμενες τις Πενέλοπε Κρουθ, Άσλεϊ Τζουντ, Σάντρα Μπούλοκ και Σάλι Ρίτσαρντσον, με τις οποίες παραμένει μέχρι σήμερα φίλος. Κατάφερε να αποσπάσει τα εύσημα των πιο δύσκολων κριτικών για τις ερμηνευτικές του αποδόσεις, αναγκάζοντας το «New Yorker» να εφεύρει τον όρο «Mcconaissance» για την περίπτωσή του. Στον δρόμο για τα φετινά Όσκαρ, η μισή σοουμπίζ αναρωτιόταν πώς ο «προλογιάρης» των ρομαντικών κομεντί με κορμί και ύφος πορνοστάρ λογαριάζεται πλέον ως δεινός ηθοποιός. Η άλλη μισή ίσως γνώριζε. Γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Τέξας. Πριν γίνει το Αγόρι του Μήνα και ο Άντρας της Χρονιάς στις σελίδες των μίντια, είχε ανακηρυχτεί ο Πιο Όμορφος Μαθητής του Σχολείου. Αδιαφόρησε να συνεχίσει την πετρελαϊκή επιχείρηση του πατέρα του και αποφάσισε να χωρίσει με την ιδέα της δικηγορίας, όταν διάβασε το βιβλίο του Ογκ Μαντίνο «Ο μεγαλύτερος πωλητής στον κόσμο». Τις μέρες και τις νύχτες που οι τραπεζικοί του λογαριασμοί δεν ήταν φουσκωμένοι, έπλενε πιάτα και ξεπουπούλιαζε κότες, δοκίμαζε ρολάκια σε φοιτητικές ταινίες, πουλούσε ωραιάδα σε τηλεοπτικά διαφημιστικά και σκηνοθετούσε φιλμ μικρού μήκους όπως το «Chicano Chariots». Ηθοποιός, πρακτικά, έγινε όταν γνώρισε σε ένα μπαρ του Όστιν τον σκηνοθέτη Ρίτσαρντ Λινκλέιτερ. Κάπως έτσι, βρέθηκε το 1993 να στελεχώνει το καστ του φιλμ «Dazed and confused» μαζί με τους Μπεν Άφλεκ και Μίλα Γιόβοβιτς. Το 1995 θα παίξει μαζί με τη Ρενέ Ζελβέγκερ στη σλάσερ αμερικανιά «Ο σχιζοφρενής δολοφόνος με το πριόνι: η επόμενη γενιά». Έναν χρόνο μετά θα καταχωρήσει το ονοματεπώνυμό του για τα καλά στα χολιγουντιανά τεφτέρια συμπρωταγωνιστώντας με τη Σάντρα Μπούλοκ στην «Ετυμηγορία». Θα γίνει το πρώτο «ανερχόμενο» πρόσωπο στο εξώφυλλο του «Vanity Fair», σπάζοντας την παράδοση του εντύπου που μέχρι τότε επέμενε σε ήδη αναγνωρισμένους σταρ. Θα σταθεί στο πλευρό της Τζόντι Φόστερ στην «Επαφή» το 1997. Θα περάσει από το «Άμιστανστ» του Στίβεν Σπίλμπεργκ. Άνω τελεία. Ακολουθούν δέκα χρόνια ζαχαρωτών κομεντί ως παρτενέρ των Τζένιφερ Λόπεζ, Σάρα Τζέσικα Πάρκερ, Κέιτ Χάντσον και Τζένιφερ Γκάρνερ. Μπρατσωμένος εργένης με προφορά νότου και πολλά υποσχόμενο βλέμμα, αγαπά κορίτσι, μαλώνει με κορίτσι ημίγυμνος και στο τέλος αγαπάει ξανά κορίτσι. Ταινίες από τις οποίες μπορεί να μην απέσπασε την καλή μαρτυρία των σινεφίλ αλλά έβγαλε αρκετά εκατομμύρια δολάρια για να σταματήσει να ανησυχεί για τα προς το ζην. Ταινίες για τις οποίες δέχτηκε τον χλευασμό αρκετών συναδέλφων του στα αμερικάνικα σόου της καλωδιακής, με πιο χαρακτηριστική περίπτωση την περιβόητη μίμησή του από τον Ματ Ντέιμον. Στην πρώτη «εδώ κάτι παίζει» ερμηνεία του θα μοιραστεί το κινηματογραφικό πανί με τον Αλ Πατσίνο στο «Όλα για τα λεφτά» υποδυόμενος έναν χαρισματικό αναλυτή αθλητικών στοιχημάτων. Λίγο πριν γίνει σαραντάρης, θα ξεκινήσει να εκπλήσσει απανωτά τους θεατές στις αίθουσες των σινεμά. «Δικηγόρος σκοτεινών υποθέσεων», «Δολοφόνος Τζο», «Ο τύπος του Τύπου», «Ένα καλοκαίρι». Η εισαγωγική του εμφάνιση στον «Λύκο της Γουόλ Στρι» ήταν σχεδόν αποστομωτική ακόμα και για τον πιο εμπαθή κριτή του. Όσο για την περιβόητη «ταμ ταμ ταμ» κίνησή του στο φιλμ του Μάρτιν Σκορσέζε, δεν είναι κάτι άλλο, όπως αποκάλυψε ο ίδιος, από την τακτική αυτοσυγκέντρωσης που χρησιμοποιεί από μικρός. Ο ίδιος ο Λεονάρντο Ντι Κάπριο ήταν αυτός που βλέποντάς τον στα γυρίσματα της ταινίας να επιδίδεται στο προσφιλές του «ταμ ταμ ταμ» πρότεινε να ενταχτεί ως στοιχείο στη μεταξύ τους σκηνή. Άγνωστη λεπτομέρεια; Ο Μακόναχι ήταν ένα από τα ισχυρά πονταρίσματα για τον πρωταγωνιστικό ρόλο του «Τιτανικού» μέχρι να κάτσει η μπίλια στον Ντι Κάπριο. Τα πολυσυζητημένα 28 κιλά που έχασε για το «Dallas Buyers Club», όπου αναπαριστά την αληθινή ιστορία του Ρον Γούντροφ, ενός ομοφοβικού τεξανού καουμπόι των ροντέο που μαθαίνει πως είναι φορέας του HIV και επιδίδεται σε λαθρεμπόριο φαρμάκων, τον έφεραν στις πρώτες σελίδες των σκανδαλοθηρικών μίντια. Είχε βρεθεί σε αυτές ξανά το 1999, όταν συνελήφθη στον δρόμο της γειτονιάς του να παίζει κόνγκας μαστουρωμένος και ολόγυμνος, έπειτα από την καταγγελία του νοικοκυραίου γείτονά του. Πλήρωσε 50 δολάρια πρόστιμο για διατάραξη κοινής ησυχίας· για τη μαριχουάνα και τις υπόλοιπες ουσίες δεν έβρεξε κάστανο. Στην κλασική προφίλ και ανφάς φωτογραφία της σύλληψής του πόζαρε με το χαμόγελο ώς τα αφτιά. Τι καπνό φουμάρει ο Μάθιου Μακόναχι; «Είμαι λάτρης της λέξης εγωιστής. Όταν λέω πως έχω γίνει περισσότερο εγωιστής, εννοώ πως με απασχολεί λιγότερο τι πιστεύουν οι άλλοι για μένα. Δεν με απασχολεί πώς με αντιλαμβάνονται. Ο εγωισμός ήταν ανέκαθεν συνδεδεμένος με κάτι το αρνητικό. Να το δοκιμάσετε κι εσείς» δήλωσε πρόσφατα, όταν το GQ τον ανακήρυξε αρσενικό του 2013. Όταν έβγαλε τα πρώτα του γερά λεφτά, έβγαλε ένα εισιτήριο χωρίς επιστροφή για το Περού και διέσχισε με καγιάκ τον Αμαζόνιο. Τα road trips συγκαταλέγονται στις αγαπημένες συνήθειές του. «Ο δρόμος είναι το μέρος που μου αρέσει να σκέφτομαι ή να μη σκέφτομαι» έχει εξομολογηθεί κατά το παρελθόν. Δεν φοράει ποτέ κολόνια, διάλεξε για βάση του ένα ράντσο στο Όστιν του Τέξας αξίας 500 χιλιάδων δολαρίων και από το 2006, που παντρεύτηκε τη βραζιλιάνα τηλεπαρουσιάστρια και πρώην μοντέλο Καμίλα Άλβες, έγινε πατέρας τρεις φορές. Έχει τη δική του εταιρία ρούχων με τίτλο «J.K. Livin» όπως λέμε «Just Keep Livin». Έχοντας πλέον τη δυνατότητα να διαλέγει σενάρια, πιστεύει ότι «είναι απόλυτα δίκαιο να έχεις τη φιλοδοξία να πετύχεις στις τέχνες». Όπως λέει, «κάποιοι ισχυρίζονται ότι δεν μπορείς να κρίνεις την τέχνη, αλλά αυτό μου ακούγεται σαν να θεωρείς πως ένα ημερολόγιο 12χρονου έχει την ίδια αξία με ένα σεξπιρικό κείμενο». Δείξε μου τους φίλους σου να σου πω ποιος είσαι. Ο ποδηλάτης Λανς Άρμστρονγκ, οι ηθοποιοί Τζέικ Τζίλενχαλ και Γούντι Χάρελσον είναι αυτοί με τους οποίους θα βγει τακτικά για τις μπίρες του. Με τον τελευταίο συνυπάρχουν και στη σειρά «True Detective» του HBO, που τρέχει φέτος με ιδιαίτερη επιτυχία. Πριν τελειώσει αυτή η χρονιά, θα τον δούμε στο «Interstellar» του Κρίστοφερ Νόλαν. Στα 44 του παίζει ακόμα κόνγκας γυμνός, απλώς «φροντίζω να σιγουρευτώ πως είναι κλειστό το παράθυρο» δηλώνει. Το περασμένο καλοκαίρι, όταν η περιοδεία των Cult πέρασε από το Τέξας, ανέβηκε στη σκηνή μαζί τους συνοδεύοντάς τους στο κομμάτι «Spiritwalker». Αν δεν ήσασταν εκεί, θα βρείτε περισσότερα στο YouTube.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ 4GREECE

ΜΙΑ ΕΚΠΟΜΠΗ ΤΟΥ ΣΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ, ΣΑΝ ΓΙΓΑΝΤΙΟ ΧΑΠΙ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑΣ, ΣΑΝ ΜΙΑ OVERDOSE ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ, ΚΟΝΤΡΑΣΤ ΣΤΗΝ ΟΡΓΗ, ΤΗΝ ΚΑΤΑΘΛΙΨΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΗΔΕΝΙΣΜΟ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗΣ. ΜΙΛΑΕΙ Ο ΕΜΠΝΕΥΣΤΗΣ ΤΗΣ.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Μποντλέρ περιέγραψε τον flâneur, ως «a person who walks the city, in order to experience it»! Ποιο είναι το δικό σου μότο στο «4Greece»; Πώς αφουγκράζεσαι, ξεψαχνίζεις την πόλη, και πάνω από όλα, με τι σκοπό;

Είναι «η εκπομπή για την κοινότητα των επίμονων πολιτών», αυτό λέμε στο «4G». Και το πιστεύουμε. Γιατί το βλέπουμε διαρκώς. Οι άνθρωποι που παίρνουν πρωτοβουλίες, συμμετέχουν, παρεμβαίνουν δεν το κάνουν προσπαθώντας να συλλέξουν εμπειρίες, αλλά γιατί πιστεύουν βαθιά σε κάτι. Και αυτό το «κάτι» δεν είναι καθόλου μεταφυσικό. Παθαίνεις πλάκα με την τόση πολλή αγάπη που έχουν για την πόλη, για τους ανθρώπους που έχουν ανάγκη, που είναι αδύναμοι, στερημένοι. Θέλω να τους γνωρίσω και θέλω να τους γνωρίσει και ο κόσμος, γιατί είναι κανονικοί, όμορφοι άνθρωποι που δεν κάθονται να μανουριάζουν όλη μέρα στα social media και τις καφετέριες. Και δεν έχουν μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους και γι' αυτά που κάνουν, μου αρέσει πολύ αυτό.

Είτε παλιά, με τους «Μουσικούς του Κόσμου», είτε τώρα, σε θυμάμαι μάχιμο στον δρόμο και με σακίδιο! Μπορείς να αυτοψυχαναλυθείς ελεύθερα…

Βαριέμαι εύκολα. Βαριέμαι τη ρουτίνα, την ανακύκλωση της ασημαντότητας που παρουσιάζεται ως είδηση. Είτε με τους «Μουσικούς του Κόσμου» είτε τώρα με το «4Greece» δημοσιογραφική δουλειά κάνω, αυτό είμαι και η δουλειά μου είναι έξω στον δρόμο, με το σακίδιο. Είμαι και επίμονος, ξέρω πώς να περιμένω για να «βγει» το θέμα, οπότε νιώθω καλά στον δρόμο. Και επειδή η υπόλοιπη ζωή μου περνάει στο γραφείο ή στο σπίτι με την οικογένεια, άντε και στο στούντιο του ραδιοφώνου στην καλύτερη περίπτωση, το ρεπορτάζ στον δρόμο με επαναφέρει στην πραγματική ζωή. Δεν θέλω να χάνω την επαφή, θυμώνω όταν νιώσω ότι έχασα επεισόδια. Ίσως προσπαθώ να ισορροπήσω τη σχέση μου με τον χρόνο.

Τζακ Κέρουακ, Μπουρντέν, Τσάτουιν, Τζάρμους, εσωτερικά μικρά ή μεγάλα road trips! Μυστικά των πόλεων, συναντήσεις και συζητήσεις με ανήσυχους ανθρώπους! Πού είναι πιο εύκολος ο μύθος και τα θέματα της αφήγησης; Έξω ή εδώ;

Έξω βέβαια! Γιατί είναι πιο εύκολο να μεσολαβείς ανάμεσα στο μακρινό και το κοντινό. Να μεταφέρεις δηλαδή κάτι που συμβαίνει εκεί όπου οι περισσότεροι που θα το δουν δεν ξέρουν πώς είναι και έτσι είναι διατεθειμένοι να πειστούν από σένα. Το «έξω» έχει μύθο, είναι εξωτικό. Το «εδώ» είναι για όλους, είναι απτό, όλοι νομίζουμε ότι το ξέρουμε. Η αφήγηση λοιπόν γι' αυτό που συμβαίνει στη χώρα μας ή στην πόλη πρέπει να πατάει γερά στην πραγματικότητα, δεν χωρούν γενικεύσεις και αφαιρετικά σχήματα. Ξέρεις, οι πιο δύσκολες εκπομπές που έκανα με τους «Μουσικούς του Κόσμου» ήταν αυτές που αφορούσαν στην Ελλάδα - Ήπειρο, Κρήτη, Μακεδονία… Έσπαγα το κεφάλι μου να βάλω στη σωστή σειρά τις εικόνες και τις λέξεις. Δεν μπορείς να ξεγελάσεις τον καθρέφτη σου.

Είναι ο Καμίνης λιγάκι πιο υποτιμημένος από τον δικό μας Μπουταρη, επειδή δεν φορά σκουλαρίκι και tattoo; Το ρωτώ επειδή έχω την εντύπωση πως κινείται πιο «αθόρυβα» αλλά ίσως πιο ουσιαστικά, απλώς δεν προσφέρεται για πιρουέτες στα μίντια, όπως ο κυρ Γιάννης!

Είναι και οι δύο αληθινοί και εντελώς διαφορετικοί στο στιλ τους. Αλλά αυτό που τους συνδέει και μας υποχρεώνει να τους συγκρίνουμε και να τους βάζουμε στο ίδιο κάδρο, είναι ότι δεν παριστάνουν κάτι που δεν είναι. Δεν κρεμούν στο πρόσωπό τους ψεύτικα χαμόγελα και δεν μοιράζουν ψεύτικες υποσχέσεις ή τέλος πάντων υπόσχονται πράγματα που κι εκείνοι τα επιθυμούν. Δεν ξέρω αν είναι πιο ουσιαστική η δουλειά του Καμίνη, αυτό που ξέρω είναι ότι η Αθήνα, διοικητικά, είναι ένα τέρας που δέχτηκε αναλογικά το μεγαλύτερο βάρος της κρίσης και κουβαλάει τις περισσότερες παθογένειες της δημόσιας διοίκησης -συν την εφιαλτική δράση της Χρυσής Αυγής. Άρα, αν θέλει να κάνει κανείς δουλειά, πρέπει να σκάψει πρώτα πολύ βαθιά, τόσο βαθιά που να μην ακούγονται πια τα χτυπήματα από την αξίνα. Και σε ό,τι με αφορά, βλέπω για πρώτη φορά μια δημοτική αρχή να στηρίζει τόσο θερμά τις ομάδες πολιτών, να ελπίζει σε αυτές, να εμπλέκει τους ενεργούς πολίτες αντί να τους θεωρεί ανταγωνιστές, ότι τάχα μου κλέβουν τη δόξα του Δημάρχου…

Δώσε μου ένα top3 δράσεων και ανθρώπων που αφήνουν αυτή τη στιγμή το στίγμα τους στην πόλη.

Δύσκολο. Είναι τόσες πολλές και τόσο διαφορετικές οι ομάδες που δρουν και αναλόγως το αντικείμενό τους άλλες φαίνονται περισσότερο και άλλες λιγότερο, αλλά χωρίς να υπολείπονται σε ουσία και αποτέλεσμα. Αναμφίβολα οι atenistas είναι μια ομάδα με πλούσια και ποικίλη δράση που βάζει τη σφραγίδα της στην πόλη σε σταθερή βάση. Η πρωτοβουλία Μπορούμε, που συλλέγει μερίδες φαγητού από ιδιώτες μέχρι αλυσίδες εστίασης και τις διανέμει μέσω οργανωμένων δομών των δήμων ή άλλων φορέων σε ανθρώπους που δεν έχουν, κυριολεκτικά, να φάνε, είναι μια υπέροχη, αποτελεσματική και πολύ καλά οργανωμένη ομάδα. Μου αρέσουν πολύ και οι Imagine The City, που οι δράσεις τους έχουν φαντασία και, όταν παρεμβαίνουν σε κάποιο σημείο της πόλης, το κάνουν με τέτοιο πρωτότυπο τρόπο, που σε αφήνει άφωνο. Αλλά δεν είμαι δίκαιος, το ξέρω. Σιχαίνομαι τα «top…»!

Benoit Jammes
Καοέtart

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΡΑΘΑΝΟΣ

Ένα κουτί γεμάτο κασέτες έφτασε μια ωραία πρωία στα γραφεία του SOUL! Ποιος είναι ο Γάλλος νοσταλγός που τις φιλοτεχνεί και τι κρύβεται πίσω από τη φετιχιστική του λόξα;

«Είμαι 33 ετών, απασχολούμαι ως γραφίστας και ζω στο Παρίσι. Δεν έχω ακαδημαϊκό υπόβαθρο στις τέχνες, προέρχομαι από το web design και τα multimedia, όμως πλέον επιθυμώ να δοκιμαστώ σε πιο καθιερωμένα εικαστικά, όπως η γλυπτική και η ζωγραφική. Οποιαδήποτε δημιουργική έκφραση με ενδιαφέρει πάρα πολύ, ωστόσο». Με αυτές τις κουβέντες σκιαγράφησε τον εαυτό του ο γάλλος συνομιλητής μας, Benoit Jammes, που μας εξέπληξε στέλνοντας ένα portfolio από κασέτες μεταποιημένες σε χιουμοριστικά ποπ αρτ αραβουργήματα.

Πώς προέκυψε αυτό το πρότζεκτ;
Έτυχε να βρω ένα μάτσο παλιές κασέτες στο σπίτι. Δεν μπορούσα να τις ακούσω πια, αλλά το να τις αναβιώσω έμοιαζε με πολύ καλή ιδέα – υπήρξαν ήχος, θα γίνονταν εικόνα! Στοιχηματίζω ότι είναι και οι ίδιες πολύ πιο χαρούμενες πλέον, έξω από το κουτί με τα παπούτσια.

Ποια είναι η διαδικασία που ακολουθείς, εννοώ σε τεχνικό επίπεδο;
Η δουλειά είναι εξ ολοκλήρου χειροποίητη. Τις σκαλίζω, τις χρωματίζω, τις μεταποιώ, τις τοποθετώ σε ιδεατούς μικρόκοσμους επιδιώκοντας να δημιουργήσω μικρά φαντασιακά περιβάλλοντα.

Τι είδους αναμνήσεις σου ξυπνούν οι κασέτες;
Με φέρνουν πίσω στα παιδικά μου χρόνια και στη δεκαετία του '80. Τις νοσταλγώ, και όλη αυτή η σειρά θέλει να υποδηλώσει τα συγκεκριμένα αισθήματα νοσταλγίας.

Σε στενοχωρεί το γεγονός ότι κανείς δεν τις χρησιμοποιεί πια;
Όχι, γιατί δεν παύουν να εκτιμώνται ως συλλεκτικό είδος. Μια ανάλογη σειρά με CD θα ήταν απολύτως αδιάφορη.

Το τελευταίο διάστημα γίνονται οργανωμένες κινήσεις νεκρανάστασης της κουλτούρας της κασέτας. Δισκογραφικές εταιρίες και καλλιτέχνες τις προτιμούν στις κυκλοφορίες τους. Πιστεύεις ότι υπάρχει ρεαλιστική πιθανότητα να ξαναζήσουν; Ή μήπως πρόκειται για νοσταλγικό τριπάκι των τριάντα-κάτι;
Υπάρχει μια γενικότερη τάση αναβίωσης αντικειμένων παλαιότερων εποχών. Οι άνθρωποι νιώθουν την ανάγκη να θυμηθούν τις παλιές καλές ημέρες, όμως η τεχνολογία μας οδηγεί στους δικούς της δρόμους, όσο και αν προσπαθούμε να αντισταθούμε.

Έχεις εκθέσει τη δουλειά σου; Την έχεις δημοσιεύσει; Ποια η ανταπόκρισή της;
Εκθέτω τακτικά. Και δεν παύω να λαμβάνω θετικά σχόλια, το κοινό πραγματικά χαίρεται με τις αναζωογονημένες κασέτες. Η μεγαλύτερη ικανοποίηση ωστόσο προέρχεται από τον ενθουσιασμό των νεότερων γενεών μπροστά σε αυτό που υπήρξε η φορητή μουσική μας είκοσι χρόνια πιο πίσω.

Υπάρχει κάποια δική σου κασέτα στην οποία τρέφεις φοβερή αδυναμία;
Έχω μεγάλη αγάπη στις κασέτες του Μάικλ Τζάκσον. Όχι όμως ότι δεν θα μπορούσα να φανταστώ τη ζωή μου δίχως αυτές. Είμαι fan, όχι φανατικός.

Τι προσμένεις από το μέλλον;
Άφθονη μουσική!

flickr.com/photos/sisimissa/

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΚΑΤΣΙΑΝΗ ΘΑΝΑΣΗΣ ΧΟΝΔΡΟΣ

Punks not dead

Ούτε ρετρό παθαίνουμε ούτε νοσταλγία μας πιάνει κάθε φορά που τους βλέπουμε στον δρόμο να περπατούν τη Θεσσαλονίκη. Αλλά μία έλλειψη τη νιώθουμε, καθώς τέτοιο ντουέτο εικαστικής δράσης δεν υπάρχει στην πόλη και ας βλέπουμε παντού καλλιτέχνες. Εξ ου και μια μίνι ρετροσπεκτίβα με κάποιες από τις καλύτερες δράσεις τους.

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΑΤΖΗΓΩΓΑΣ

Πάει πολύς καιρός που οι νεαροί, μεσήλικες και ηλικιωμένοι Θεσσαλονικείς -ας πούμε τριάντα με τριανταπέντε χρόνια πριν- έβλεπαν στον δρόμο κάτι αφίσες και αυτοκόλλητα, έπαιρναν τυπωμένες προσκλήσεις που ήταν προκλήσεις αλλά οι πιο πολλοί νόμιζαν ότι ήταν τυπογραφικό λάθος, συμμετείχαν σε εκδηλώσεις στα πάλαι ποτέ «Ζήτα-Μι», «De facto», «Οικοτοπία», σε ακάλυπτους χώρους σε ισόγεια πολυκατοικιών στην Τούμπα, στην Αρχιτεκτονική Σχολή και τόσους άλλους τόπους, μυθικούς σήμερα, που όμως υπήρχαν τότε, και «όλα τους χαλάλι για να λειτουργούν»...

Ζητώ συγγνώμη από τους νεώτερους αναγνώστες που δεν επεκτείνομαι σε λεπτομέρειες και ονόματα, γιατί είναι χιλιάδες οι άλλοι -όπως και τότε- που ούτε κατάλαβαν ούτε θα καταλάβουν ποτέ... και αυτός είναι ο βασικός λόγος που φτάσαμε σε αυτό το χάλι, αυτή την εκπληκτική ξεφτίλα πολιτισμού στη ρημαγμένη χώρα μας, στη χαμηλοτάβανη πόλη μας, με τους παλαιόθεν μπαγιάτηδες νέους και γέρους. Ίσως για όλα να φταίει το φτηνό φραπέ σε πλαστικά κύπελλα με ζάχαρη και καλαμάκι, που εφευρέθηκε επιτόπου εδώ, αλλά ποτέ δεν μίλησε κανείς για την ποιότητα του αληθινού καφέ ψημένου σε άμμο με μπακιρένιο σκεύος ή σε βιομηχανικό εσπρέσσο μηχάνημα υψηλής τεχνολογίας και υψηλού καβουρδίσματος.

Δεν είναι εύκολο, λοιπόν, να γίνει κατανοητό σήμερα εν μέσω αυτής της αθλιότητας πολιτισμού τι σήμαινε σε έναν ιερό τόπο του πολιτισμού, όπως η «Ζήτα-Μι» ή η κραταιά Σχολή Αρχιτεκτόνων ή το «Φλου» και το «Συν και Πλην», να εκθέτει ένα νεαρό ζευγάρι τα νύχια του, επιμελώς κομμένα με νυχοκόπτη, επί μήνες, σε δημόσια θέα και συζήτηση. Ή να δίνει μια παράσταση στο Καφεθέατρο Καλαμαριάς, με γεύμα εργασίας, απομίμηση με την αρχαία θεατρική έννοια, «μίμησις πράξεως σπουδαίας», φορώντας στο κεφάλι φρέσκα κοτόπουλα ελευθέρας βοσκής, τα οποία μετά την «παράσταση» έριχναν στην κερκίδα, μιμούμενοι τους θεατές του Αριστοφάνη με τα μαξιλάρια τους, όταν δεν τους άρεσε το έργο στην αρχαία Αθήνα...

Τότε ήταν η εποχή που χάρη σε αυτήν την απρόσμενη μειοψηφία του Θανάση και της Αλεξάνδρας κυκλοφόρησε και η φήμη περί ερωτικής Θεσσαλονίκης, μερικές παραστάσεις, δράσεις ή χάπενινγκ ήταν στα όρια του άσεμνου, σύμφωνα και με τον τότε νόμο περί Τύπου και δημοσίων θεαμάτων. Είναι εύκολο όμως να εξηγηθεί αυτή η φήμη που διέσπειραν ημιμαθείς επαρχιώτες της Αθήνας, αφού ερωτική μπορεί εύκολα να είναι κάθε πόλη με όλα τα έξοδα πληρωμένα, φαγητό, ποτά, διαμονή σε καλά ξενοδοχεία... Υπήρχαν πολλά λεφτά τότε. Όλα αυτά ελάμβαναν χώρα σε μια πόλη όπου ζούσαν και κυκλοφορούσαν ανάμεσά μας ο Αναγνωστάκης, ο Πεντζίκης, ο Αλαβέρας, ο Ιωάννου, ο Ασλάνογλου, ο Ζάννας και η Μίνα, ο Χατζητάτσης, ο Πετρόπουλος, ο Δημήτρης Χατζής και τόσοι άλλοι που, ας μη συνεχίσω, θου, Κύριε, φυλακήν τω στόματί μου. Κι ας μην υπάρχουν οι υπογεγραμμένες, οι τόνοι και τα πνεύματα, αρκεί να τα ακούτε διαβάζοντας τις λέξεις.

Το ρετιρέ του Θανάση και της Αλεξάνδρας συγκινούσε, ανέτρεπε συμβατικές έννοιες περί του τι είναι μια έκθεση ζωγραφικής, τι είναι μια μικρή συναυλία, όπως πριν από 30 ακόμα χρόνια είχε κάνει ο Τζον Κέιτζ στη Βοστόνη, που είναι στο ίδιο περίπου βόρειο πλάτος με τη Θεσσαλονίκη μας (το «μας» πάει στο τότε, τώρα πια είναι «θαισαλομίχλη»). Ανέτρεπε εκ βάθρων με ήπιους τόνους και εικαστικό τρόπο τις μικροαστικές σαχλαμάρες και μετά έδινε όλον τον χώρο στους νεώτερους να συνεχίσουν με μεγαλύτερη δύναμη, «σε νέους ορίζοντες», όπως γράφει και ο Ίταλο Καλβίνο στο τέλος από τις «Αόρατες πόλεις».

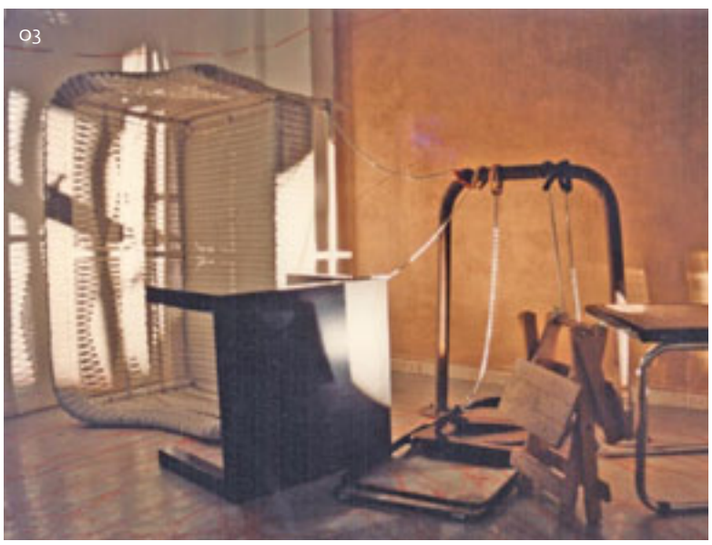
Ποιος μέσα στην Κόλαση μπορεί να μην είναι κόλαση: αυτό ήταν τότε το ζητούμενο και το πετύχαιναν ο Θανάσης και η Αλεξάνδρα, σε μεγάλες συζητήσεις, δημοσιεύσεις και συνευρέσεις -ξέρω τι λέω. Συζητούσαμε και εξελίσσαμε την κάθε δράση, παράσταση ή αυτοκόλλητη στους τοίχους διαμαρτυρία.

Είχαμε, βέβαια, τότε τα δικά μας περιοδικά και έντυπα, την «Προοπτική», την «Οικοτοπία», τον «Πολίτη», το «ΑΝΤΙ», τον «Χάρτη», το «ΤΡΑΜ» και το πλοίο το λέγανε «Αγ ωνία 37», αν θυμάμαι καλά, με κενό μετά το γάμα, κύριε διορθωτά, από το «Ημερολόγιο καταστρώματος». Όσον αφορά το στήσιμο και το λέι άουτ, παρακαλώ να δημοσιεύσετε τις φωτογραφίες των Θανάση και Αλεξάνδρας εν είδει πολαρόιντ, μια παλιά προϊστορική τεχνική φωτογράφησης, προς τιμήν του Κάρολου Τσίζεκ και των διαδόχων αυτού στη γραφιστική τέχνη, Γεωργίου, Δελιαλή, Αρβανίτη και Τζιώκου. Θα μπορούσαν να απέχουν από το τυπωμένο χαρτί, δίνοντας σκιά, υπονοώντας το βάθος αυτών των πράξεων, αναιρώντας το δισδιάστατον του πράγματος, κάνοντας το τοπίο να μεγαλώνει... Αν πάλι δεν γίνομαι πλήρως κατανοητός, ζητώ συγγνώμη, γιατί πέρασαν πολλά χρόνια από τότε. Σε πολλά ζητήματα είμαι πολύ περιληπτικός ή και κρυπτικός, αλλά ευτυχώς υπάρχει ακόμα χρόνος. Ο Θανάσης και η Αλεξάνδρα ούτε μένουν σε ρετιρέ ούτε είναι ρετιρέ, δηλαδή αποτραβηγμένοι. Απλώς είναι το Δημοσιοϋπαλληλικό Ρετιρέ, υπάρχει και το google για περαιτέρω, άρα τα θέματα σήμερα είναι βατά.

Κυρίως όμως κυκλοφορούν ανάμεσά μας, τα μάτια σας δεκατέσσερα, είμαστε στο δύο, μηδέν, δεκατέσσερα και δεν αποκλείεται να επιστρέψουν στην ενεργό δράση, ο Θανάσης και η Αλεξάνδρα, προσοχή, κυκλοφορούν ανάμεσά μας, ας είμαστε ρεαλιστές, ας είμαστε σουρεαλιστές, ας ζητήσουμε το ανέφικτο... Τα τηλέφωνά σας στο 031 933-295. Όπου σε τηλεφωνητές, που μόλις είχαν πρωτοβγεί, άκουγε κανείς τον ήχο της θάλασσας. -συνεχίζεται-

01

02

03

« ο Θανάσης και η Αλεξάνδρα,
προσοχή, κυκλοφορούν
ανάμεσά μας,
ας είμαστε ρεαλιστές,
ας είμαστε σουρεαλιστές,
ας ζητήσουμε το ανέφικτο…»

01

4 Μαΐου 1996: Σεμινάρια Επιστημονικού Αλληθωρισμού και Εφαρμοσμένης Ανίας: Προσομοίωση (δράση)

Μουσική από μαγνητοταινία στην αρχή της δράσης και κατά διαστήματα. Διαβάζουμε κείμενα ξανά και ξανά με διαφορετικό ύφος και διαφορετικές κινήσεις, κάνοντας αλλαγές σε λέξεις και εκφράσεις. Αλείφουμε με λάσπη το δεξί μας χέρι και μοιράζουμε στον κόσμο μολύβια και κείμενα με κενά για να τα συμπληρώνουν με λέξεις της επιλογής τους. Αλείφουμε με λάσπη το δεξί μας πόδι και τα πρόσωπά μας. Διαβάζουμε τα συμπληρωμένα από τον κόσμο κείμενα. Ράβουμε φύλλα στα ρούχα μας και αποχωρούμε. Διάρκεια: 50 λεπτά

02

21 Σεπτεμβρίου 1996: Αρχείο εμμονών Συν [Κράτος και Βία] (δράση, στην αίθουσα Άλλη Πόλη, στη Θεσσαλονίκη)

Πριν τη δράση μοιράστηκε το κείμενο:

Όταν κάποιος το άνθος έχει κλέψει, / τι απομένει για το φύλακα του κήπου; / Η διαδρομή από τη σκληράδα στην κακία / Πραγματοποιείται χωρίς ενδιάμεσες στάσεις. / Και η εκδίκηση δεν έχει τέλος / γιατί δεν έχει σκοπό. / Τι μένει για τους φύλακες, με το που χάνεται / η αιώνια φλόγα των θεών; / Τα λόγια, λόγια. / Μεγαλώνουν σαν την καρδιά που δεν τα βγάζει πέρα. / Έκπτωτη τύχη / σε δωμάτια ξενοδοχείων χωρίς χθες και αύριο.

Ο κόσμος μας βρήκε όρθιους μέσα σε σωρό από κοχύλια που έφταναν μέχρι το μέσο της γάμπας, και να φιλιόμαστε. Αφού πέρασε ένα δεκάλεπτο από τον ερχομό του πρώτου θεατή, αρχίσαμε να απομακρυνόμαστε αφήνοντας να ξετυλιχτεί αργά μια μεζούρα από τα στόματά μας. Όταν φτάσαμε να απέχουμε περίπου ένα μέτρο αρχίσαμε να καταπίνουμε τη μεζούρα, ώστε επιστρέψαμε σε φιλί. Διάρκεια: 30 λεπτά.

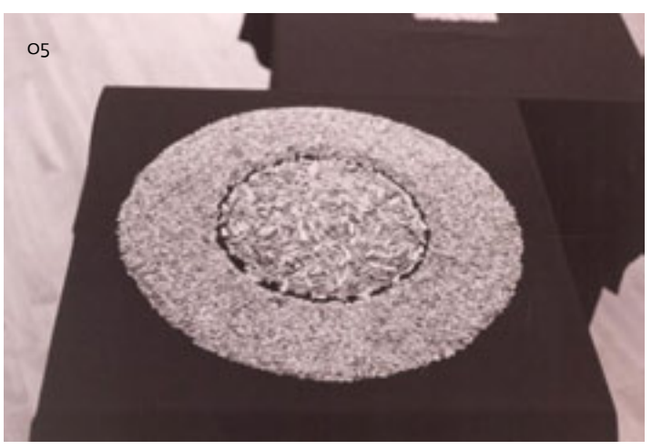
03

7 Δεκεμβρίου 1996: Από μια εγκατάσταση με τίτλο «Έχουμε άλλες λύσεις. Θα επιμείνετε στα ίδια προβλήματα» στην αίθουσα Άλλη Πόλη, στη Θεσσαλονίκη. Για την εγκατάσταση χρησιμοποιήθηκαν έπιπλα, μια μεταλλική μπάρα και λουράκια ζώων.

04

05

06

04

1997: Το 1997 κατά τη διάρκεια ταξιδιού μας σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες εντυπωσιαστήκαμε από τη συχνή παρουσία μαρτύρων του Ιεχωβά και σημειώσαμε στο ημερολόγιό μας:
20 Ιουλίου 1997. Μάρτυρες του Ιεχωβά: ο απόλυτος φορμαλισμός στη γλώσσα του σώματος. Τους είδαμε στο Φέλντκιρχ, τους είδαμε στο Τύμπινγκεν, ξανά στη Χαϊδελβέργη και φεύγοντας απ' το Κάσελ, με τα περιοδικά τους μπροστά στο στήθος, σε πλήρη ακινησία. Αν υιοθετούσαμε αυτήν τη στάση (με το βλέμμα μας ιδεαλιστικό και αυστηρό, ήρεμο και ηλίθιο να χάνεται στον ορίζοντα του μέλλοντος) και βγάζαμε μια σειρά φωτογραφίες; Έτσι μάλιστα όπως κινούμαστε από χώρα σε χώρα, σε αστικούς και υπαίθριους χώρους... Δεν μας ταιριάζει όμως κανένα καθοδηγητικό «Ξύπνα». Θα μπορούσαμε να κρατούμε ένα περιοδικό με εξώφυλλο έναν κόμπο, έναν «γόρδιο δεσμό». Από τις 24 Ιουλίου, στην Κοπεγχάγη, αρχίσαμε να στεκόμαστε επί μία ώρα κρατώντας πολύχρωμες φωτοτυπίες με κόμπους. Επαναλάβαμε τη δράση αρκετές φορές έως τις 13 Αυγούστου σε δρόμους κεντρικούς και απόκεντρους, σε πόλεις και χωριά της Δανίας, της Σουηδίας και της Γερμανίας. Αν κάποιος μας πλησίαζε και μας μιλούσε, του προσφέραμε μία φωτοτυπία.

« Ποιος μέσα στην Κόλαση μπορεί να μην είναι κόλαση: αυτό ήταν τότε το ζητούμενο και το πετύχαιναν ο Θανάσης και η Αλεξάνδρα »

05

1989: Μέρος από την εγκατάσταση «Νόστιμος έρως» που παρουσιάσαμε στο Kulturhuset της Στοκχόλμης στο πλαίσιο της ομαδικής έκθεσης Vi Greker. Σε πρώτο επίπεδο το «Περιεχόμενο περιέχον» φτιαγμένο από μαύρα σπόρια (τσόφλια στον εσωτερικό κύκλο, ψίχα στον εξωτερικό). Στο βάθος διακρίνεται το «μετά τα κ.τ.λ», ένα τετράγωνο 25 Χ 25 εκατοστά φτιαγμένο από νύχια.

06

19 Μαρτίου 1982: Από τη δράση Στον κύκλο μας, που πραγματοποιήσαμε στην Αθήνα (στο κτήριο του ινστιτούτου Γκαίτε). Στο πλαίσιο του Praxis Jazz Festival (15-22 Μαρτίου 1982).
Στο φουαγιέ απ' όπου έπρεπε να περάσει κανείς για να πάει στην αίθουσα συναυλιών, με όμοιες ιδρυματικού τύπου στολές, καθισμένοι αντικριστά, μέσα σε κύκλο από 700 προφυλακτικά (το AIDS που έκανε οικεία τα προφυλακτικά, δεν είχε γίνει ακόμα γνωστό), παίζαμε το παραδοσιακό παιχνίδι με το σκοινί που, αλλάζοντας χέρια, αλλάζει σχήματα.
Στις σκάλες υπήρχαν 4 ξύλινα πλαίσια. Το κοινό έπρεπε να περάσει μέσα από τα πλαίσια κατεβαίνοντας προς το φουαγιέ και πλησιάζοντάς μας, και να ξαναπεράσει από άλλα πλαίσια απομακρυνόμενο για να μπει στην αίθουσα συναυλιών.
Παίζαμε εκεί το παιχνίδι με το σκοινί ήδη πριν αρχίσει η προσέλευση του κοινού, και συνεχίσαμε επί 4 ώρες, όταν ένα ποτήρι που πέταξε κάποιος θεατής χτύπησε τον Θανάση στο κεφάλι. Μετά απ' αυτό σηκωθήκαμε, χειροκροτήσαμε και αποσυρθήκαμε.

Webellions

Διάσημοι χωρίς αιτία

Μεγαλοεταιρίες και μεγαλοδιαφημιστές, φάτε τη σκόνη τους! Η εφηβική κουλτούρα έπαψε πια να καθοδηγείται από τους μεσήλικες «ειδικούς». Οι Webellions πήραν το παιχνίδι στα χέρια τους και φτιάχνουν πλέον μόνοι τους την τάση. Γιατί αυτή είναι η τάση: τα trends γεννιούνται στο web.

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

Παλιά οι τινέιτζερ έψαχναν το κουλ στέκι, την κουλ γειτονιά, την κουλ συναυλία, ακολουθώντας τις προτάσεις που έγραφαν οι κουλ άνθρωποι των περιοδικών. Μηρύκαζαν τις κουλ συμβουλές ομορφιάς, μιμούνταν τα κουλ είδωλα, κοινώς κατανάλωναν όμορφα και κουλ. Όμως ο παλιός κόσμος όπως τον καθοδηγούσαν και τον προγραμμάτιζαν οι διαφημιστές και τα κάθε είδους στελέχη σε δισκογραφικές εταιρίες ή fashion brands τα 'φτυσε, τα ινδάλματα ξεθώριασαν και οι τινέιτζερ παίρνουν την εκδίκησή τους: χάρη στο δίκτυο και τα social media ό,τι αφορά την ποπ κουλτούρα στη μόδα, τη μουσική, την εικόνα και το σταριλίκι το φτιάχνουν αυτοί, το μοιράζουν στο web και σε χρόνο dt γίνονται διάσημοι και επώνυμοι. Οι πολυεθνικές τρέχουν να τους φτάσουν, αλλά δεν τους προλαβαίνουν. Τα δεκαεπτάρια και τα εικοσιπεντάρια έπαψαν πια να καταναλώνουν ό,τι τους λάνσαρε το σύστημα διακίνησης εφηβικού εμπορίου του περασμένου αιώνα και επιδίδονται σε ένα DIY που φέρει την υπογραφή τους. Είναι το ίντερνετ η νέα γειτονιά; Το μέρος όπου πραγματικά συμβαίνουν όλα; Εκεί που παίζεται το πραγματικό παιχνίδι; Άραγε στους σύγχρονους δρόμους του 21ου αιώνα οι χρήσιμες διευθύνσεις είναι τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και οι αριθμοί τα IP των χρηστών; Facebook, Instagram, Snapchat, Tumblr και Twitter είναι τα νέα σαλούν στα οποία ο κόσμος συρρέει για να απολαύσει το μπαλέτο της πληροφορίας. Στα μητροπολιτικά Φαρ Ουέστ της νέας «Άγριας Δύσης», τα smartphones βγαίνουν στα τραπέζια των μπαρ σαν πιστόλια. Η διάδραση μοιάζει να είναι ο νέος χρυσός και όσο πιο γρήγορο είναι το tablet αλογάκι τόσο πιο κοντά η ελπίδα να τον αποκτήσει κάποιος. Κάθε μέρα που περνά, η παραδοσιακή σχέση «πομπού-δέκτη» δείχνει να αλλάζει.

Fuck me, I'm famous

Εκατομμύρια eimaikaipolygamatos.com αλληλεπιδρούν κάθε δευτερόλεπτο καταρρίπτοντας όλα όσα ίσχυαν μέχρι πριν μερικά χρόνια. Ένα ρεπορτάζ περιοδικού από μια Εβδομάδα Μόδας έρχεται δεύτερο μπροστά στη live αναμετάδοση του ίδιου γεγονότος από την κάμερα και τα σχόλια ενός instagramer. Το «Penthouse», με το οποίο τράβηξαν μαλακία γενιές και γενιές στο παρελθόν, ανακοίνωσε τους τίτλους τέλους του αδυνατώντας να ανταγωνιστεί τα 25 εκατομμύρια sites που κλικάρει η ανθρώπινη καύλα. Τα «κίτρινα» περιοδικά στρέφουν πλέον το ενδιαφέρον τους από τις παπαράτσι λήψεις στις ατάκες του γαλάζιου φατσοβιβλίου. Ίσως πλέον μια νεοφώτιστη μπάντα δεν χρειάζεται να ιδρώσει εντυπωσιακά στην πρώτη της συναυλία, όπως οι Rolling Stones τον Ιούλιο του 1962 στο κλαμπ «Marquee», αλλά να επιμεληθεί ένα viral βίντεο για να γίνει γνωστή. Ο ghost writer ράπερ του Τζάστιν Μπίμπερ, ο Φρανκ Όσεαν, απογειώθηκε χάρη στα μοιράσματα του mixtape της Odd Future από το Tumblr. Χρειάζεται να πει κανείς κάτι περισσότερο για την gangnam περίπτωση Psi;
Γρήγορα, εύκολα, απλά. Αν παλιότερα ήθελε χρόνο για ένα σωστό μέικ απ ώστε να κερδηθούν τα βλέμματα στους δρόμους, τώρα αρκεί ένα resize και λίγο crop. Οι καινούργιες μπιζουτιέρες φυλάνε .jpg και .tiff κοσμήματα. Το νταβαντούρι ξεκινά πάντα με ένα hashtag. Κάποτε τάση ήταν μια πανκ παρέα στους δρόμους που ξεχώριζε σαν τη μύγα μέσα στο γάλα και ενέπνεε τους σχεδιαστές μόδας. Πλέον μπορείς να βάλεις στοίχημα πως η φωτογραφία ενός σελέμπριτι στο twitter θα «δείξει» τι θα φορεθεί αυτόν τον χειμώνα. Η Κέιτι Πέρι έκανε ξανά μόδα τα Dr. Martens μέσα από ένα τιτίβισμα. Η κουλτούρα των Living Dolls, κοριτσιών δηλαδή που 24 ώρες το 24ωρο ανεβάζουν φωτογραφίες τους στο Instagram ενορχηστρώνοντας την περσόνα τους κοκέτικα, μοδάτα και στιλιστικά στα όρια του παροξυσμού, κάνει τα σούπερ μόντελ τύπου Κέιτ Μος να ανησυχούν. Η 28χρονη Βαλέρια Λουκιάνοβα είναι η νέα αγαπημένη Μπάρμπι, η Αναστασία Σαπίνα, που αρέσκεται να ποζάρει σαν γιαπωνέζα πριγκίπισσα παραμυθιών, κι ένα πλήθος από κορίτσια που ζουν σαν ρέπλικες της Λάνα ντελ Ρέι είναι οι νέες ποπ σταρ της διαδικτυακής πασαρέλας. Όλως τυχαίως, όλες οι παραπάνω new divas ζουν στην Ουκρανία, χώρα τσακισμένη και φτωχή. Όμως χάρις στο ίντερνετ και τις κοινοποιήσεις μπορείς να ψήσεις τους πάντες πως το μόνο που έχει ανάγκη ο τινέιτζ λαός είναι ένα δωμάτιο, μια κάμερα και μια σύνδεση, που συναρμολογούν τη χώρα των ονείρων σου. Οι Living Dolls, που ξεκίνησαν πασαρέλα από τον υπολογιστή τους και πολύ σύντομα τράβηξαν την προσοχή των γιγαντιαίων εντύπων μόδας, ανέτρεψαν τον κανόνα που ήθελε τα πρακτορεία μόντελινγκ να αποφασίζουν ποια θα γίνει βασίλισσα της μόδας. Το στέμμα δόθηκε από τα views των χρηστών. Η νέα πρακτική των μεγάλων εταιριών να αντλούν ιδέες από τα fashion blogs με τη μεγαλύτερη απήχηση είναι πλέον κοινό μυστικό.

Αυτός είναι ο νέος κανόνας

Σε μια εποχή που το lifestyle έθετε απαράβατους και αυστηρούς κανόνες για τα «αποδεκτά» πρότυπα, ο Ζούκερμπεργκ απέδειξε πως το νέο κουλ είναι το παλιό σπασικλάκι. Δεν υπάρχει «πόρτα» για κανέναν, υπάρχουν «παράθυρα» για όλους. Μετά ήρθαν οι χίπστερ. Γιατί να πας σε κάποιο κλαμπ, όταν μπορείς να πιεις ένα κοκτέιλ με web συνταγή και το set ενός dj να τρέχει στο soundcloud χορεύοντας on camera σε τέσσερα παράθυρα με την παρέα σου; Πόσο ταμπού είναι πλέον να γυρίσεις το δικό σου sex tape με το κορίτσι που αγαπάς στα πρότυπα της Πάρις Χίλτον; Θα νιώσεις καλύτερα, αν μιλήσεις με έναν άγνωστο σε ένα μπαρ, τη στιγμή που μπορείς να μιλάς με δέκα ταυτόχρονα; Θα είναι καλύτερη μια stand up comedy παράσταση από το τελευταίο επεισόδιο του Πάμπλο Φρανσίσκο ή την επιστολή του Ponzi; «Τα σκουπίδια του ενός είναι ο θησαυρός κάποιου άλλου» δεν έχουν πει; Δεν υπάρχει λόγος πλέον για τα προϊόντα να σου στήσουν καρτέρι σε κάποια διαφημιστική πινακίδα, βρίσκονται ήδη στην οθόνη σου. Δεν χρειάζεται να ψάξει κανείς για ιδέες από τη στιγμή που θα φέρεις εσύ τις δικές σου. Γρήγορα, εύκολα, απλά.

Κάνε τίποτα, γίνε τα πάντα

Το δίλημμα άμεση δημοκρατία ή πληροφοριακό χάος παραμένει αναπάντητο. Πολλές είναι οι περιπτώσεις των djs που χωρίς κολλητιλίκια με δισκογραφικές ή μίντια κατάφεραν να ξεχωρίσουν αυτοδιαχειριζόμενοι το υλικό τους. Άλλες τόσες, που ο Μπάμπης του διπλανού δωματίου θα κάνει mash up Μαζωνάκη με Μότσαρτ. Θα ήταν το «Get Lucky» των Daft Punk ένα από τα πιο πολυτραγουδισμένα κομμάτια του καλοκαιριού, αν δεν είχε προηγηθεί ο πρωτοφανής επικοινωνιακός ορυμαγδός στο YouTube; «Διάσημος χωρίς αιτία» φαντάζει η πιο επαναστατική πράξη της εποχής. «Να δείχνεις αντί να είσαι» το πιο αληθινό αίτημα. Η παρέα του «Bling Ring», που μετέφερε από την αληθινή ζωή στον κινηματογράφο η Σοφία Κόπολα, αφηγείται τις τελευταίες εφηβικές ανησυχίες. Κάνε κι εσύ ό,τι βλέπεις να συμβαίνει στην οθόνη σου. Το κυνήγι της τέλειας ζωής άλλαξε ζούγκλα, από τις σελίδες των περιοδικών σε εκείνες του ιστού. Εκατομμύρια άνθρωποι πλέον έχουν έτοιμες συμβουλές, tutorials, λύσεις για τα πάντα. Γίνε ζωγράφος σε δέκα βήματα. Συγγραφέας σε δύο μήνες. Όμορφος σε πέντε λεπτά. Σημαντικός σε μια στιγμή. Δωρεάν ή με ελάχιστη χρέωση μπορείς να μάθεις από μια πορνοστάρ της Vivid τι σημαίνει δυνατό κρεβάτι. Να παρακολουθήσεις σεμινάρια κηπουρικής κλαδεύοντας με το ποντίκι σου. Ποιος τον γαμεί τον Ανρί Καρτιέ Μπρεσόν, όταν μπορείς να αποκαλέσεις νουάρ φωτογραφία τη θολούρα του κινητού σου και δεκαπέντε «κολλητοί» σου συμφωνούν με την άποψή σου; Το παραμύθι του «Πινόκιο» που ήθελε να γίνει πραγματικό αγόρι ξαναγράφεται από την ανάποδη. Ποιος ή ποια δεν προτιμά μια τέλεια μύτη με Photoshop; Αν ποζάρεις χυμαδιό στα γρασίδια του Βερολίνου με δυο μπίρες, δεν είσαι κι εσύ ένας Μπουκόφσκι; Γρήγορα, εύκολα κι απλά.

This is Radio Now (or never)

ΜΙΑ ΛΙΣΤΑ ΑΠΌ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ, ΕΝΑΣ ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ ΠΟΥ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΜΙΑ ΕΚΠΟΜΠΗ ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΗ ΣΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ ΠΟΥ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ ΚΙ ΟΡΙΣΤΕ ΤΟ ΦΡΕΣΚΟ ΣΑΟΥΝΤΡΑΚ ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΝΥΧΤΕΣ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ.

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΜΑΡΙΑ ΜΑΡΚΟΥΛΗ

Damon Albarn

St. Vincent

Black Lips

Broken Bells

Άντε βγάλε άκρη: Τι κάνει μια μουσική καλύτερη από άλλες; Ποιος το λέει αυτό και γιατί κάποια βλέμματα εκφράζουν απορία, όταν επιμένεις πως όσο σου αρέσει ο Ed Rush άλλο τόσο σου αρέσει και ο Josh Ritter; Δεν βγάζεις άκρη. Και δεν έχει νόημα, χάσιμο χρόνου περισσότερο και από των social media τις μαύρες τρύπες. Εμείς πάλι της σχολής let the music play και φανατικοί «Τωριστές» (it's now or never - σε ελεύθερη μετάφραση: καλή η νοσταλγία, αλλά όχι και για ψύχωση) δοκιμάζουμε νέα παραγωγή -όρεξη υπάρχει- από όσα προετοιμάζουν ηχηρά την άνοιξη. Που πες πως ήρθε.

Άκουσον, άκουσον, ευθύς αμέσως!

Πρώτο στη σειρά, επειδή, κακά τα ψέματα, υπάρχουν προσωπικές συμπάθειες. Ο Beck έχει καινούργιο άλμπουμ, το πρώτο ολοκληρωμένο και κομπλέ, μέσα σε έξι χρόνια, και το «Blue Moon» μέσα από αυτό παίζει ήδη σαν ανάλαφρος χαιρετισμός στο «Sea Change» (του 2002). Κάπως μελαγχολικό, ένα γλυκό μουσικό μπέρδεμα, έτσι που τρέχουν μέσα του μουσικά ρεύματα σε διαρκή κίνηση από τη φαντασμαγορική ιδιοσυγκρασία του καλλιτέχνη, που κινδύνεψε κάποια στιγμή να ισοπεδωθεί από την κατάχρηση του «Loser», τα παραμύθια της γενιάς των σλάκερ και τις εμμονές του ροκ, ιστορίες από παλιά που κάπου-κάπου σκάνε μύτη στην επιφάνεια. Αν μου επιτρέπετε κι αυτό, συχνά ο Beck κάνει την καλύτερη και πιο τίμια υπόγεια σάτιρα στη μουσική σκηνή όπως εξελίσσεται, (και δεν μπορεί να είναι μόνο η ιδέα μου), όπως επίσης και αυτό: η καλή μέρα φαίνεται από το πρωί - ο τίτλος του άλμπουμ είναι «Morning Phase». Για τους πρωινούς τύπους όλου του 24ωρου.

Η νύχτα πέφτει αργά...

...κάποιος βγάζει έξω τα σκουπίδια, ένα μαγαζί κατεβάζει ρολά (για πάντα ή τουλάχιστον για τα επόμενα τρία-τέσσερα χρόνια, κρίση, μαύρη κρίση). Είστε συντονισμένοι εδώ και συνεχίζουμε: Έτοιμοι για Ταξίδι στ' Αστέρια. Επόμενο κομμάτι, «Holding On For Life» από τους Broken Bells, όπως κυκλοφορούν ο Μπράιαν Μπέρτον (ή Danger Mouse για τον πολύ κόσμο) και ο Τζέιμς Μέρσερ των Shins, όταν κάνουν μαζί μουσική. Και αν ακούμε καλά και δεν μας γελούν τα αφτιά μας, είναι σαν οι Bee Gees να ασπάστηκαν την Αλτερνατίβα, αντι-γκλίτερ ντίσκο που βρίσκει τέλεια εφαρμογή στο εξαιρετικής αισθητικής ρετροεπιστημονικής φαντασίας βίντεο που τη συνοδεύει με πρωταγωνιστές τον Άντον Γιέλτσιν (ο Τσέκοφ στο «Star Trek» του Άμπραμς, ο φίλος του βρικόλακα στους «Εραστές» του Τζάρμους) και την Κέιτ Μάρα (αδίστακτη δημοσιογράφο του «House of Cards», αδελφή της Ρούνι Μάρα, του «Κοριτσιού με το Τατουάζ»). Για άλλες ιντι-ντισκοτέκες γαλαξιακές συγκυρίες, επόμενος σταθμός ολόκληρο το «After The Disco» άλμπουμ τους, τίτλος που θα ταίριαζε πιθανά και σε δίσκο των Pulp, ίσως και προσωπικό του Τζάρβις Κόκερ. Ξεφύγαμε; Λίγο.

Είστε ακόμη εκεί έξω, θέλω να πιστεύω και χαίρομαι. Εξ ου και το «Everything», αφιερωμένο σε όλους εσάς, ηλεκτρονικό και ηλεκτρισμένο, με τη φωνή που χτυπάει καμπανάκι ή απλώς μας αρέσει, με step και dubstep μέσες-άκρες και λαλα-λά, αλλά, όταν η Νένε Τσέρι ξεκινούσε την ακούσια καριέρα της, όλα ήταν αλλιώς και ελαφρώς τζαζ με διαφορετικές γεύσεις και το MTV έπαιζε βιντεοκλίπ, γιατί αυτή ήταν η δουλειά του -και το είχε καμάρι-, Μουσική Τηλεόραση, τελεία. Στις μέρες του «Catfish» και της ηλεκτρονικής απάτης, έτη φωτός από το «Buffalo Stance» και το «7 Seconds» με τον Γιουσού Ν' Ντουρ, η Νένε επιστρέφει με το «Blank Project» και τον Four Tet, με τις λαμπρές ιδέες του στην παραγωγή, παράγοντα εκσυγχρονισμού στην πράξη, όχι στα λόγια.

Συγκινηθήκαμε; Δεν πειράζει, επιτρέπεται!

Για αυτό, λοιπόν, «καπάκι», το «Birth In Reverse», ποπ παρακαλώ, που ανεβάζει ένταση, σε βγάζει έξω, σε στέλνει εδώ κι εκεί και δίνει τον τόνο στο «St.Vincent» της St.Vincent, κατά κόσμον Άνι Κλαρκ, η οποία το περιγράφει ως έναν δίσκο για πάρτι, που θα μπορούσες να παίξεις και σε μια κηδεία. Πέραν της δυσοίωνης για κάποιους περιγραφής, ανιχνεύω επιρροές Ντέιβιντ Μπερν, που προκύπτουν ομαλά και ευπρόσδεκτα από το «Love This Giant», πρόσφατη συνεργασία τους, πρόσφορο έδαφος για απολαυστικές ακροάσεις πάντα. Μπροστά στην μπάρα με ένα ποτήρι που

αδειάζει ασταμάτητα, ένας φίλος μεθάει από τη φωνή της.

Κάτι εντελώς διαφορετικό τώρα

Με την πύρινη γοητεία των Black Lips. Το «Boys In The Wood» σε σπρώχνει -και μην αντισταθείς- σε νοτισμένο σόουλ/γκαράζ/ροκ (στο βίντεο μάλιστα πέφτει πολύ βρόμικο ξύλο) από το «Underneath the Rainbow», όπου τα boys από την Ατλάντα εξορμούν για σπουδαία πράγματα. Ο Black Keys Πάτρικ Κάρνι, ο Τόμι Μπρένεκ (βλέπε Σι-Λο Γκριν και όχι μόνο) βάζουν τις υπογραφές τους στην παραγωγή - θαύμα, που, εκτιμώ, θα κάνει γκελ σε πολλά εκλεκτικά αφτιά και θα λειώσει σκληρές καρδιές που έχουν μάθει να αντιστέκονται. Όχι άλλες πικρές ιστορίες. Όμως, μιας και έρχεται από εκείνα τα μέρη, βρίσκω ευκαιρία να κολλήσω και το «Manners» των New Madrid, επειδή οι κιθάρες είναι αγύριστα κεφάλια και επεκτείνονται ώς το «Sunswimmers», έναν ολόκληρο δίσκο με ακόρντα και ευήλια ρεφρέν. Ηχητικό εφέ από το μέλλον, μηχανικός θόρυβος ως χαλάκι εισόδου στο επόμενο «Everyday Robots», την πρώτη, προσωπική κατάθεση ψυχής από μια ψυχή που περιπλανιέται πολύ καιρό τώρα, τον ταξιδιώτη Ντέιμον Άλμπαρν που κάποτε διατυμπάνιζε πως modern life is rubbish από τα πιο ψηλά κατάρτια της Britpop. Ο τύπος όμως είχε πολλά κρυμμένα χαρτιά στο μανίκι. Σε περίπτωση που χρειαστεί να πέσουν διαφημιστικά τώρα, έχουμε έτοιμη λύση, από Κέντρικ Λαμάρ που έσπειρε μερικά φρέσκα beats εν είδει τίζερ σε διαφήμιση για τα ονομαστά Beats By Dre ακουστικά. Ευαίσθητες σε ραπ-ο-ανατροπές κεραίες έπιασαν αμέσως το σήμα.

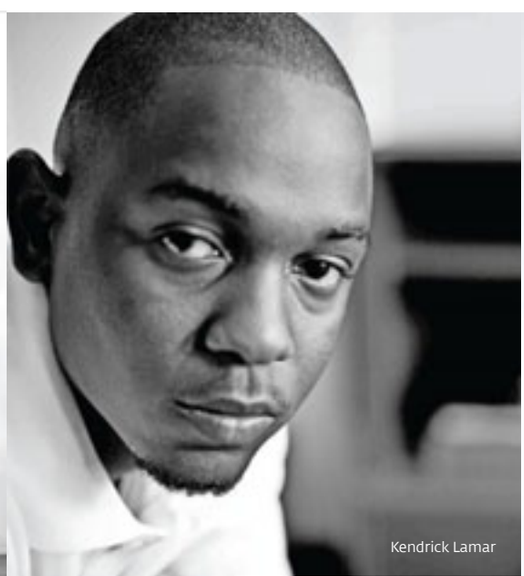
Το αιφνίδιο προμόσιον (βλέπε Μπιγιονσέ που κυκλοφόρησε το άλμπουμ χωρίς προειδοποίηση) κερδίζει πόντους και η μουσική μένει να κάνει τη διαφορά. Συνεπώς αφήνω το επόμενο κομμάτι να κυλήσει μέσα στην ευφορία, τη λάμψη και την αίγλη του «Happy» από τον «μαέστρο» της ποπ Φαρέλ Γουίλιαμς, που με κάθε ευκαιρία τιμώ μουσικά. Η χαρά του «Happy» θα μεταφερθεί αυτούσια στο προσωπικό του άλμπουμ τρισευτυχισμένων στιγμών, στον απόηχο του ξεφαντώματος από τα «Get Lucky» (Daft Punk) και «Blurred Lines» (Robin Thicke), όπου ο Φαρέλ είχε, ως γνωστόν, κάνει τα μαγικά του. Τίτλος κεφαλαίου: Η εκδίκηση των charts (θεωρία και πράξη).

Αναπάντεχα και κατά κάποιο τρόπο συγκινητικά Μια μεταφυσική αύρα γίνεται αισθητή και η φωνή φέρνει ανατριχίλες. «She Used To Love Me A Lot» τραγουδάει ο Τζόνι Κας, κυρίες και κύριοι, ο Man in Black ο ίδιος. Δεν πρόκειται περί αστείου - και ως εξής συνέβη: κανείς δεν ξέρει πώς όμως ένα άλμπουμ του Τζόνι Κας είχε χαθεί. Εξαφανισμένο περίπου 30 χρόνια. Πουθενά. Το είχε ηχογραφήσει ο Κας κάπου ανάμεσα στο 1981 και στο 1984, αν οι πληροφορίες που το συνοδεύουν είναι σωστές, και έκτοτε κάπου το είχε αφήσει. Δεν το έψαξαν κιόλας, φαίνεται, ξέρετε τώρα πώς είναι αυτά, ειδικά όταν φεύγει κανείς και πάει με τους πολλούς. Λοιπόν, βρέθηκαν εκείνες οι ηχογραφήσεις, κάποια στιγμή πριν ενάμιση χρόνο, που ο Τζον Κάρτερ Κας, ο γιος του Τζόνι και της Τζουν, ταξινομούσε το αρχείο. Τα λοιπά είναι τεχνικά και (δεν το παραβλέπω) συγκινητικά ξανά, ώσπου δώδεκα τραγούδια που δεν έχει κανείς ακούσει από τον Τζόνι Κας, συμπεριλαμβανομένων και δυο με την Τζουν Κάρτερ και τον Γουέιλον Τζένινγκς, είναι έτοιμα για κυκλοφορία. Κάτι που δεν το βλέπαμε να έρχεται... όμως να το: «Out Among The Stars».

Let the music play

Έτσι, με μια μελωδική, τρεμάμενη νότα, που ηχεί σαν κάλεσμα στις αρένες, ένα «Ordinary Love» από τους ordinary rockers for life, αιώνιους φίλους και ματαιόδοξους κυνηγούς του εφήμερου «για πάντα», τους U2 σε νέα επεισόδια, φτάνουμε στην επόμενη στροφή, όπου τα μέλη του γκρουπ συμφωνούν με τον Μπόνο, που βλέπει τα πράγματα σφαιρικά, και καλούν για την παραγωγή του άλμπουμ τους εξής: Danger Mouse, Will.i.am, David Guetta και RedOne, καθώς με ένα δικό τους άγγιγμα -και ενώ god works in mysterious ways, εφόσον βέβαια ο καθένας είναι διατεθειμένος να πάρει το ρίσκο του- θαύματα μπορεί να γίνουν. Αλλά όλοι ξέρουμε ότι οι πολλές πληροφορίες, όπως και το σκληρό πρόμο, κάνουν κακό στη μουσική. Συνεπώς let the music, και ας μη χανόμαστε, κι αν αργήσουμε εμείς, θα σας έχει προλάβει ο Μπόνο (σίγουρα πράγματα).

Neneh Cherry

Kendrick Lamar

Pharrell Williams

U2

Μαριλού Κατσώνη

KARAVAN GIRL

Με tag «Clothing for the Wanderers», είναι εύκολο να διακρίνεις το μανιφέστο και το στιλ της ραπτικής αυτού του κοριτσιού: μποέμ, DIY, νομαδικό, πολύχρωμο, ελεύθερο... σούπερ!

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΤΙΤΗ ΚΑΤΕΡΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΘΟΔΩΡΗΣ ΜΑΝΩΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ιδέα ενός brand στο μυαλό μου υπήρχε εδώ και πολύ καιρό, μιας και η αγάπη μου για τα ρούχα πηγαίνει πολλά χρόνια πίσω. Λίγο η κατάσταση, που δεν άφηνε πολύ χρόνο και χώρο, λίγο η προσωπική μου έλλειψη κουράγιου, με έκανε να μην το τολμάω. Κάποια στιγμή, η καθημερινότητά μου με κούρασε πολύ, η μη διοχέτευση της δημιουργικότητάς μου σε κάτι επίσης, οπότε πήρα την κούρασή μου, την έβαλα σε ένα λεωφορείο και την πηγαινοέφερνα μαζί με πατρόν και δείγματα από τη μία άκρη της Αθήνας στην άλλη. Για οχτώ μήνες τελείωνα από τη δουλειά μου και τα βράδια πήγαινα είτε στο σπίτι μου είτε στον χώρο που έφτιαξα τα πρώτα μου δείγματα και οργανωνόμουνα, έγραφα ιδέες, κοιτούσα με τις ώρες φωτογραφίες στον υπολογιστή, για να πάρω έμπνευση, ξεφύλλιζα βιβλία και περιοδικά, έβγαζα πατρόν και ρούχα. Λίγο πριν συστηθούμε στον κόσμο, βρέθηκε και το όνομα.

Δεν μπορούσα να βρω με τίποτα όνομα, αλλά ήξερα πως ήθελα να είναι λίγο μποέμ, ταξιδιάρικο και γοητευτικό. Είχα διαλέξει το «Planet Caravan» από το ομώνυμο τραγούδι των Black Sabbath, αλλά σχεδιάζοντας το λογότυπο με τον φίλο μου τον Θανάση Γιαβρίδη κάτι δεν μου κολλούσε. Τότε έπεσε η ιδέα «Βάλε σκέτο Caravan». Το C έγινε K και ιδού. Το όνομα δηλώνει περισσότερο την αγάπη μας για τις τέχνες και τη μη προσκόλληση σε υλικά αγαθά, καθώς και την ευελιξία μας στην εναλλαγή καταστάσεων, περιβαλλόντων και δεδομένων. Νιώθουμε σαν σύγχρονοι νομάδες.

Κάθε ρούχο μας έχει δικό του όνομα. Μέχρι στιγμής τα ονόματα αυτά έχουν προκύψει από τις κάρτες ταρώ. Μελετάμε τις κάρτες, βλέπουμε κοινά σημεία με τα ρούχα και ανάλογα τα βαφτίζουμε. Μαζί με κάθε ρούχο υπάρχει και ένα μάτι, σε ένα ωραίο σχοινάκι που μπορεί να χρησιμοποιηθεί και ως βραχιόλι ή οτιδήποτε σκεφτεί η δημιουργικότητα του καθενός. Τα μάτια λένε, και συμφωνούμε, πως είναι το «παράθυρο» της ψυχής μας. Σαν σύμβολα έχουν -σε όλους τους λαούς και σε όλες τις περιόδους ανά τους αιώνες- μια πιο πνευματική ερμηνεία. Για πολλούς, σημαίνουν γνώση, για άλλους προφύλαξη και για κάποιους άλλους πνευματικότητα. Έτσι το επιλέξαμε κι εμείς σαν συμβολικό δώρο προς αυτούς που φοράνε τα ρούχα μας.

Στη χειμερινή συλλογή περιλαμβάνονται τα καλοκαιρινά μας μπουστάκια σε μια πιο... χειμωνιάτικη έκδοση και τα κιμονό, αλλά προσωπικά λατρεύω τις φούστες που φτάνουν κάτω από το γόνατο και στις δύο εκδοχές τους (τούλινες και σε γραμμή Α με πιέτες), τα jacket με τη μεγάλη κουκούλα και τα crop tops.

Συνεργαστήκαμε ήδη με τα κοσμήματα Πριγκιπώ, και άνετα θα ξαναδούλευα μαζί τους! Είμαι πολύ υπέρ των συνεργασιών και στο μέλλον θα ήθελα να συνεργαστώ σίγουρα με τον Χάρη που έχει τα Forever Classic Apparel, την Τόνια που σχεδιάζει τα Nidodileda και την Παυλίνα, σχεδιάστρια του Ippolito. Είναι και οι τρεις ευφυείς, με προσωπικό στιλ και τους εκτιμώ ιδιαιτέρως.

«The Magician»: σακίδιο πλάτης.
«The hanged man»: γούνινο γιλέκο.

Βασίλης Βαρδάκας Βλάσης Μαρωνίτης **The Key Books story**

Η ιστορία δυο φίλων κι ενός νεοσύστατου εκδοτικού αποτελεί ένα στόρι δημιουργικότητας και τόλμης, κοντράστ στην εποχή όπου όλοι και όλα συρρικνώνονται ή μελαγχολούν.

Πατήσαμε send. Δεν περιμέναμε απάντηση. Στείλαμε το mail με την ίδια ελπίδα που αγοράζει κανείς ένα λαχείο. «Σιγά μη μας απαντήσει ο Τζορτζ Λόις...». Θα έχει έναν ατζέντη, που έχει μια γραμματέα, που έχει μια βοηθό, που η μόνη της δουλειά είναι να λέει «όχι» στα εκατοντάδες αιτήματα που φτάνουν στο mail του. Ο Τζορτζ Λόις είναι ο μεγαλύτερος θρύλος της διαφήμισης παγκοσμίως. Η Phaidon, η εταιρεία που βγάζει τα βιβλία του, ο μεγαλύτερος εκδοτικός στον κόσμο. Εμείς, οι Βασίλης Βαρδάκας και Βλάσης Μαρωνίτης, είμαστε η Key Books. Έξω από τα σύνορα, μας γνωρίζουν φίλοι και συγγενείς. Και εδώ κι οκτώ μήνες, και ο Τζορτζ Λόις. Απάντησε στο mail μας μέσα σε 15 λεπτά. Αυτό έγινε τον περασμένο Ιούνιο. Έκτοτε τα λέμε κάθε εβδομάδα κι έχουμε ανοιχτά τέσσερα πρότζεκτ μαζί του. Τον φωνάζουμε «παππού».

Μετά από αυτήν την εφετζίδικη αλλά απολύτως εναρμονισμένη στην προβοκατόρικη κληρονομιά του παππού μας (googlαρε τον George Lois και χάσου σε 35 εκατομμύρια αποτελέσματα), ώρα να συστηθούμε. Ο Βλάσης Μαρωνίτης είναι 42 χρονών, βετεράνος δημοσιογράφος με πάθος για το design, την τέχνη, το κρασί και το βιβλίο, ζει στον Πειραιά και είναι πατέρας τριδύμων και σύζυγος της υπεύθυνης επικοινωνίας της Key Books με κωδική ονομασία Ε.Τ.. Ο Βασίλης Βαρδάκας είναι 35 χρονών, βετεράνος της δημοσιογραφίας κι αυτός, και του αρέσουν τα ταξίδια, η μαγειρική, το γράψιμο και το βιβλίο, ζει στην Αθήνα με τη Θεσσαλονικιά φίλη του και υπεύθυνη παιδικού βιβλίου στην Key Books με κωδική ονομασία Travelling Fox.

Πώς προέκυψε η ιδέα να κάνουμε εκδοτικό οίκο παρέα; Η απόφαση να ασχοληθούμε με το βιβλίο πάρθηκε στην Κόστα Ρίκα και την Ίο το καλοκαίρι του 2012. Ο Βασίλης άκουσε το κάλεσμα κάνοντας πεζοπορίες στη ζούγκλα. Ο Βλάσης άκουσε το κάλεσμα κόβοντας βόλτες στα σοκάκια της Χώρας με τα τρίδυμά του (ένα κλικ πιο δύσκολο από τη ζούγκλα) και την Ε.Τ.. Επιστρέφοντας στην Αθήνα τον Σεπτέμβριο, βρεθήκαμε για να πούμε τα σχέδιά μας για τη νέα σεζόν. Με τα media στην Ελλάδα να καταρρέουν με κρότο, ήμασταν έτοιμοι να αλλάξουμε δουλειά. «Αποφάσισα να ανοίξω εκδοτικό» ανακοίνωσε ο ένας. «Κι εγώ» απάντησε ο άλλος. Και γιατί να μην το κάνουμε παρέα; Γνωριζόμαστε 16 χρόνια, είμαστε φίλοι, έχουμε δουλέψει τρεις-τέσσερις φορές μαζί, συνεννοούμαστε, μας αρέσουν τα ίδια βιβλία, γιατί να μην το κάνουμε μαζί;

Κάπως έτσι ξεκίνησε η Key Books. Αποφασίσαμε να βγάζουμε μη λογοτεχνικά βιβλία με προσανατολισμό τη δημιουργικότητα και την έμπνευση. Βιβλία κλειδιά, τα οποία να μας ξεκλειδώνουν, να μας εκπαιδεύουν, να ανοίγουν μια νέα οπτική στον κόσμο, να μας δίνουν κίνητρα και εργαλεία για να ζούμε όπως μας αρέσει.

Τον Οκτώβριο του 2013 βγάλαμε το πρώτο μας βιβλίο, το «Κλέψε Σαν Καλλιτέχνης» του Austin Kleon. Είναι ένα μανιφέστο δημιουργικότητας στην ψηφιακή εποχή. Σε βοηθάει να ξαναγαπήσεις τους ήρωες, να αγκαλιάσεις τις επιρροές σου και να ξεκινήσεις και να ολοκληρώσεις τα σχέδιά σου, επαγγελματικά και προσωπικά. Τέλη Νοεμβρίου κυκλοφόρησε η «Άγρια», ένα παγκόσμιο bestseller που θα γίνει ταινία το επόμενο φθινόπωρο. Είναι η αληθινή ιστορία της Σέριλ Στρέιντ, η οποία σε μια δύσκολη στιγμή της ζωής της αποφάσισε να περπατήσει 1.800 χιλιόμετρα σε ένα γνωστό μονοπάτι της Αμερικής για να βρει τον εαυτό και να ξαναβάλει σε μια τάξη τη ζωή της.

Σε λίγες μέρες κυκλοφορούμε τρεις καινούριους τίτλους. Τη «Σιωπή» της Susan Cain, που μιλάει για τη δύναμη των εσωστρεφών ανθρώπων σε έναν κόσμο που δεν σταματάει να μιλάει, το «A Deus», μια βιογραφία του χαρισματικού Άιρτον Σένα από τον Βασίλη Τσακίρογλου, λίγους μήνες πριν από την 20η επέτειο του θανάτου του, και το «Έξω από τα Δόντια» του πολυαγαπημένου μας παππού, Τζορτζ Λόις. Ο Λόις δίνει συμβουλές για ανθρώπους με ταλέντο μέσα από την 60χρονη καριέρα του στον χώρο της διαφήμισης και της επικοινωνίας. Τον Απρίλιο, επίσης, βγάζουμε στην παγκόσμια αγορά την αυτοβιογραφία του Τζορτζ Λόις, με τίτλο «The Real Mad Man», γιατί, όπως λέει και ο ίδιος, «στα νιάτα μου, ήμουν πολύ πιο όμορφος από τον Ντον Ντρέιπερ».

Μετά το φορτωμένο πλάνο της άνοιξης του '14, το καλοκαίρι λέμε να πάμε διακοπές -λέμε τώρα- και να επανέλθουμε το φθινόπωρο με τρία παιδικά βιβλία και δύο ακόμα τίτλους δημιουργικότητας.

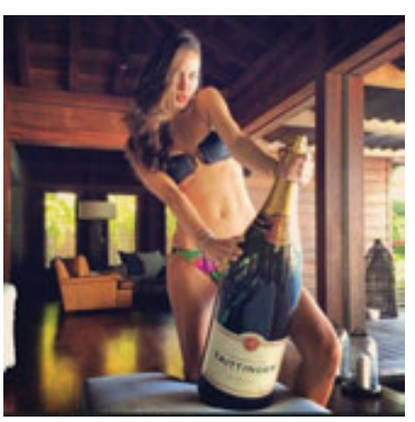
Ένα εξάμηνο μετά την ίδρυση του εκδοτικού οίκου, συνεχίζουμε να βλέπουμε το μέλλον με αισιοδοξία και δημιουργική διάθεση. Είναι η εποχή της δράσης και της δημιουργίας και χαιρόμαστε που βάζουμε κι εμείς, όπως τόσες άλλες ομάδες σε όλη την Ελλάδα τα τελευταία χρόνια, ένα λιθαράκι στη νέα εποχή. Πάντα θα είμαστε οι ταινίες που βλέπουμε, οι μουσικές που ακούμε, τα ταξίδια που κάνουμε και τα βιβλία που διαβάζουμε.

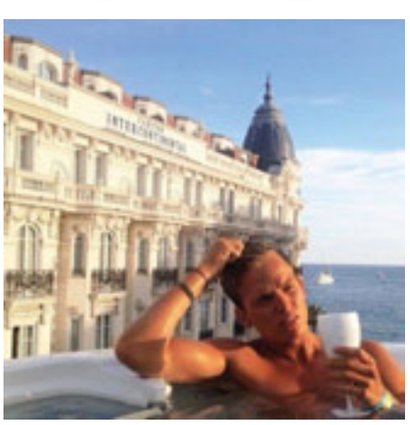

RICH KIDS
of
INSTAGRAM
A NOVEL
ONE HUNDRED

DEC 18'13 2:18AM
588
184.00
2250.00
135.00
8163.80
49819.00
8163.80
8368.05
49982.80

EL NORTE

RICH KID$ OF IN$TAGRAM

Το χρήμα στον λαιμό τους

Είναι απείρως πλουσιότεροι από εσένα και δεν έχουν τον παραμικρό δισταγμό να σου τρίψουν τη χλιδή τους στα μούτρα. Σου προκαλούν απέχθεια ή δεν χορταίνεις να τους κοιτάζεις;

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΡΑΘΑΝΟΣ

Τιμόνια Ferrari στολισμένα με ρολόγια Patek Philippe. Υπερμεγέθη SUV τυλιγμένα με κορδέλες - «Ευχαριστώ, μπαμπάκα! Ο Άγιος Βασίλης ήρθε νωρίς φέτος». Λάτρα στον νιπτήρα του μπάνιου με σαμπάνια. Χρυσοποίκιλτα hands free, γαρνιρισμένα με διαμάντια. Λογαριασμοί κάβας ύψους 50 χιλιάδων δολαρίων. 17χρονα με Lamborghini. Ώς εδώ καλά. Προπάντων όμως είναι οι λεζάντες που προκαλούν ναυτία: «this is how the pimps roll». Ή «γουίκεντ στη φάρμα», κάτω από τη φωτογραφία ενός νεαρού που αποβιβάζεται από ελικόπτερο. Ή «σπίτι είναι εκεί όπου βρίσκεται η τέχνη», μπροστά σε έναν υπερμεγέθη Λίχτενσταϊν. Τον κυνισμό εικόνας και λόγου συναγωνίζονται ενίοτε και τα hashtag: #bitchimfabulous, #fur, #hoteltopfloor #goldrush και #endangered (στο τελευταίο ατενίζουμε ένα βουνό γόβες, φτιαγμένες από «ερπετά»). Γιατί άραγε το κοινό θορυβήθηκε σε τέτοιο βαθμό από την «ανθρώπινη καρέκλα» της Dasha Zhukova, όταν κυκλοφορούν αμέτρητες ψηφίδες πλουτοκρατικής εγωπάθειας εκεί έξω καμουφλαρισμένες σαν ενσταντανέ περπατημένων παιδιών της πιάτσας;

Σαφώς απεχθείς και απευθυνόμενες στα ποταπότερα των ενστίκτων (φθόνος, ζήλια, μίσος), οι φωτογραφίες των Rich Kids of Instagram δεν θα έπρεπε να ξενίζουν, καίτοι συνοψίζουν περίφημα την εποχή μας. Ζούμε το έτος κατά το οποίο η λέξη «selfie» μπήκε στο λεξικό της Οξφόρδης και το Instagram ξεπέρασε τα 100 εκατομμύρια χρήστες. Όταν η κουλτούρα του ναρκισσισμού καλπάζει, έρχεται ο καιρός να μπουν οι πραγματικά αχαλίνωτοι επιδειξίες στο παιχνίδι.

Καταβολές: Στις 13 Ιουλίου του 2012, ένα μονοθεματικό blog ξεκίνησε τη λειτουργία του στο tumblr. Οι ανώνυμοι διαχειριστές της σελίδας παρότρυναν τους πλέον προνομιούχους χρήστες του Instagram να ενοποιήσουν υπό το hashtag #rkoi τα στιγμιότυπα του συβαριτικού τους βίου. Σε διάστημα λιγότερο από δύο εβδομάδες, το hashtag είχε συσσωρεύσει 1.200 φωτογραφίες. Ανάμεσα στα ιδρυτικά μέλη του γκρουπ, η 14χρονη κόρη του Ούγκο Τσάβες, η οποία ξεσήκωσε μαζική κατακραυγή ποζάροντας με μια βεντάλια δολαρίων να μισοκρύβουν το πρόσωπό της.

Εξάπλωση: Προτού καν κλείσει έναν μήνα λειτουργίας, το blog είχε εκτεταμένα δημοσιεύματα στο NY Daily News, το Buzzfeed και το Atlantic Wire. Ακολούθησε η Huffington Post, ενώ σύντομα πήραν σειρά τα πλέον έγκριτα μίντια: CNBC, Examiner, PC Magazine, MSNBC. Όταν η «Washington Post» τοποθετήθηκε απέναντι στο φαινόμενο με ορολογία του τύπου «εξωφρενική επίδειξη χλιδής… προκαλούν τη μήνη του ίντερνετ», η 19χρονη Άναμπελ Σβαρτς συνόδευσε μια selfie της από το Σαν Τροπέ με τη φράση «έχω βαθύτερο περιεχόμενο από την πιστωτική του πατέρα μου». Ποιος την πίστεψε; Ποιος νοιάζεται;

Less than zeros: Στις 19 Ιανουαρίου του 2014 προβλήθηκε το πρώτο επεισόδιο του «Rich Kids of Beverly Hills», σειράς βασισμένης στα βιώματα 5 νεαρών μαικηνών με επαγγελματικό αντικείμενο το «funemployment». Όπερ τα ψώνια, τα πάρτι, τα λουκούλλεια γεύματα, τα υπεραλαντικά ταξίδια με ιδιωτικά τζετ. Ανάμεσά τους, η Ντόροθι, κόρη του μεγιστάνα του Μπέβερλι Χιλς Roger Wang, και ο κραυγαλέα γκέι γιος του Μάτζικ Τζόνσον, Ι.J. Παράλληλα, κυκλοφόρησε το μυθιστορηματικό εγκόλπιο της κουλτούρας των Rich Kids με σήμα το δολάριο και μια γραμμή κοκαΐνης, το οποίο περιληπτικά περιγράφεται ως χρονικό «σεξ, ναρκωτικών, αδιανόητης σπατάλης και αδυσώπητων παιχνιδιών εξουσίας».

«Μα τι κόσμος είναι αυτός;» ρωτάω κάποιον. «Μήπως είναι η εκπλήρωση του "Λιγότερο από μηδέν"»; «Είναι το τέλος του "Λιγότερο από μηδέν"» αποκρίνεται ο συνομιλητής μου. Είναι το επέκεινα. Οι αμοραλιστές κολεγιόπαιδες του Μπρετ Ίστον Έλις είχαν τουλάχιστον ψήγματα συναισθημάτων. Διέθεταν υπαρξιακές αγωνίες και μια κατάθλιψη να νανουρίσουν. Ενώ εδώ, πίσω από τα βουνά των Hermes, των Dior και των Chanel, δεν περισσεύει ούτε ρανίδα απόγνωσης. Εδώ ατενίζεις την οριστική αποκτήνωση, αναγνώστη.

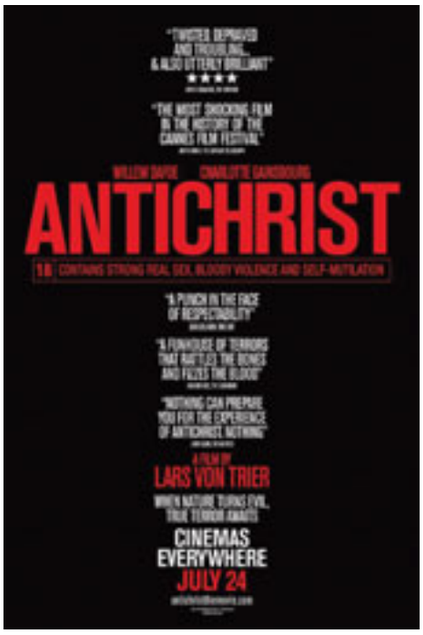
Larsvontrier

Με το «Nymphomaniac» να εξελίσσεται στο κινηματογραφικό γεγονός της χρονιάς, βρίσκουμε την ευκαιρία να ψάξουμε τι είναι αυτό που μας μαγεύει στις εικόνες αυτού του Δανού και του ορκιζόμαστε αιώνια πίστη και υποταγή.

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΤΑΣΟΣ ΡΕΤΖΙΟΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: CHRISTIAN GEISNAES

romaniacs!

Εντάξει, ας συμφωνήσουμε πως όντως ο Λαρς φον Τρίερ είναι ένας αδίστακτος προβοκάτορας, ένας παιχνιδιάρης κινηματογραφικός μάστορας που δεν εννοεί να αφήνει τίποτα όρθιο ή εν πάση περιπτώσει τίποτα που να στέκεται με τον τρόπο που ορίζει η (όποια) τάξη πραγμάτων.

Ε και; Κι αν είναι γεμάτη η κινηματογραφική ιστορία με τέτοιους πυρπολητές εικόνων, συμβόλων, σημασιών! Άλλοι πάτησαν το ποδαράκι τους πάνω στο φρέσκο τσιμέντο της κινηματογραφικής ιστορίας που γράφονταν στην εποχή τους και τώρα βρίσκουμε τα χνάρια τους, πατάμε κι εμείς πάνω τους και τα έχουμε κάνει πια κανόνες, αξίες, ηθικές επιταγές και τα λοιπά και τα λοιπά. Άλλοι πέρασαν, άστραψαν σαν πυροτεχνήματα ή πυγολαμπίδες, πέρασαν αλλά δεν ακούμπησαν. Αλλά μην πάτε μακριά: ρίξτε μια ματιά γύρω σας, στις νέες κινηματογραφικές δυνάμεις (ή κι ακόμα παραπέρα), και θα δείτε αυτούς τους μπουρλοτιέρηδες να ανεμίζουν τις πειρατικές τους σημαίες, έτοιμοι να βροντήξουν τα κανόνια τους απέναντι στον στόλο του καθωσπρεπισμού, της πολιτικής ορθότητας και των κοινωνικών σταθερών.

Με άλλα λόγια, το ότι ο Τρίερ είναι ένας προβοκάτορας ή ακόμη κι ένας προκλητικός μπαγαμπόντης κινηματογραφιστής, αυτό από μόνο του δεν τον κάνει ενδιαφέροντα. Για την ακρίβεια δεν τον κάνει άξιο καν να χτυπήσει την πόρτα των μεγάλων φεστιβάλ, όχι να τα έχει αλώσει... Αυτό που τον κάνει ενδιαφέροντα είναι, από τη μια, ο τρόπος που έχει προσεγγίσει την κινηματογραφική τέχνη και, από την άλλη, ο τρόπος με τον οποίο προσεγγίζει το σινεμά στην ολότητά του, όχι ξεκομμένο από ό,τι μας περιβάλλει.

Με τα δικά του λόγια: «Ο κινηματογράφος είναι ένα θολό είδωλο της πραγματικότητας. Αν κάθεσαι σε μια αίθουσα κλαίγοντας, αυτό είναι μια θολή μίμηση ενός παρόμοιου συναισθήματος που είχες ζήσει στην πραγματική σου ζωή. Το κινηματογραφικό έργο θα έρχεται πάντα δεύτερο κατ' αυτήν την έννοια, γιατί πάντα θα υπάρχει δανειζόμενο συναίσθημα από την πραγματική ζωή. Αν ένας άνθρωπος φοβάται, αυτό μάλλον συμβαίνει επειδή έχει κάποιο φόβο να εξωτερικεύσει και τον χρησιμοποιεί στη διαδικασία της θέασης μιας ταινίας. Αλλά το κινηματογραφικό έργο έχει κι άλλες ιδιότητες εκτός από το να προκαλεί συναισθήματα. Η "Κραυγή" του Μουνκ, για παράδειγμα, είναι μια μεγαλοφυής έκφραση ενός συναισθήματος, αλλά οι άνθρωποι δεν βγαίνουν τρέχοντας και κραυγάζοντας από το μουσείο».

Η σοβαρότητα και η σοβαροφάνεια

Στην αρχή της κινηματογραφικής του διαδρομής, βέβαια, δεν ήταν έτσι ακριβώς τα πράγματα για τον Τρίερ. Όχι πως πριν βγει στο κινηματογραφικό μεϊντάνι δεν είχε δείξει τις προκλητικά ναρκισσιστικές του συμπεριφορές. Οι συμμαθητές του στη Σχολή Κινηματογράφου της Δανίας κάτι περισσότερο έχουν να πουν, αφού ουσιαστικά αυτοί ήταν που του κόλλησαν το φον στο όνομά του. Ένα φον που δεκαετίες αργότερα, στις Κάννες, θα γινόταν αφορμή για ένα από τα μεγαλύτερα σκάνδαλα του φεστιβάλ, αλλά και για μια πρωτοφανή απόφαση: ο Τρίερ persona non grata.

Τότε, στο πλαίσιο της συνέντευξης Τύπου για το «Melancholia» (ταινιάρα, by the way), σε ένα από τα γνωστά στομφώδη και εμφανώς προβοκατόρικα λεκτικά ντελίρια του, ο Τρίερ σχεδόν είπε ότι η γερμανική του ρίζα, την οποία προσφάτως ανακάλυψε, όπως εξήγησε (τρέχα γύρευε αν είναι αλήθεια, βέβαια, όλο αυτό), μάλλον δικαιολογεί το φον στο όνομά του και -ποιος ξέρει, αναρωτήθηκε- ίσως να είναι και ναζιστής. Δεν τα λες αυτά, δεν κάνεις πλάκα και δεν τσιγκλάς το μεγαλύτερο κινηματογραφικό φεστιβάλ του κόσμου, το οποίο πολλά οφείλει στα κεφάλαια και στις σχέσεις με παραγωγούς που άλλες ρίζες έχουν και καθόλου δεν συγκινούνται από τίτλους σαν το φον σε ένα όνομα...

Όπως, όμως, είπαμε στην αρχή της διαδρομής του, δεν ήταν έτσι τα πράγματα. Ο κόσμος όλος άκουσε για τον Τρίερ το 1984 με το «Στοιχείο του εγκλήματος», μια περίεργη, εσχατολογική αστυνομική ιστορία (λέμε τώρα...), γυρισμένη σε σέπια, απόγνωση και ιδρωμένη ανάγκη για σινεμά. Αριστούργημα, μην το ψάχνετε, και κυρίως ένα αριστούργημα που άφησε άφωνες τις Κάννες, τότε, με τη δύναμη των εικόνων του και την κινηματογραφική του καλλιγραφία. Αν και ψάχνοντας κάτι θα βρει κανείς στα σπάργανα, εκεί ο Τρίερ δεν προκαλούσε, απλώς άφηνε την άποψή του για μια ζωή σε σήψη να απλωθεί πάνω στις βελούδινες καρέκλες του Παλέ ντι Σινεμά των Καννών, πράγμα για το οποίο αξίζει κανείς να του δώσει τα εύσημα της συνέπειας, μιας και το ίδιο συνεχίζει να κάνει μέχρι τώρα.

Τρία χρόνια μετά, με το «Epidemic», που ακόμα περιμένει την αξιολόγησή του στην ιστορία του σινεμά, δεν ήταν λίγοι εκείνοι που τον κατέταξαν σε εκείνες τις περιπτώσεις των σκηνοθετών που έκαναν εντύπωση με την πρώτη τους ταινία και μετά κινήθηκαν στα ρηχά.

Ξύπνιος και πονηρός ων, ο Τρίερ γύρισε στα σιγουράκια και το 1991 παρουσίασε το «Europa» και κάτι ψέλλισε για τριλογία που συνδέεται με τις άλλες δύο ταινίες (οι τριλογίες από τότε θα τον ακολουθούν πάντα, αλλά τώρα που το γράφω διαπιστώνω πως δεν υπάρχει νάρκισσος auteur που να μη φτιάχνει -ή να νομίζει ότι φτιά-

χνει- τριλογίες). Η αλήθεια ήταν πως το «Europa» πάτησε πάνω στα βήματα του «Στοιχείου του εγκλήματος», αλλά πλέον αυτό δεν αρκούσε...

Η ανακάλυψη του συναισθήματος

Ήρθε η ώρα για τον Τρίερ (ένας άνθρωπος που λίγο να έχεις μιλήσει μαζί του καταλαβαίνεις πόσο ανάγκη έχει την αποδοχή και την εκτίμηση, όσο κι αν δείχνει το αντίθετο), να βγει λιγάκι από το καβούκι των cinema goers και να διεκδικήσει τα αληθινά δάκρυα και συναισθήματα του μεγάλου κοινού.

Το «Δαμάζοντας τα κύματα» ήταν η ταινία που έδωσε την ευκαιρία στα μαντήλια ακόμα και συντηρητικών σινεφίλ να χρησιμοποιηθούν και τη δυνατότητα να αγγίξει ένα μεγαλύτερο από το φεστιβαλικό κοινό - μαζί με μερικά βραβεία ασφαλώς. Βέβαια, ο Τρίερ δεν το έκανε τελείως παραδομένος όλο αυτό, αφού η ειρωνεία ξεχειλίζει και το προσεκτικό μάτι διαπιστώνει ότι έχει υποσκάψει σχεδόν τα πάντα, με κυρίαρχη βέβαια τη θυσία της πρωταγωνίστριάς του, την καρδιά δηλαδή της ταινίας.

Από εκεί και πέρα ο μεγάλος Δανός ακολουθεί τα χνάρια αυτής της αναγνώρισης με το «Χορεύοντας στο σκοτάδι», αλλά ενδιαμέσως προκαλεί και πειραματίζεται με τηλεόραση και άλλα πρότζεκτ, ανάμεσά τους και η οργάνωση ενός ολόκληρου στούντιο ή ο τρόπος με τον οποίο πρέπει κανείς να γυρίζει ταινίες (Δόγμα): είναι πλέον φανερό ότι δεν του έφτανε ο κόσμος του σινεμά, έπρεπε να τον επανεφεύρει.

Γραμμές στο έδαφος

Και ήρθε το «Dogville» (κι αργότερα το «Manderlay» - άλλη μια τριλογία που έμεινε λειψή) και ο Τρίερ προτείνει έναν άλλο τρόπο κινηματογράφησης κι έναν άλλο τρόπο ανάγνωσης μιας ταινίας. Η τρυφερότητα και η σκληρότητα πάνε μαζί, το βλέμμα μπορεί να ξεγελάει, οι σταθερές επανακαθορίζονται και τίποτα δεν είναι δεδομένο και όπως φαίνεται - εξ ου και οι γραμμές στο μη σκηνικό.

Ο Τρίερ αρχίζει πλέον και διακηρύττει ότι τα πάντα είναι μια υποκρισία κι αυτός είναι εδώ για να τα τραβήξει πέρα από το όριό τους, να τα διογκώσει και να μας τα σερβίρει κατάμουτρα, να μας τα τρίψει στη μούρη. Ρίσκο για έναν σκηνοθέτη με τόση αποδοχή, γιατί κανείς δεν θέλει να του τρίβουν στη μούρη τα δικά του σκατά!

Δεν τον νοιάζει, όμως, τον Τρίερ αυτό, πιστεύει ότι ήρθε η ώρα να διεκδικήσει την αποδοχή με τους δικούς του όρους, οφείλουν όλοι να τον παραδεχτούν (τώρα που τον έχουν πλέον παραδεχτεί ως μεγάλο δημιουργό) ως έναν νέο πυλώνα της κινηματογραφικής ιστορίας, και τώρα που το σκεφτόμαστε, γιατί μόνο της κινηματογραφικής! Φτάνει, μάλιστα, μέχρι το τέλος του κόσμου («Melancholia»), μέχρι το μη ερμηνεύσιμο και το μη περιγράψιμο μεδούλι της ανθρώπινης ύπαρξης («Αντίχριστος»), μόνο και μόνο για να επιβεβαιώσει αυτό που έλεγε εξαρχής: ο κόσμος είναι ένας μεγάλος πόνος και οι άνθρωποι για να τον αντιμετωπίσουν γίνονται σκληροί, αδίστακτοι, εγωιστές, λύκοι έτοιμοι να κατασπαράξουν οτιδήποτε τους το υπενθυμίζει. Άλλοτε χρησιμοποιούν τον μανδύα του θύματος, άλλοτε του θύτη, αλλά πάντα με σκοπό την επιβίωση.

Μια επιβίωση που παίρνει ως δεδομένο ότι ο πόλεμος είναι διαρκής και ανελέητος και... Αλλά ας μη συνεχίσω, γιατί ακριβώς κι αυτό ανατινάζει ο Τρίερ: μόλις πάει να προσεγγίσει μια άκρη, βγάζει το ψαλίδι και κόβει το νήμα και ξανά και ξανά και ξανά...

Το μεδούλι της ζωής

Και τώρα το «Nymphomaniac»! Να μια συμπύκνωση της δομικής ύπαρξης του Τρίερ, αφού είναι ένα μίξερ των ιδεών του, των συναισθημάτων του, της διαρκούς πάλης του με τα δεδομένα. Είναι μια κιβωτός της ύπαρξης, της δικής του, αλλά και όλης όσης έχει συναντήσει και ψηλαφίσει, όλα χωράνε και όλα ανατρέπονται εκεί μέσα και πραγματικά μικρή σημασία έχει αν μας κάνει πλάκα, αν ψάχνει τις βαθιές του αγωνίες, αν αντιπαραθέτει λογική και συναισθήματα και αν τρυγάει τους καρπούς της κινηματογραφικής ιστορίας, μόνο και μόνο για να τους πετάξει στα σκουπίδια.

Όλα ανατινάζονται και όλα επανερμηνεύονται στην ταινία του Τρίερ. Ακόμα και ο τρόπος παρουσίασής της: την κόβει στη μέση, τη λέει πορνογράφημα, τη λογοκρίνει ο ίδιος, δεν σε αφήνει λεπτό να βολευτείς. Παράλληλα βγάζει τη γλώσσα του σε όσους είναι έτοιμοι να τον κατηγορήσουν για εντυπωσιασμό, ναρκισσισμό και εγωπάθεια με μια τεχνική και εικόνες βγαλμένες κατευθείαν από τα καλύτερα κινηματογραφικά όνειρα. Δείτε τα πρώτα πλάνα της ταινίας με τις αντιστίξεις βροχής, ήχων, μουσικής, κινήσεων ηθοποιών και σκηνικών, κι αν βρείτε κάτι τόσο πραγματικά μεστό, ουσιαστικό, πανέμορφο και λειτουργικό μαζί, ξαναμιλάνε για ναρκισσιστική κινηματογράφηση...

Λατρεύω τον Τρίερ! Όχι γιατί είναι ένας μεγάλος κινηματογραφιστής με όραμα και τέχνη απαράμιλλη. Όχι γιατί έχει, θέλουμε δεν θέλουμε, χαράξει δικά του μονοπάτια στην ιστορία του σινεμά. Ούτε γιατί μας αναγκάζει να καταδυθούμε στα πιο ερεβώδη βάθη της ανθρώπινης ύπαρξης. Τον λατρεύω γιατί είναι ένας άνθρωπος ευαίσθητος (για αυτό προκλητικός) που έχει πάρει τη δική του απόγνωση από τα τέρατα της ζωής και την έκανε εικόνα, ήχο, σημείωμα σε γυάλινο μπουκάλι στον ωκεανό...

«Είχα κι εγώ κάποια εμπειρία με τη γνωστική ψυχοθεραπεία, η οποία συνίσταται βασικά στην ιδέα ότι, αν φοβάσαι ότι θα πέσεις από έναν γκρεμό, σε σπρώχνουν - κι αυτό θα αποτελέσει το τέλος του φόβου. Από ό,τι φαίνεται, είναι μια πολύ επιτυχής μορφή θεραπείας. Φυσικά εξαρτάται κι από το υψόμετρο του γκρεμού. Είναι πολύ αποτελεσματικοί με χαμηλά λοφάκια! Αχ, πολύ μου αρέσει να πειράζω και να κοροϊδεύω τέτοιου είδους πράγματα. Και οι άνδρες πρωταγωνιστές μου είναι κατά βάση ηλίθιοι, που δεν καταλαβαίνουν τι τους γίνεται. Επομένως είναι φυσικό τα πράγματα να πηγαίνουν σκατά. Όσο για τον φόβο του να είσαι εσύ κάτι και η πραγματικότητα να είναι κάτι άλλο, αυτό σηκώνει συζήτηση. Μπορεί ο φόβος να αλλάξει τον κόσμο; Νομίζω ότι μπορεί - κι ότι το κάνει»...

Disconnect Project, εγκατάσταση, Program Gallery Berlin, 2011.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Α. ΤΣΟΛΑΚΗΣ ALPHATAF

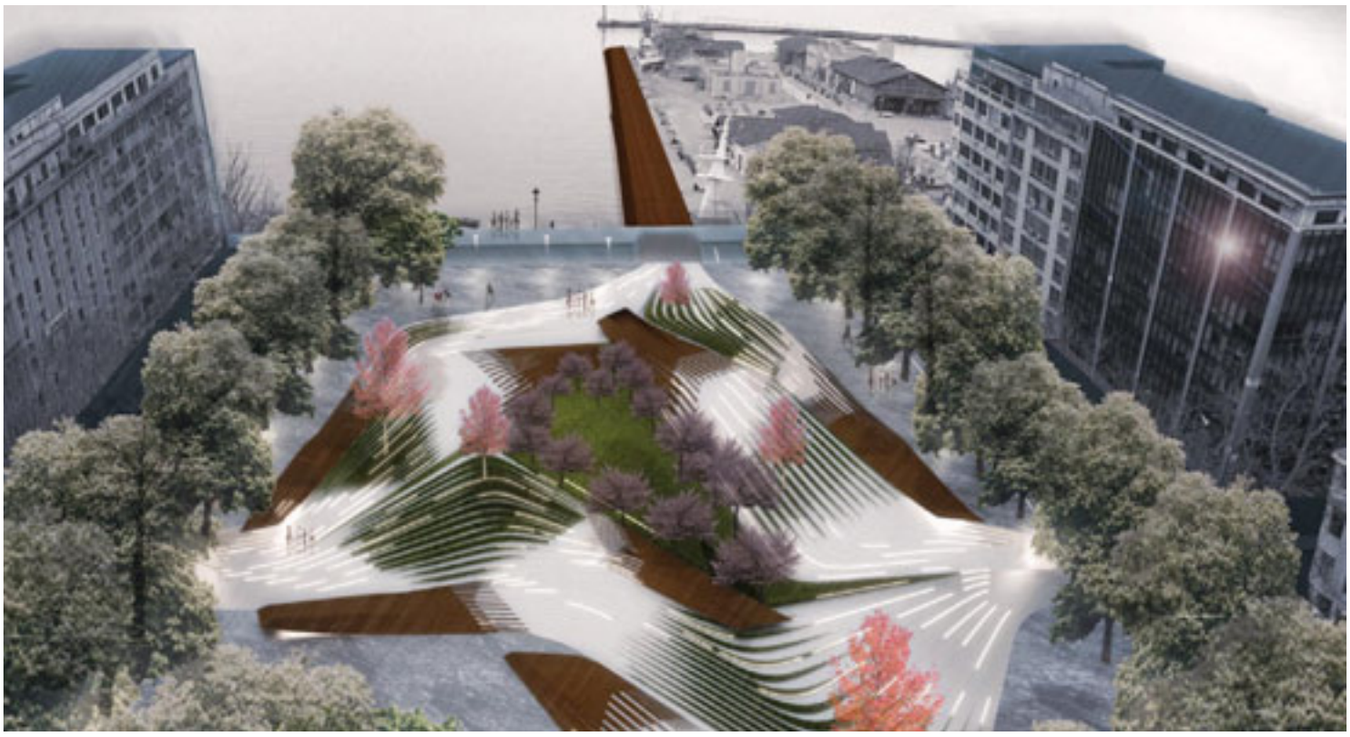
Ένας θεσσαλονικιός αρχιτέκτονας που ζει και εργάζεται στη Φραγκφούρτη. Κάποιες παρεμβάσεις του για την πόλη και κάποιες σκέψεις του για την «ψηφιακή αρχιτεκτονική».

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΤΖΙΝΑ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ELSA THORP

Μακέτα από την πρόταση για τις στάσεις θαλάσσιας συγκοινωνίας Θεσσαλονίκης, 2011. 20 Βραβείο.

Πρόταση για την Πλατεία Ελευθερίας Θεσσαλονίκης, 2013.

Με σπουδές Αρχιτεκτονικής στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και Μεταπτυχιακό στη Σχολή Καλών Τεχνών Städelschule της Φρανκφούρτης, ο Αλέξανδρος Τσολάκης εδρεύει πλέον στη Φρανκφούρτη, επικεφαλής του αρχιτεκτονικού studio «alphataf», ενός studio «χωρικών πρακτικών» περισσότερο παρά ενός αρχιτεκτονικού γραφείου, το οποίο εμπνέεται από σκέψεις και δράσεις γύρω από την παραβολική γεωμετρία και τις ψηφιακές τεχνολογίες.
Υπέρμαχος του ψηφιακού σχεδιασμού με τη χρήση μιας σειράς από μεταβλητές των οποίων η σχέση βασίζεται σε αλγόριθμους, κέρδισε, σε συνεργασία με τον Bastian Wibranek, το 2011, το Β' βραβείο του αρχιτεκτονικού διαγωνισμού θαλάσσιων στάσεων στο παραλιακό μέτωπο της Θεσσαλονίκης. Θέτοντας τις ποικίλες παραμέτρους του έργου, δημιούργησε ένα σύστημα εύκαμπτων ξύλινων επιφανειών με εναλλασσόμενη τοπιογραφία. Ο σχεδιασμός της ανακαινισμένης όψης του εστιατορίου του ξενοδοχείου «Δεσποτικό» στην παραλία Τριστινίκα της Σιθωνίας της Χαλκιδικής, η οποία συνίσταται από περιστρεφόμενα πάνελ αλουμινίου επενδεδυμένα με τοπικά καλάμια-μπαμπού, ένα είδος «κάθετης καλαμωτής», το οποίο φιλτράρει τα σημεία θέασης εισάγοντας νέα όρια ανάμεσα στο μέσα και στο έξω, είναι ένα ακόμα έργο παραμετρικού σχεδιασμού. Στο Disconnect Project, μια εγκατάσταση-περφόρμανς που έγινε στα πλαίσια της 15ης Μπιενάλε Νέων Δημιουργών της Ευρώπης και της Μεσογείου το 2011 στη Θεσσαλονίκη σε πρόσκληση του Ινστιτούτου Goethe, εξερεύνησε τη ρευστή σχέση μεταξύ της ύλης και της κίνησης (σε συνεργασία με τους Bastian Wibranek και Sebastian Kriegsmann και επιμέλεια της Μαρίας Οικονομίδου και του Χρήστου Σαββίδη). Ο χρόνος και ο χώρος συνδιαλέγονταν μέσω μιας ελαστικής μεμβράνης της οποίας τα ογκομετρικά στοιχεία και οι συντεταγμένες μεταβάλλονταν δυναμικά ανάλογα με την κίνηση των χορευτών. Στην πραγματικότητα, δηλαδή, η ίδια η μεμβράνη ήταν ο πρωταγωνιστής, το «ζωντανό αφηγηματικό γλυπτό». Φέτος, στην Αίθουσα Τέχνης ROTTSTR5 στο Μπόχουμ της Γερμανίας δημιούργησε το «Colloid», μια εγκατάσταση που πάλι κινείται στα πλαίσια μιας διαδραστικής αρχιτεκτονικής (σε συνεργασία με τους Bastian Wibranek και Young Jae Chung και επιμέλεια του Georg Mallitz).

Digital Desires: Απόσπασμα δοκιμίου του Αλέξανδρου Τσολάκη από το βιβλίο «Agile Design, Advanced architectural cultures. Όταν οι αρχιτέκτονες συνειδητοποίησαν ότι η πολυπλοκότητα είναι απλή και η απλότητα μπορεί να γίνει πολύπλοκη».

[…]Με ποιον τρόπο δύνανται τα ψηφιακά εργαλεία να έχουν αντίκτυπο στο πώς σκέφτονται και συνεργάζονται οι αρχιτέκτονες κατά τη διαδικασία σχεδιασμού; Ο σύγχρονος αρχιτέκτονας άραγε κατανοεί το υπάρχον πολιτιστικό πλαίσιο της ψηφιακής εποχής που επηρεάζει την αρχιτεκτονική; Αν ναι, διερευνά μοντέλα σχεδιαστικών διαδικασιών και εκτιμά τη διαφορά μεταξύ γνώσης και πληροφορίας στην καθ' εαυτό διαδικασία;

Αν όντως μάθαμε κάτι μελετώντας την πορεία εξέλιξης της λεγόμενης «ψηφιακής αρχιτεκτονικής» κατά τις τελευταίες δεκαετίες, τότε είμαστε ικανοί να ορίσουμε τις προϋποθέσεις που απαιτούνται προκειμένου να θεωρηθεί ο σχεδιασμός «ευέλικτος», «γρήγορος» και «ευφυής» στη σημερινή μετα-ψηφιακή εποχή.
[…]Η σύγχρονη ψηφιακή κουλτούρα είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τη συνεχή αύξηση των διεπαφών (interfaces) μεταξύ του φυσικού και του ψηφιακού κόσμου. Η αισθητική αποτύπωση αυτών των διεπαφών έγκειται στη μοναδικότητα κάθε χρήστη και γίνεται ολοένα και πιο προσωπική, μολονότι εν τέλει στοχεύει στη διάδραση με άλλους χρήστες. Πώς μπορεί αυτή η ατομικότητα να γίνει αντιληπτή ως συνεχές του φυσικού χώρου και όχι αποκομμένη από αυτόν; Σε ένα τέτοιο πλαίσιο, το σαφές όριο μεταξύ πραγματικού και εικονικού γίνεται πιο «θολό» εμφανίζοντας μεταβατικά πεδία αλληλοκάλυψης.

Μπορούμε λοιπόν να μιλάμε για την ύπαρξη μιας νέας αισθητικά επαυξημένης πραγματικότητας, η οποία θέτει ως ικανή και αναγκαία συνθήκη την υβριδοποίηση των δύο κόσμων. Πλέον, η τελική αντίληψη που έχει ο καθένας από εμάς για την πραγματικότητα (δηλαδή η υποκειμενική εμπειρία του φυσικού χώρου) σχηματοποιείται, αφού πρώτα φιλτραριστεί διαμέσου της εικονικής εντύπωσης που έχουμε για αυτήν. Αυτό επηρεάζει την καθημερινότητά μας και δεν μπορεί να διαχωριστεί από τον τρόπο με τον οποίο η αρχιτεκτονική διδάσκεται και ασκείται.

Αλλάζει τον τρόπο που κοινωνικοποιούμαστε, επικοινωνούμε, ταξιδεύουμε, αισθανόμαστε, τον τρόπο που κατανοούμε και αντιλαμβανόμαστε τον χωροχρόνο. Μια αλλαγή στην τάξη των πραγμάτων έχει συμβεί με φυσικό τρόπο -σχεδόν σαν εγκεφαλική εξέλιξη- καθώς δεν έχουμε πλέον την ανάγκη για τη χρήση ψηφιακών μέσων για την καταγραφή και οργάνωση των σκέψεων και των πράξεων μας. Αντ' αυτού, σε πρώτη φάση, η σκέψη μας λειτουργεί σαν να έχει προσαρμοστεί ο νους μας σε κάποιο υπολογιστικού τύπου λειτουργικό σύστημα, και σε δεύτερη φάση έπεται το φυσικό μας «εγώ». Το ψηφιακό γίγνεσθαί μας δεν αναιρεί το φυσικό είναι μας, ωστόσο τροποποιεί κατά κάποιον τρόπο τη φυσική υπόστασή του.

«Agile Design, Advanced architectural cultures.
(Cannot Not Design Publications, Θεσσαλονίκη, 2013), σε επιμέλεια του καθηγητή αρχιτεκτονικής του ΑΠΘ Αναστάσιου Τέλλιου.

Little Women
VERA OPERA CO.
NOMINEE 1994
O'Neill
the Scaffold
Star of BBC1's
The Stand Up Show
12 FEB Phoenix Arts Centre,
Leicester 9.30pm
Box Office: 01162 554 854
15 FEB Bloomsbury
Office: 0171 388
COURT BLUESTONE ROD
THE ZOMBI
As far as I can see...
Pippin
Mika
the UCI
Bloomsbury

JOHN COOPER CLARKE
ΝΑ ΤΑ ΠΟΥΜΕ;

Ούτε μπάσο ούτε κιθάρα ούτε ντραμς. Για να παίξεις σωστό πανκ, θέλεις μόνο επιθετικολυρικές λέξεις με τη γλώσσα να τις εκτοξεύει όπως τις σφαίρες το μυδράλιο. Αυτή είναι η τέχνη του πιο πανκ ποιητή όλων των εποχών, που από τους Joy Division έως τους Arctic Monkeys παραμένει μια απόλυτη βρετανική σταθερά.

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΖΙΝΟΥΔΗΣ

Ο άνθρωπος που με το παρθενικό του ep («Innocents») κατάφερε να εισχωρήσει στη βιογραφία του Φρανκ Ζάπα, καθώς το κομμάτι του «Psyche Sluts» περιλαμβάνεται στη λίστα με τα αγαπημένα του Φρανκ. Ο άνθρωπος που, όταν ο σατανικός Mark E. Smith των Fall πήρε από τα χέρια του τιμητικό βραβείο, του το επέστρεψε χώνοντάς το στις τσέπες του. Ο άνθρωπος (μαζί με την Πάτι Σμιθ) που ανάγκασε τα ροκ ακροατήρια να διαβάσουν ποίηση, για να ανακαλύψουν ότι τους αρέσει κιόλας, και γι' αυτό έχει βραβευτεί από το πανεπιστήμιο της γενέτειράς του, το Salford. Ο άνθρωπος που διδάσκεται στα σχολεία του UK ως μείζων ποιητής της εποχής του, κλείνοντας το μάτι πονηρά στον Άλεξ Τέρνερ, για να δημιουργήσει τους Arctic Monkeys. Κύριες και κύριοι, ο Τζον Κούπερ Κλαρκ.

«Βρες έναν ποιητή που σου αρέσει το στιλ του και μιμήσου τον. Ασχολήσου με πράγματα που γνωρίζεις και μην ψάχνεις το προσωπικό σου στιλ. Εγώ μιμήθηκα όλους τους παλιούς, όπως τον Τένισον και τον Αλεξάντερ Πόουπ». Πριν δει τους Sex Pistols το καλοκαίρι του '76, ασχολούνταν με το αγγλικό κομουνιστικό κόμμα και την ψυχαγωγία του κοινού στο θρυλικό «Embassy Club» στο Μάντσεστερ. Το πανκ «τω καιρώ εκείνω» δεν υπήρχε ως κίνημα. Ήταν μόνο πειραματικές ιδέες και δράσεις μεμονωμένων ανθρώπων που σχετίζονταν με τη μουσική, τις τέχνες, την πολιτική και τη διασκέδαση. Στην καλύτερη περίπτωση μπορούσες να τις κοινωνήσεις ως θεατής μόνο αν επισκεπτόσουν κάποια κοινόβια. Μύστης της τέχνης της δημιουργικής καταστροφής ο ίδιος, μαζί με άλλα χαρισματικά παιδιά του τόπου, όπως οι Morrissey, Mark E. Smith, Ίαν Κέρτις, Μπάρι Άνταμσον, Χάουαρντ Ντίβοτο, Μάρτιν Χάνετ και Τόνι Γουίλσον, εκδηλώνει επιθετικά την αγάπη του για τη γλώσσα και τη διανοητική του περιέργεια προς κάθε κατεύθυνση, εκμεταλλευόμενος το πολυπολιτισμικό υπόβαθρο του Μάντσεστερ.

Η σκηνή της πόλης κάνει πολύχρωμες τις βαρετές νύχτες του βρετανικού βορρά, βάζοντας τα γυαλιά στους προνομιούχους του νότου, αφήνοντας το στίγμα της στην παγκόσμια μουσική και μεταβάλλοντας το αισθητικό κριτήριο των απανταχού ανοιχτόμυαλων μουσικόφιλων. Για τον ίδιο, βέβαια, οι Νεοϋορκέζοι Ramones είναι η καλύτερη ροκ εν ρολ μπάντα του σύμπαντος και οποιαδήποτε άλλη είναι χάσιμο χρόνου.

Ο κυνικά οξυδερκής λόγος του καθήλωνε τα επικίνδυνα πανκ ακροατήρια της εποχής αναμειγνύοντας με καινοτόμο τρόπο stand up comedy στοιχεία και ιστορίες ερημωμένων μεταβιομηχανικών δρόμων του θατσερικού βορρά. Ο ρυθμικά καυγατζίδικος τόνος των απαγγελιών του μεταβαλλόταν συχνά σε υποτονικά μονότονο, και το ανάποδο. Ο ποιητικός του λόγος, στιλιζαρισμένος με πανκ αναίδεια, «κροτάλιζε» στην καθομιλουμένη με υπέροχη προφορά, κατά Φρανκ Ζάπα. Ευγενής, πιστός στην ποιητική ευθύνη απέναντι στο κοινό των συναυλιών, γίνεται παγκοσμίως γνωστός σε μουσικά ακροατήρια, χωρίς ο ίδιος να έχει ασχοληθεί ποτέ σε επίπεδο δημιουργίας με τη μουσική. Από warm up το 1976 για post punk μπάντες, όπως οι Fall, οι Joy Division (Warsaw για την ακρίβεια τότε) και οι Buzzcocks, σε δύο χρόνια βρίσκεται στη θηριώδη λονδρέζικη CBS, που εκτός από τους Judas Priest και τον Meat Loaf ψάχνει να υπογράψει τους επιφανέστερους εκπροσώπους του Μάντσεστερ. Το 1980 βγάζει τον πιο σπουδαίο και αντιπροσωπευτικό δίσκο του στην Epic, το «Snap, Crackle & Bop», που φτάνει στο No26 των charts σε παραγωγή του ιδιοφυούς Μάρτιν Χάνετ.

«Μεγάλο μέρος των στίχων μου είναι βγαλμένο από το πηγάδι των σοσιαλιστικών αρχών του 1930 που μάθαμε από τους ιταλούς μετανάστες στο Μάντσεστερ». Με τον ερχομό των 80s, το πανκ πέθανε και ο ποιητής του ήταν εθισμένος ήδη στην ηρωίνη. «Αυτό που στην αρχή έχει πλάκα, μετά δεν έχει και μετά γίνεται κόλαση. Είναι ανιαρά κουραστικό, γιατί έχεις πάντα κάτι να κάνεις». Μοιράζεται την αγάπη του για αυτή του την εξάρτηση με τη Nico των Velvet Underground κάτω από την ίδια στέγη. Μπροστά στα επώνυμα και ανώνυμα πλήθη που συρρέουν να τους επισκεφτούν ποτέ δεν έδειξαν κάτι παραπάνω, αν και από την πρώτη μέρα της συγκατοίκησής τους είχαν δημιουργηθεί ποικίλες φήμες για τη σχέση τους. «Τα 80s ήταν μια χαμένη δεκαετία για μένα».

«Καθετί που γνωρίζω έχει καταρρεύσει δύο φορές, καθώς κατάγομαι από δύο γενιές αρχιτεκτονικής κατάρρευσης». Στα 65 του θεωρείται εγκυκλοπαίδεια σε θέματα ιδεών και κουλτούρας. «Χωρίς να θέλω κουνήσω το λάβαρο του θύματος, είναι γαμημένα διαβολικό το πόσο φτωχός είμαι σε σχέση με την επίδραση που άσκησα στη βρετανική κουλτούρα. Κάτι αντίστοιχο δε συνέβη και με τους Velvet Underground;». Πάνκης συνεπής στο πέρασμα του χρόνου, καθώς συνεχίζει να μην έχει υπολογιστή και κινητό, συνεχίζει να πορεύεται με τον πιο βασικό πανκ κανόνα: «Μην αναλύεις τίποτα - το αποσυνθέτεις, είναι περιττό και μάταιο. Αυτό είναι η ομορφιά και η πολυτέλεια σε καθετί». Συχνά χαρακτηρίζεται ο Μπομπ Ντίλαν του πανκ.

«Διαπιστώνω ότι αυτός που θα μετατρέψει τη ζωή του σε θρύλο δεν θα είμαι εγώ. Θα είναι ο Τζον Κούπερ Κλαρκ» είπε κάποτε το μεγάλο αφεντικό της Factory Τόνι Γουίλσον και δικαιώθηκε. Αρκεί να δεις τις ημερομηνίες της τουρνέ του, που αυτόν τον καιρό τρέχει στη Μεγάλη Βρετανία, για να καταλάβεις το μέγεθος του θρύλου που κάθε ψαγμένο Βρετανόπουλο πάει να προσκυνήσει.

ALL NEW THRILLS! SHOCK! SUSPENSE!
THE REVOLUTION WILL BE TELEVISED
in GORGEOUS GORY COLOR
R
STARRING
TED SARANDOS
AS
CHIEF CONTENT OFFICER
COUNTRY OF ORIGIN U. S. A.

House of Cards

«Δώσε στον κόσμο αυτό που θέλει χωρίς χρονοτριβή. Αυτή θα είναι η τηλεόραση του μέλλοντος». Ο δαιμόνιος Ελληνοαμερικανός, αφεντικό του Netflix, είναι αυτός που κρύβεται πίσω από το αξίωμα των ημερών και θέλει την τηλεόραση να είναι το νέο σινεμά και τις τηλεοπτικές σειρές τα νέα blockbusters. Αυτό είναι το κόλπο του.

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΡΑΘΑΝΟΣ

Αψήφησε κάθε οδηγό τηλεοπτικού μάνατζμεντ βγάζοντας στον αέρα μια ολόκληρη σεζόν του «House of Cards» μονοκοπανιά και διατείνεται πως κατέχει «τον αλγόριθμο του ανθρώπινου γούστου». Το αφεντικό του Netflix έστησε από το τίποτα έναν παγκόσμιο κολοσσό που πλέον ορίζει το παιχνίδι μπροστά από τους δέκτες. Ελληνικό δαιμόνιο;

Στις απαρχές της χιλιετίας ο Ted Sarandos προσελήφθη από το Netflix, μια αμελητέα φίρμα ενοικίασης DVD, με στόχο να αναπτύξει το δίκτυο ταχυδρομικών αποστολών του. Σήμερα το κανάλι διαθέτει 38 εκατομμύρια συνδρομητές σε 40 χώρες του κόσμου, οι οποίοι παρακολουθούν κατά μέσο όρο 1 δισεκατομμύριο ώρες τηλεόρασης τον μήνα. Καθώς όμως αυτό δεν είναι ένα κείμενο του Businessweek, ας αναλογιστούμε την καταλυτική επίδραση του 49χρονου πανούργου Ελληνοαμερικανού στη μαζική κουλτούρα με όρους αλλιώτικους από τους αριθμητικούς.

Τα σίριαλ σαρώνουν. Βιώνουμε «τον χρυσό αιώνα της τηλεόρασης», όπως δηλώνει βαρυσήμαντα ο Κέβιν Σπέισι. Τα σίριαλ διαθέτουν μυθιστορηματική ανάπτυξη, κινηματογραφικά μπάτζετ, δημιουργικό αλισβερίσι με τις τέχνες (μόδα, ντιζάιν, μουσική), ικανοποιούν κάθε αισθητική, ψυχαγωγική -συχνά και υπαρξιακή- παράμετρο αναζητά κανείς σε ένα έργο, ενώ επιστρατεύουν ό,τι εκλεκτότερο από το παλμαρέ του σινεμά, της λογοτεχνίας και της τεχνολογίας: Ντέιβιντ Φίντσερ, Ντέιβιντ Κρόνεμπεργκ και Μάρτιν Σκορσέζε. Γούντι Χάρελσον, Τζέσικα Λανγκ, Τζέιμς Γκαντολφίνι, Φόρεστ Γουίτακερ, Γκλεν Κλόουζ, Στιβ Μπουσέμι.

Ένα ανεξάντλητο γαϊτανάκι δημιουργών και ερμηνευτών καθοδηγεί την κοινωνία του θεάματος σε σειρές οι οποίες προκαλούν συμπτώματα που κυμαίνονται από την περιστασιακή εξάρτηση έως την ανεπιφύλακτη μονομανία –θα μπορούσες να αρνηθείς ότι έτυχε να αναβάλεις τα πάντα για να βυθιστείς σε ένα ακόμη επεισόδιο του «Mad Men», του «Game of Thrones», του «Breaking Bad», του «Homeland» ή οποιουδήποτε άλλου δαιδαλώδους έπους καταβροχθίζει τον ελεύθερο χρόνο σου στην παρούσα; Η μεγαλοφυΐα του Ted Sarandos συνίσταται στο ότι απομόνωσε αυτόν ακριβώς τον αισθητηριακό μυ και τον εκγύμνασε υπομονετικά μέσα από μια αλληλουχία στρατηγημάτων που αγνόησαν τους συμβατικούς όρους της τηλεθέασης αντικαθιστώντας τους με καινούργιους. Να πώς το κατόρθωσε.

Give me coffee and TV

Η πρώτη κουτουράδα του Sarandos και ταυτόχρονα η αρχή της γνωριμίας μας με το άγνωστο έως τότε Netflix: Τα 13 επεισόδια του πολιτικού θρίλερ «House of Cards» μεταδόθηκαν μέσα σε μία νύχτα. Ομοίως και τα ισάριθμα επεισόδια του φυλακόβιου «Orange is the New Black». Πώς του ήρθε; «Η βιομηχανία της τηλεόρασης στηρίζεται στη διαχείριση του ανικανοποίητου» λέει ο Sarandos. «Θέλεις όσο τίποτα να παρακολουθήσεις ένα σπουδαίο σόου το οποίο σε συνεπαίρνει; Σου δίνουν μια εβδομαδιαία δόση 50 λεπτών ακολουθούμενη από 18.000 λεπτά αναμονής, ώσπου να προβληθεί το επόμενο επεισόδιο. Προτιμώ να προσφέρω την αμέριστη απόλαυση».

Αρκούσε να ανατρέξει στις προσωπικές του εμπειρίες. «Λάτρευα το "Sopranos", αλλά δεν είχα HBO, οπότε ζητούσα από φίλους να μου στέλνουν μαγνητοσκοπημένα επεισόδια. Έβλεπα το ένα, ήθελα αμέσως και άλλο και κατέληγα να παρακολουθώ ολόκληρο το DVD».

Το διάστημα εκείνο ο Sarandos καταβρόχθιζε τηλεοπτικές σειρές ενόσω δούλευε ημιαπασχόληση σε βιντεοκλάμπ εμπορικού κέντρου. Παρατήρησε πως οι πελάτες επέστρεφαν τα σίριαλ πολύ γρηγορότερα από ό,τι

Breaking Bad

Orange is the New Black

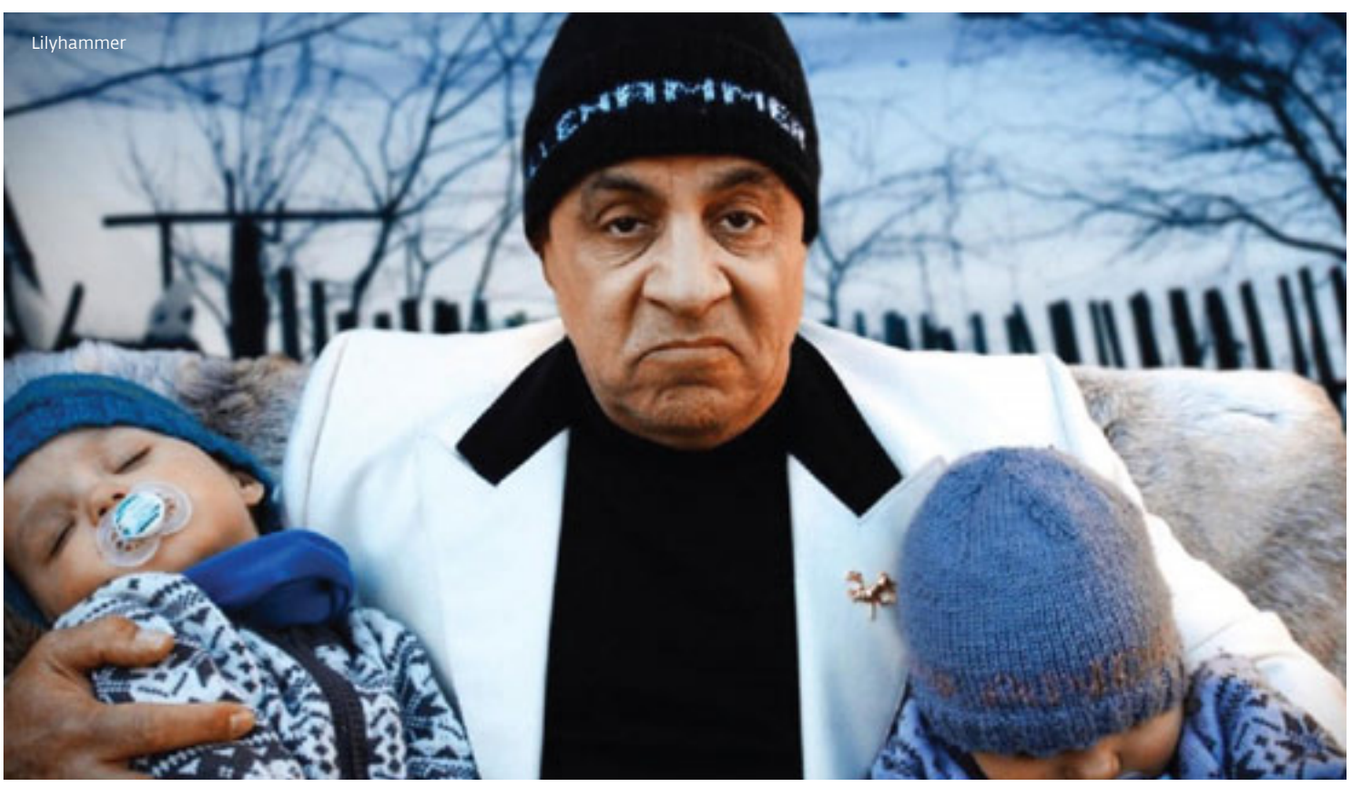
τις ταινίες: «Ήθελαν το επόμενο φιξάκι». Στα 30 του, μετακινήθηκε στο Netflix, όπου επιδόθηκε σε πλειάδα συμφωνιών με τα παραδοσιακά τηλεοπτικά δίκτυα, προκειμένου να αποκτά τα δικαιώματα των σίριαλ αμέσως μετά το τέλος της τρέχουσας περιόδου και να τα κάνει ολόκληρα διαθέσιμα online. Η τεχνολογία συνέδραμε τις ιδέες του. Ξάφνου το δυνητικό κοινό μεγάλωσε. Ο τηλεοπτικός δέκτης παραγκωνίστηκε από νέες συσκευές που εξώθησαν τον κόσμο να παρακολουθεί σειρές σε οθόνες παντός είδους, σε λάπτοπ, παιχνιδομηχανές, ταμπλέτες και κινητά.

Με τη δυνατότητα προβολής σε πλειάδα μέσων και υπό οποιεσδήποτε συνθήκες, ο Sarandos πέρασε από τη διανομή στην παραγωγή, διαθέτοντας το 10% του ύψους 1 δισεκατομμυρίου δολαρίων ετήσιου μπάτζετ του Netflix στη δημιουργία πρωτότυπων σίριαλ. Το 2012 έριξε στην αγορά το «Lilyhammer», στο οποίο ο Steve Van Zandt επαναπροσέγγιζε τον χαρακτήρα που υποδύθηκε στο «Sopranos», αυτή τη φορά ως προστατευόμενος μάρτυρας - πρώην μαφιόζος στο ξεκίνημα μιας νέας ζωής στη Νορβηγία.

Όταν αργότερα πληροφορήθηκε ότι ο Ντέιβιντ Φίντσερ γύρευε χρηματοδότη για ένα δυνητικό ριμέικ του «House of Cards», έσπευσε να προπληρώσει 100 εκατομμύρια όχι μόνο για μια πρώτη, αλλά και για την επόμενη σεζόν, χωρίς να έχει παραγγείλει καν νούμερα τηλεθέασης. Δεν του χρειαζόταν. Ο

House of Cards

Lilyhammer

Sarandos διαθέτει τον αλγόριθμο. Ακριβολογώντας, ο Sarandos αποκαλεί τον εαυτό του «ανθρώπινο αλγόριθμο». Βασισμένος στη θητεία του στα βιντεοκλάμπ και στην ικανότητά του να προτείνει ταινίες βάσει προηγούμενων ενοικιάσεων του πελάτη, ο Sarandos ισχυρίζεται πως ο δικός του αλγόριθμος διαφέρει από τις πιθανολογίες του Amazon και των υπόλοιπων διαδικτυακών υπηρεσιών. «Κάποτε αγόρασα ένα βιβλίο σχετικό με τον καρκίνο για έναν φίλο που νοσούσε. Το επόμενο εξάμηνο δεν έπαυα να λαμβάνω προτάσεις για βιβλία για τον καρκίνο. Το πρόβλημα με αυτές τις υπηρεσίες είναι ότι δεν διαθέτουν αρκετά δείγματα, για να σου προσφέρουν αξιόπιστες προτάσεις. Εγώ τα έχω. Έτσι κερδίζω τα λεφτά μου». Τα οποία του περισσεύουν. Ο Theodore Anthony Sarandos Jr. μοιράζεται με τη σύζυγό του Nicole Avant, πρέσβειρα των ΗΠΑ στις Μπαχάμες, πολιτική ακτιβίστρια, φιλάνθρωπο και ηθοποιό, ένα οίκημα αξίας 5.4 εκατομμυρίων στο Μπέβερλι Χιλς και αγόρασε πρόσφατα ένα παραθαλάσσιο ενδιαίτημα ύψους 10.2 εκατομμυρίων δολαρίων. Οι δυο τους συγκέντρωσαν 700 εκατομμύρια για την εκστρατεία επανεκλογής του Ομπάμα. Θα μπορούσες να τον αποκαλέσεις Πολίτη Κέιν της τηλεθέασης. Ίσως και εκκολαπτόμενο Ζούκερμπεργκ. Εναλλακτικά, το «ανθρώπινος αλγόριθμος» αρκεί. Η επιτυχία το επιβεβαιώνει. Πώς βλέπει το αύριο; «Δώσε στον κόσμο αυτό που θέλει χωρίς χρονοτριβή. Αυτή θα είναι η τηλεόραση του μέλλοντος».

ΓΙΩΡΓΟΣ ΖΑΡΖΩΝΗΣ

One sweet day

Κούβα, Ολύμπου, Βέλγιο, Χρυσοστόμου Σμύρνης, Παρίσι, Πούντα Κάνα. Ένας φωτογράφος περιπλανιέται στον κόσμο αλλά και τη Θεσσαλονίκη διαλέγοντας η ζωή του να κινείται σε μια νέα σταθερά: τη σοκολάτα. Μιλάει.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΝΙΚΟΛΑΣ ΤΣΟΥΚΑΝΑΡΑΣ

Η σοκολάτα ποτέ δεν ήταν το παιδικό μου όνειρο, ούτε ποτέ με είδα Τσάρλι στον σιδερένιο καθρέφτη του One Sweet Day! Κύλησε στη ζωή μου ήρεμα (όπως ρέει στους 30 βαθμούς της), μέσα από τη φωτογραφία, μέσα από τις εικόνες που συλλέγω χρόνια τώρα. Δεν γνωριστήκαμε στο περίπτερο της γειτονιάς, αλλά στα ταξίδια μου. Σε αυτά είδα τη γόησσα με το βαθύ σοκολατί χρώμα να μεταμορφώνεται και να αλλάζει πρόσωπο και γεύση.

Στο Παρίσι τη γνώρισα σαν κόσμημα που απολάμβανε τη θέση της σε πανάκριβες βιτρίνες, στα πιο ελίτ σημεία της πόλης. Γυαλιστερή, ντυμένη συχνά με χρυσά φύλλα είκοσι τεσσάρων καρατίων, ντίβα που της φέρονται με το λευκό γάντι και την τοποθετούν προσεκτικά σε μικρό κουτί... Και μετά σε δεύτερο... Και μετά σε χάρτινη ακριβή τσάντα. Θυμάμαι ότι στην ίδια πόλη, αφού δοκίμασα σε δεκαπέντε τουλάχιστον μαγαζιά ό,τι σοκολατένιο μπορούσα, κατέληξα σε ένα «ζαχαροκοσμηματοπωλείο» και ζήτησα ένα μόνο σοκολατάκι. Η κοπέλα έκανε ακριβώς τις ίδιες κινήσεις που θα έκανε, αν αγόραζα όλο το «ζαχαροκοσμηματοπωλείο». Μου το σερβίρισε με τέτοιο τρόπο, που ήθελα περισσότερο να το κρεμάσω στον λαιμό παρά να το φάω!

Στο Βέλγιο τη γνώρισα ρευστή. Τη φωτογράφισα να κάνει σχήματα πάνω σε λευκά μάρμαρα, κάτω από χρωματιστές «χούφτες». Πάγωνε αργά, έπαιρνε όγκο και θέση ανάμεσα στους εκατοντάδες τουρίστες που διαλέγουν με τις ώρες σοκολάτα σε αυτή τη χώρα. Την είδα να κάνει παιχνίδι με τα χαμόγελα των παιδιών, που μουντζούρωναν τα προσωπάκια τους και έφτιαχναν γλυκά σχέδια μαζί της. Για τους ανθρώπους εκεί η σοκολάτα είναι τρόπος ζωής και σκέψης.

Στην Πούντα Κάνα, στη Δομινικανή Δημοκρατία, είδα τη γέννησή της. Οι ντόπιοι ανοίγουν με τέχνη τον καρπό, τον μεταμορφώνουν βήμα βήμα κάνοντας διαλείμματα για να πιουν το αγαπημένο τους brugal. Καμιά φορά ραντίζουν με αυτό τη σοκολάτα, σαν δέηση στους θεούς τους να πάρει τη γλύκα που της αξίζει. Εκεί είδα για πρώτη φορά να τη δένουν σφιχτά ανάμεσα σε ξύλα, αφού την τοποθετούσαν σε φόρμες, όπως ακριβώς πατούσαν τα βιβλία οι παλιοί βιβλιοδέτες. Αυτή είναι η γοητεία της: ίδιο προϊόν, διαφορετικές φόρμες γέννησης. Και ίσως η άρρηκτα δεμένη σχέση μου με το βιβλίο και τις εκδόσεις να έκανε τότε ένα κλικ στον εγκέφαλό μου, που αργότερα μεγάλωσε. Όμως το τελειωτικό χτύπημα ήρθε στο Μπαρακόα, στην Κούβα. Τυχαία έμαθα ότι εκεί υπήρχε ένα μικρό εργαστήριο σοκολάτας, που εκτός από την κλασική αυθεντική σοκολάτα, σερβίρει στους λάτρεις ιδιαίτερες γεύσεις. Ξεκίνησα για ένα ταξίδι αστραπή από το Σαντιάγο ντε Κούμπα, ταξίδι αυτοκτονίας για τους Κουβανούς, αφού η μία μέρα δεν φτάνει για να περάσεις δύο φορές τα πιο άγρια βουνά του νησιού, με τις απίστευτες καταιγίδες και τον φιδωτό δρόμο με λακκούβες, που τότε φτάνανε το μισό μέτρο βάθος. Αλλά η κυρία εκεί εξαργύρωσε τη διαδρομή, αφού πρώτα γέλασε με την καρδιά της, όταν της είπα τον λόγο που με έφερε στο Μπαρακόα. Έπαιζε μπροστά μου σαν μάγισσα με τη σοκολάτα δίνοντάς της εξωτικές γεύσεις. Αυτό ήταν...

Έναν χρόνο αργότερα στήθηκε στην Ολύμπου 57 η πρώτη σοκολατερί της πόλης και δύο χρόνια αργότερα η δεύτερη στη Χρυσοστόμου Σμύρνης 16. «One Sweet Day» γράφουν οι μεταλλικές ταμπέλες, γιατί οι εκδόσεις μου τα τελευταία χρόνια φέρουν τον τίτλο «One Day». Και τα δύο μαγαζιά είναι φορτωμένα με αντίκες και πολλά παλιά βιβλία για να νιώθει ο επισκέπτης ότι αλλάζει χώρο και χρόνο μέσα τους. Η μουσική, συνήθως κλασική και πολύ συχνά τζαζ, είναι διαφορετική από αυτή των καφέ της πόλης. Τα σοκολατένια χειροποίητα προϊόντα μας ονομάζονται «Cocoowa». Η Cocoowa συνεργάζεται με υλικά που πρώτη φορά γνωρίζει η ευγενής βελγική σοκολάτα μας. Εκεί, στο μικρό «σοκολατείο» μας, παίζω κι εγώ, σαν την Κουβανή, τα πρωινά με τις αισθήσεις. Προσπαθώ να ακούσω τη σοκολάτα με αφτιά τους γευστικούς κάλυκες, να καταλάβω πώς σκέφτεται. Της δίνω αρώματα, σχήματα ή την κάνω αλκοολούχο κοκτέιλ για όσους θέλουν να μεθύσουν μαζί της. Η «τροφή των θεών» με μεταλλάσσει σε σύγχρονο Μοντεζούμα, κάθε φορά που πλέκω στην υφή της.

Με λιώνει, τη λιώνω και την παγιδεύω σε κουτιά που ποτέ δεν είναι χρυσά. Κουβαλάνε κι εκείνα ταξίδια με τη σειρά τους μέσα από φωτογραφίες και δεν έχουν καμιά συνάφεια με το υλικό. Εξαίρεση αποτελεί το κουτί που ζωγράφισε ο Γιώργος Σταθόπουλος ειδικά για τη σοκολατερί και το έκλεισε με τη φράση «για μια γλυκιά μέρα». Αυτά έχω να πω και να δηλώσω για τον νέο μου έρωτα. Κι αν με ρωτήσεις τι κάνω, είμαι φωτογράφος, θα σου απαντήσω, και ενίοτε σοκολατάς! Αλλά και ανάποδα, είμαι σοκολατάς και ενίοτε φωτογράφος!

Ζήνων, Skive Τα σπέκια μας!

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΟΥΓΚΟΣ

Σε μια Θεσσαλονίκη όπου τα μεγάλα ακροατήρια παλαντζάρουν μεταξύ Παντελίδη και Rihanna, κάποιοι επιμένουν σε λόγια γειτονιάς, πειραματικά samples και τολμηρές παραγωγές. Ο πιο τώρα ελληνικός ραπ δίσκος έχει όνομα «Άλλο slang και προφορά», τον μιλάει ο Ζήνων και τον λουπάρει ο Skive.

Ποια είναι τα υλικά δημιουργίας του άλμπουμ;
Φρέσκα ακούσματα, πώς βλέπω τα πράγματα αυτή την εποχή, τι είμαι. Είναι η πρώτη ολοκληρωμένη δουλειά του Skive και ο ήχος που θα συναντήσει κανείς σε αυτό το άλμπουμ έχει βγει ειδικά για αυτό. Δεν μοιάζει με κάτι άλλο που έχει κάνει στο παρελθόν. Είναι ένα άλμπουμ με έναν ήχο που αποφασίσαμε ότι είναι αυτός που πρέπει να ακούσουν οι Έλληνες αυτή την περίοδο. Στο τραπέζι υπήρχαν ιδέες και θέληση για ωραία πράγματα.

Πώς βλέπεις τα πράγματα αυτή την εποχή;
Τα πράγματα τα βλέπω ύποπτα, καχύποπτα, ανύποπτα. Να σου πω ότι βλέπω φτώχεια; Όχι. Δεν βλέπω φτώχεια στην Ελλάδα. Δεν είμαστε Κολομβία ή Βραζιλία, ίσως να οδεύουμε προς τα εκεί. Αν δεν φτάσουμε εκεί, να νιώσουμε την πούτσα, δεν μπορούμε να μιλάμε για φτώχεια. Μόνο ψευτοεπαναστάσεις. Ο κόσμος περνάει δύσκολα, αλλά δεν νομίζω πως υπάρχει η εξαθλίωση που θέλουν κάποιοι να παρουσιάσουν. Βλέπω να άλλαξε κάτι με όλα αυτά που γίνονται; Όχι. Όλα είναι μάρκετινγκ, ένα δελτίο ειδήσεων. Βλέπω πως κάποιοι προσπαθούν να επιβιώσουν και ο καθένας κάνει τις επιλογές του. Βλέπω ποιος προσπαθεί και ποιος συμβιβάζεται.

Τι είναι συμβιβασμός για σένα;
Συμβιβασμός είναι για μένα να πρέπει να ζήσω από τη μουσική και να γράφω για τη «βιομηχανία» και όχι για τον Ζήνωνα. Για αυτό επιλέγω να δουλεύω όπως μπορώ, ώστε να γράφω αυτά που θέλω. Θα μπορούσα να πάρω δρόμους άλλους, να γράφω μουσική για μαγαζιά και να τη δω έτσι και γιουβέτσι και κοκορέτσι.

Τι σημαίνει να είσαι ζοάρης ράπερ στην Ελλάδα;
Έχεις δει και τις όμορφες και τις άσχημες πλευρές της χώρας. Έχεις δει την πρώτη γενιά από ραπάδες σαν ακροατής και έχεις συνεχίσει μετά μαζί τους. Στην ουσία έχεις δει το 80% από το life style της σκηνής πώς έχει εξελιχτεί. Υπάρχει εμπειρία.

Τι ένιωσες όταν πληροφορήθηκες τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα;
Σοκ για τον αδικοχαμένο. Ήταν παντελονάτος.

Η Θεσσαλονίκη είναι σημαία ξανά στη θεματική σου. Θεσσαλονίκη 2014, χρονιά δημοτικών εκλογών. Τι βλέπεις να άλλαξε και τι περιμένεις να αλλάξει στην πόλη;
Είναι μια πόλη που προωθεί το τζατζίκι, όσο πολλαπλασιάζονται τα ελληνάδικα δεν υπάρχει ελπίδα. Πλακάκι και πολύ πεζοδρόμιο. Πιο καλό από πριν, αλλά πλακάκι και πεζοδρόμιο. Θα ήθελα να αλλάξει η νοοτροπία της πόλης, είμαστε κλειστή κοινωνία. Εδώ θεωρείσαι κοπρόσκυλο, αν μετά τα 15 αράζεις σε ένα πάρκο. Αλλά για να αλλάξει κάτι πρέπει να αλλάξουμε πρώτα εμείς οι ίδιοι.

Αν ο δίσκος ήταν γειτονιά της πόλης, ποια θα ήταν;
Φάληρο, κέντρο, ανατολικά.

Στον δίσκο έχει συνεισφέρει με τα δάχτυλά του ο Ασκληπιός Ζαμπέτας. Πώς αισθάνεσαι για αυτό;
Το ότι αυτός ο άνθρωπος πέρασε κιθάρες σε μια δική μου δουλειά ήταν σκέτη γκάβλα. Βγάζω τα σπέκια μου απλά.

«Άλλο slang και προφορά». Γιατί αυτός ο τίτλος;
Γιατί όπως ραπάρουμε έτσι μιλάμε. Κάποιοι προσπαθούν να γράψουν κάτι έξυπνο, δεν προσπαθούν να δείξουν αυτό που είναι στην καθημερινότητά τους. Εμείς λέμε αυτό που είμαστε. Αν κάποιος το βρει αυτό ευφυές ή έξυπνο, οκέι, θα μας αρέσει.

Ανάμεσα σε όλα τα άλλα μπορεί να ξεχωρίσει κανείς στον δίσκο το βαλκάνιο sample στο ομώνυμο τραγούδι. Είμαστε Βαλκάνιοι ή Ευρωπαίοι;
Είμαστε Βαλκάνιοι με βιτρίνα Ευρωπαίου.

Έχει γίνει το ραπ στις μέρες μας περισσότερο εικόνα αντί ήχος;
Σκέψου πως επικρατεί η λογική «δεν βγάζω δίσκο, βγάζω βιντεοκλίπ». Εγώ για να αποδεχτώ κάποιον πρέπει να ακούσω το υλικό του και να ψηθώ. Δεν με ενδιαφέρει αν η μπλούζα μου θα αρέσει, αν θα έχω στιλίστα.

Τι απαντάς στις φήμες πως τα Βόρεια Αστέρια διαλύονται;
Τα Βόρεια Αστέρια δεν διαλύονται. Μπορεί να είναι καθημερινά μαζί και να έχουν τριβή όχι σαν Βόρεια Αστέρια, αλλά σαν Lex, Mondi, Jamal, Πιλότος και Ζήνων. Για να διαλυθούν τα Βόρεια Αστέρια, πρέπει να διαλυθεί πρώτα η φιλία και μετά η ιδέα αυτού του πράγματος που λέγεται Βορ.Ας. Είμαστε μεγάλα παιδιά, ο καθένας κάνει τις δουλειές του, έχουμε δώσει δίσκους σαν Βόρεια Αστέρια, νιώθουμε ότι κάποια πράγματα πρέπει να τα κάνουμε μόνοι μας, για να δώσουμε τα δικά μας μουσικά μονοπάτια. Όταν μας βγει πως πρέπει να δώσουμε κάτι ξανά στον κόσμο σαν Βόρεια Αστέρια, θα το κάνουμε.

Σε όσους γκρινιάζουν στα τραγούδια σου στο YouTube τι λες;
Απλά ραπ κάνουμε, παιδιά. Σε άλλους αρέσει, σε άλλους δεν αρέσει. Αν μπορείτε, κάντε το και ξεπεράστε μας, να γίνουμε εμείς ακροατές. Καταφέρετέ το να μας κάνετε να γουστάρουμε.

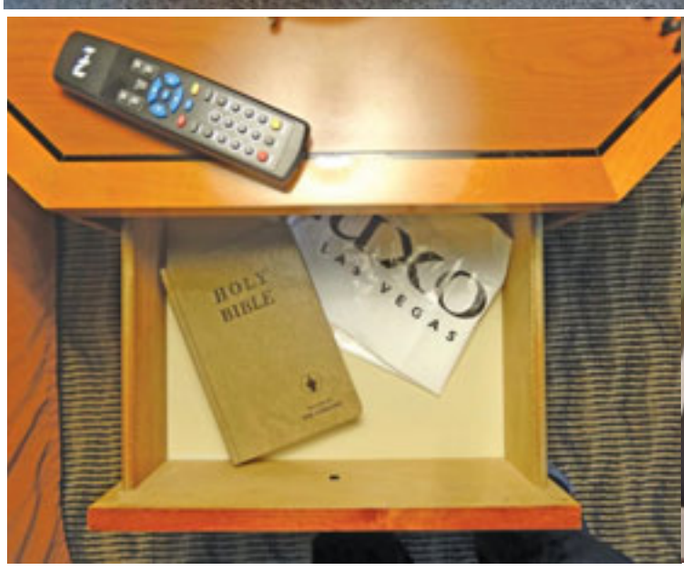

Γάμος και παράνοια στο Las Vegas!

Το εικαστικό ντουέτο των Kalos & Klio διάλεξε να παντρευτεί στο Λας Βέγκας αντί μιας τελετής στον Ιερό Ναό Της Του Θεού Σοφίας. Με κουμπάρο τον Έλβις. Τους ευχόμεθα βίον ανθόσπαρτον και τους ζητούμε να αναλύσουν τη σημασία του ταξιδιού και της χειρονομίας.

Για όσους μας γνωρίζουν μέσα από το εικαστικό μας έργο, το ταξίδι μας και ο γάμος μας στο Λας Βέγκας θα μπορούσε να είναι μια λεπτομέρεια από κάποιο έργο μας . Έχουμε, άλλωστε, απεικονίσει στα έργα μας τους εαυτούς μας ως φανταστικές περσόνες, ακολουθώντας τα χνάρια των αναγεννησιακών καλλιτεχνών η τέχνη μας είναι αναπόσπαστη από την καθημερινότητά μας. Προορισμός, η Αμερική, ως μια εφήμερη αλλά αναγκαία απόδραση από τη μιζέρια της ελληνικής πραγματικότητας και της κρίσης που απλώνεται στην καταδικασμένη ευρωπαϊκή ήπειρο. Αναζητούμε τις νέες εικόνες-οξυγόνο που θα τροφοδοτήσουν εμάς και τα επόμενα έργα μας. Μένουμε «sleepless in Seatle», WA, περίπου για έναν μήνα σε συγγενείς και στη συνέχεια πετάμε από την Πόλη του Σμαραγδιού, όπως τη λένε, της βροχής και της ομίχλης δηλαδή, τη γενέτειρα του Starbucks και το ορμητήριο του Μπιλ Γκέιτς, στο ηλιόλουστο Βέγκας. Κάθε πόλη έχει και ένα επίθετο που τη χαρακτηρίζει, το Βέγκας λέγεται «Sin City», εδώ οι «αμαρτωλοί» επιζητούν να λυτρωθούν μέσα από την υπέρβαση των ηδονών της διασκέδασης. Αυτή την πόλη επιλέγουμε ως σκηνικό για τον γάμο μας, είναι η υπέρτατη υλοποίηση της άποψης που έχουμε για τη ζωή και την τέχνη, πρώτα ζούμε και ύστερα δημιουργούμε. Σε δύο ώρες κατηφορίζουμε το Vegas Boulevard, είμαστε στην καρδιά της Sin City, είναι Ιανουάριος αλλά είναι σαν άνοιξη. Μένουμε στο «Luxor Hotel & Casino», μέσα στη μαύρη πυραμίδα του Φαραώ Τουταγχαμών, όλη από γυαλί και μέταλλο, γεμάτη με Φαραώ και σφίγγες, πολλά φρουτάκια και άλλα τζογαδόρικα κόλπα. Η μπλε ακτίνα τις πυραμίδας φαίνεται από το διάστημα. Από το παράθυρο του δωματίου βλέπουμε τους χρωματιστούς πύργους του «Hotel Excalibur». Στο συρτάρι μας ανακαλύπτουμε τη Βίβλο, ω ναι! Είμαστε στο σωστό μέρος!

Return to center

Στη ρεσεψιόν μας λένε ότι το γραφείο γάμων κλείνει στις 12 το βράδυ, βρίσκεται downtown στο παλιό Βέγκας, off the strip (στο strip είναι όλα τα τρελά καζίνο). Μας πάει ένας old timer ταξιτζής, ο Φράνκι, μας αρέσει η σκέψη ότι σίγουρα έχει ζήσει το Βέγκας από το '50. Στην

είσοδο του γραφείου γάμων μας είπε ευγενικά «congrats for your marriage»! Είναι σχεδόν μεσημέρι και στο παλιό κέντρο έχει πολλή ησυχία, πριν μπούμε στο δημαρχείο για τις υπογραφές διάφοροι κράχτες προσπαθούν να μας πουλήσουν πακέτο γάμου στο δικό τους chapel. Μέσα στο δημαρχείο ένα ζευγάρι Μεξικάνων συμπλήρωνε την αίτησή του φωνάζοντας με ενθουσιασμό. Η άδεια του γάμου μας είναι ήδη έτοιμη για τις υπογραφές, έχουμε κάνει την αίτηση online την προηγούμενη μέρα. Υπογράφουμε μέσα σε πέντε λεπτά, κόστος 60 δολάρια, μόνο μετρητά. Τώρα, κράχτες, είμαστε έτοιμοι να δούμε brochures... Βγαίνουμε στον δρόμο να κανονίσουμε για την τελετή.

Διαλέγουμε ένα κοντινό chapel που μας άρεσε, στην είσοδο η πινακίδα γράφει: «Love is Spoken Here». Κλείσαμε το deal, την τιμή και τα σχετικά και, φυσικά, κάναμε book τον Elvis για κουμπάρο. Την ιδιοκτήτρια της επιχείρησης τη λένε Melinda, είναι Ασιάτισσα, με 20 χρόνια εμπειρία στα Elvis Weddings. Μας εξηγεί ότι προσφέρουν πολλές επιλογές σε Elvis impersonators, όλοι είναι professionals και, φυσικά, με διαφορετική χρέωση ο καθένας. Μας δείχνει φωτογραφίες και βιογραφικά, Elvis νάνος για special entertainment, Elvis μαύρος, Elvis νέος και όμορφος, Elvis, Elvis, Elvis... Εξηγούμε ότι θέλουμε ό,τι καλύτερο σε Elvis, βλέπουμε photo και επιλέγουμε την κλασική version Elvis του '73 να τραγουδήσει στην τελετή. Μας ρωτά εάν θέλουμε να νοικιάσουμε τα σχετικά του γάμου, έχουν καλή συλλογή αλλά εμείς φέραμε τα δικά μας, είμαστε εντάξει. Α, η ανθοδέσμη! Κόκκινα τριαντάφυλλα, OK.

Don't be cruel!

Την επόμενη μέρα, 6 Ιανουαρίου στις 3 μ.μ. είμαστε έτοιμοι για τον rock'n'roll γάμο μας. Μας παρέλαβε μια μαύρη λίμο μπροστά από το άγαλμα του Ανούβις κάτω από τη μεγάλη Σφίγγα. Διασχίζουμε το Βέγκας μέσα από φοινικόδεντρα και casinos. Going to the chapel of love! Όλο το σκηνικό ακροβατούσε μεταξύ κινηματογράφου και πραγματικής ζωής. Ο Elvis μας περιμένει με την pink Cadillac του 1956 και τη λευκή στολή που φορούσε το 1973 στη Χαβάη. Είναι πολύ καλύτερος από τη photo και έχει όλα τα σωστά moves! Elvis, we are very pleased to meet you! Χαμογελά, μας δίνει αυτόγραφο και το μυστήριο ξεκινά με μουσική. Ο Elvis τραγουδά live το «Love me tender» και συνοδεύει την Klio. Ο minister μας ρωτά εάν είμαστε σίγουροι. Ε! Ναι, είμαστε! Αρχίζει τον λόγο του, «πρέπει πρώτα να υποσχεθείτε ο ένας στον άλλον ότι τον συγχωρείτε για οτιδήποτε, ότι θα αγαπάτε και θα σέβεστε ο ένας τον άλλον...». Μας μιλά για τη σημασία της αγάπης... Παύση, ο Elvis τραγουδά «Can't Help Falling in Love», ακολουθούν περισσότερες συμβουλές από τον minister για καλή διαχείριση του χρήματος, αφού πρέπει να έχεις χρήμα στο πορτοφόλι μέχρι το τέλος του μήνα, αυτό είναι ευλογία μας είπε! Φοράμε τις βέρες. Ο minister καταλήγει «By the power vested in me by the State of Nevada, I now pronounce you husband and wife». Ο Elvis τέλειωσε παντρικά με το «Viva Las Vegas», χορός, τραγούδι, φωτογραφίες, φιλιά! Σε ένα τέταρτο πήραμε το πιστοποιητικό γάμου από το γραφείο. Ο big «E» took care of business and left the building, αφήσαμε και εμείς το chapel of love και πήγαμε ξανά να χαθούμε στο strip. Είναι ώρα για ένα σόου και στο «Bellagio» το σιντριβάνι χορεύει στον ρυθμό της μουσικής.

Hound Dogs

Είμαστε πίσω στο strip, στην Disneyland για ενήλικες, στην πόλη των αμαρτωλών αγίων, στο μέρος όπου οι πιο εφηβικές επιθυμίες μας δεν λογοκρίνονται αλλά ενθαρρύνονται σε κάθε μας βήμα. Στο Βέγκας συμβαίνει ό,τι συμβαίνει και στα εικαστικά μας έργα: η δημοκρατία της όρασης είναι ένα ποπ όνειρο όπου το φαντασιακό κυριαρχεί υφαίνοντας τα ετερόκλητα ψήγματα του κατακερματισμένου κόσμου μας. Ένα όνειρο με υπερήρωες, φαλιρισμένους τύπους και παραπλανημένους πρωταγωνιστές, που για μερικά βράδια περιπλανήθηκαν στους δρόμους με τα ψηλά φοινικόδεντρα, το γκαζόν από pvc, τα πολλά φώτα και τις ψευδαισθήσεις. Κάθε λίγο περνά το monorail (τρένο), τρέχει πάνω κάτω το strip, επάνω του γράφει «Ό,τι συμβαίνει στο Βέγκας μπορεί να σου αλλάξει τη ζωή»... Επόμενη στάση, «Paris Hotel & Casino» και να 'μαστε μπροστά στον Πύργο του Άιφελ!

Θεσσαλονίκη

2014 Dayzzz & 2014 Nightzzz

Φαΐ, ποτό, αρσενικό θηλυκό, βόλτες, στέκια, αλκοόλ, σοκολατένια ροφήματα, salad bars κι ένας οδηγός με τις καλύτερες κουκίδες στον χάρτη με τις μέρες και τις νύχτες μιας πόλης που δεν ησυχάζει ποτέ.

Powered by SOUL team

Ακαδημία:

Σπιτικό φαγητό και σπιτική ατμόσφαιρα με όλη τη σημασία των λέξεων και των... γεύσεων. Στην κατηγορία «ελληνικές γεύσεις», τέτοια εποχή που είναι, η «Ακαδημία» παίρνει το Όσκαρ. Αρκεί να δοκιμάσεις τις πατάτες με σάλτσα και σέσουλα, έτσι όπως σιγοντάρουν τα κεφτεδάκια, το κότσι στη γάστρα ή το χουνκιάρ μπεγεντί. Ποντάροντας, πέρα από το μαγικό τρόπο μαγειρέματος, στις πρώτες ύλες, οι δυο Κωνσταντίνοι (Μάρκου και Γαργάνης) διαλέγουν καθημερινά τα καλύτερα και φρεσκότερα εποχικά και βιολογικά προϊόντα, και προσφέρουν ένα υγιεινό και ποιοτικό μενού. Να δοκιμάσεις τα χόρτα τους αλλά και το περέκ με κοτόπουλο, τους λαχανοντολμάδες και οπωσδήποτε τα βουβαλίσια σουτζουκάκια παρέα με ωραίο μαστέλο και ταλαγάνια μούρλια. Πέρα από το κρέας, παίζουν και ψαρικά, οπότε ένα αγαλματάκι ακόμα θα δώσουμε στις γαρίδες σχάρας. Και να προσεύχεσαι να μπει γρήγορα η άνοιξη, να ανοίξουν τα παράθυρα και να φτερουγίσουν οι γεύσεις στην αυλή, μιας και αυτό είναι ένα ακόμα ατού της «Ακαδημίας», μαζί με τα έργα τέχνης στους τοίχους και τη μουσική στα ηχεία της.

Παύλου Μελά 33 (Ζεύξιδος), 2310 262 567

Blue Barrel:

Μετακόμισε από την παλιά διεύθυνσή του στα Λαδάδικα, εκεί που ήταν το Γαία Live. Και συνεχίζει αμετανόητα με τα live που ξέχασες, αλλά δεν σε ξέχασαν! Και ας απιστούσες με την electronica επί των blues και με τα χαζοhouse επί της κουλαριστής jazz τόσο καιρό. Νισάφι, κι ευτυχώς που ο Σάκης την ψυλλιάστηκε πως οι καιροί άλλαξαν και ο κόσμος κουράστηκε από την κλαμπίλα και ψάχνει επιτέλους πάλι τη ζεστασιά της μουσικιένιας μουσικής παιγμένης από δεξιοτέχνες παίκτες κι όχι από μηχανάκια. Η μπιτλική ποπ των Skelters, η Λουιζιάνα των Blues Wire, η bebop του Σημαδόπουλου, οι αυτοσχεδιασμοί και η free jazz του Oleg Chaly και των «Φίλων», ο Γάκης με τους Troublemakers και οι τρελοροκαμπιλάδες Shockin's με τέρμα μπίρα και κοκόρι. Όλοι εδώ, όλοι live, κάθε μέρα και μια μουσική, ένα κέφι, ένας ρυθμός.

Δόξης 5, Λαδάδικα (Πρώην Γαία), 2314 009 130

Comunale:

Ένα βέρας ιταλιάνικης έμπνευσης conceptual café and wine bar, όπου το πρωί απολαμβάνεις εσπρέσο και από το μεσημέρι έως αργά τη νύχτα μπορείς να το ξενυχτήσεις τσιμπώντας φίνες πίτσες και πάστες συνδυάζοντάς τες με εξαιρετικά κρασιά. Άκου μας: η φοκάτσια δεν παίζεται! Με την υπογραφή του Θόδωρου Δοϊρανλή και με μια κουστωδία εμπνευσμένων μπάρμεν -αρκεί να δοκιμάσεις το Bloody Mary τους βασισμένο σε μυστική ιταλική συνταγή, όπως και το 100% ιταλικό spritz- το «Comunale» είναι η νέα άφιξη που απογειώνει τη νέα πιάτσα των πέριξ της Παύλου Μελά.

Π. Π. Γερμανού με Π. Μελά, 2310 220 914

Θερμαϊκός:

Όπως λέμε all time classic. Έξω τα πλοία και ο ορίζοντας, μέσα το αεροπλάνο του Βέντερς, έξω και μέσα, όπως συμβαίνει για δεύτερο αιώνα, τα πιο ωραία παιδιά της Θεσσαλονίκης, που δεν χαμπαριάζουν ούτε από μόδες ούτε από περιστασιακές τάσεις, αφού γι' αυτό διάλεξαν για στέκι τους τον «Θερμαϊκό»: η πρωινή coffee jazz γίνεται μεσημεριανή cool -αράζω- electronica, και οι νύχτες καίγονται φωτεινά, κοντράστ στο ασπρόμαυρο πάτωμα. Μποέμικο ντεκόρ, ποικιλία κοκτέιλ, τρελά παρτάκια. In Thermaikos we trust!

Λεωφόρος Νίκης 21, 2310 239 842

Μπακάλικον:

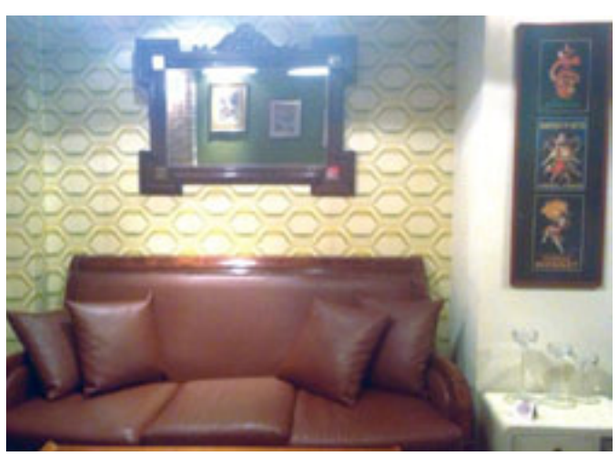
Το «εδώ θα φας καλά» δεν είναι κλισέ, αλλά η απόλυτη αλήθεια. Το μεζεδοπωλείο, που με έδρα το Ναυαρίνο στήνει σπονδές στη γεύση, μπορεί να περηφανεύεται πως σερβίρει το καλύτερο βουβαλίσιο μπιφτέκι της πόλης. Αλλά μια ποικιλία καλοψημένων κρεατικών, που, αν τα «παίξετε» περιφερειακά με τυριά, χαλούμια και κεφαλοτύρια και μετά κόκκινου κρασιού στο ποτήρι, το ταχύτερο που θα συναντήσετε είναι η γευστική ευδαιμονία. Σε ένα περιβάλλον διανθισμένο από vintage ασπρόμαυρες εικόνες μιας Θεσσαλονίκης που σώζεται μόνο πλέον στις διηγήσεις των παλαιοτέρων, το «Μπακάλικον» κερδίζει οποιοδήποτε γαστριμαργικό σποτ υπάρχει στα πέριξ της πλατείας Ναυαρίνου.

Πλατεία Ναυαρίνου 7, 2310 227 676

Music:

Επιστροφή στα all day bars. Εκεί που ξεκινάς τη μέρα σου με διπλά εσπρέσο και ολοκληρώνεις τη νύχτα σου με μουσικάρες και φίνα κοκτέιλ. Αυτή είναι η κουλτούρα του «Music» που σε μαγεύει με το που μπαίνεις. Οι καναπέδες, τα τούβλα στους τοίχους, το τεράστιο speak easy bar αλλά και κάποια πιάτα άσοι, είτε για να τσιμπήσεις χαλαρό μεσημεριανό είτε για να τα γλεντήσεις με κουλτούρα νυχτερινών τάπας, δίνουν στο «Music» τον χαρακτηρισμό «κουλαριστό στέκι» για να αράξεις ή να τα σπάσεις. Είναι μεγάλο, είναι multi, έχει κέφι και μια τεράστια τζαμαρία από όπου βλέπεις όλη την περαντζάδα της Παλαιών Πατρών Γερμανού, που φέτος τον χειμώνα κέρδισε τον τίτλο της πιο πολύβουης πιάτσας της πόλης.

Π.Π. Γερμανού 21, 2311 242 329

Οδοντογλυφίδα:

«Οδοντογλυφίδα» σημαίνει «αντισυμβατικό ταχυφαγείο». Ελληνικές γεύσεις και φρέσκο φαγητό, με απλότητα στη συνταγή, καθαρότητα στη γεύση, κι ένα σούπερ ντεκόρ που σε κάνει καθώς δοκιμάζεις είτε κάποιο σάντουιτς είτε κάποιο πιάτο του να νιώθεις πολίτης του κόσμου. Αντισυμβατική και προχώ, αλλά και την ίδια ώρα παραδοσιακή ως προς την κουζίνα, η «Οδοντογλυφίδα» συνδυάζει τις έννοιες «εκλεκτό εστιατόριο» και «στέκι γειτονιάς». Urban κατάσταση, greek σχάρα, υπερντιζάιν από τους 40.22.Architects, και όλη η γνώση, η εμπειρία και το μεράκι των Βάνου Ποδιώτη, Λευτέρη Γεωργιάδη και Ηλία Ψωμαδάκη, που για τη γαστρονομία της Θεσσαλονίκης είναι κάτι σαν τους Rolling Stones: οι καλύτεροι!

Παύλου Μελά 20

Οινός:

Μετά από 22 ασταμάτητα καλοκαίρια στη Σκόπελο και μετά από παρότρυνση φίλων του ιστιοπλόων, ο Βαγγέλης φέρνει όλη την κουλτούρα του «The Blue Bar» χωρίς να αλλάξει τίποτα από όσα δημιούργησαν τον μύθο του: σουηδική τζαζ, αμερικάνικα μπλουζ, βρετανικές κιθάρες, στρέιτ ποτά, ατμόσφαιρα παρέας. Αντί για τη θάλασσα των Σποράδων, από το τζάμι σου κιαλάρεις όλον τον Θερμαϊκό στο πιάτο. Μικρούλικο, καλαίσθητο, με τον Ίγκι και τον Τομ Γουέιτς να σε κοιτάνε καθώς τους κοιτάς, να ένα καινούργιο στέκι επί της Λεωφόρου Νίκης που έχει χαρακτήρα, στιλ και απίστευτο coolness.

Λεωφόρου Νίκης 43, 2313 028 280

Pulp:

Μπίρες πολλές και εξαίσιες ροκενρολιές. Αυτό είναι το «Pulp», αυτό ψάχνεις, και θα σε αποζημιώσει. Τζόνι Κας, Ramones, προδιαγραφές αμερικάνικου μπαρ αλλά και ιρλανδέζικης παμπ, ωραίες νύχτες, χαλαρά μεσημέρια, ποικιλίες από σπάνιες μπίρες, mood γιορτής, χορός, κόσμος άνετος και αληθινός, χωρίς πόζες και φανφάρες, θα τους αποκαλούσες και real mates, αφού σε αυτό το μπαρ οι κιθάρες και τα τζιν ρίχνουν πόρτα και στην πόζα και στο δήθεν. Ροκ εν ρολ; Εννοείται και ώς το κόκαλο. Υ.Γ. Μαργαρίτη, το μωρό τι προτιμά; Blondie ή Red Hot Chili Peppers; Να μας ζήσει!

Αλεξάνδρου Σβώλου 8, 2310 270 830

Σκούφος:

Η Δήμητρα Μπάρδα και ο Χαράλαμπος Ζωίδης, ψυχές του «Σκούφου», δημιούργησαν έναν εναλλακτικό χώρο, κάτι μεταξύ ποπ ταβέρνας και ψαγμένου εστιατορίου. Με το «ψαγμένο» εννοούμε πως τα παιδιά έστησαν έναν κατάλογο ιδιαίτερης και δημιουργικής ελληνικής κουζίνας που σε εντυπωσιάζει από τις πρώτες γραμμές του. Κρέμα κόκκινης φακής με σύγκλινο Μάνης, ριζότο με συκωτάκια πουλιών, σταφίδα και κουκουνάρι, όστρακα στη λαδόκολλα, ένα πιάτο για το οποίο η Δήμητρα και ο Χαράλαμπος νιώθουν περήφανοι, κόντρα φιλέτο μοσχαρίσιο με κρούστα μυρωδικών, μια δεύτερη γεύση που μπορεί και να σε κάνει να κλάψεις. Κι όλα αυτά με τα ποτήρια γεμάτα από μπίρες που παράγονται από μικρές ελληνικές ζυθοποιίες. Αυτές τις μέρες, στον «Σκούφο» τρέχει ένα πρωτότυπο πρότζεκτ. Κάθε Τετάρτη, «Brink Your Own Bottle», κοινώς απολαύστε το μενού του εστιατορίου φέρνοντας τα δικά σας αγαπημένα κρασιά. Ωραία ιδέα, ωραίες γεύσεις, ωραίοι άνθρωποι, ευφάνταστες προτάσεις, στην υγειά σας!

Κωνσταντινουπόλεως 140
(Μ. Μπότσαρη με Κ. Καραμανλή, στο πάρκο), 2313 002 207

The Excelsior:

Το 2012 βραβεύτηκε με το «International 5 Star Diamond Award». Το 2014 ήρθαν άλλες δύο βραβεύσεις για το ξενοδοχείο που συνεχίζει να κερδίζει την εμπιστοσύνη των επισκεπτών της Θεσσαλονίκης. Το «Traveller's Choice 2014 Award» του παγκόσμιου οργανισμού αξιολόγησης Trip Advisor κατέταξε το «The Excelsior» στην πρώτη θέση των ξενοδοχείων πόλεως ολόκληρης της Ελλάδας, ενώ η διάκριση ως «Top Hotel» της πόλης ήρθε από τους επισκέπτες της ιστοσελίδας Trivago. Συνδυάζοντας μια ζεστή φιλική ατμόσφαιρα, με υπηρεσίες υψηλού επιπέδου, αποτελεί την καλύτερη επιλογή για τους επαγγελματίες και τους τουρίστες αναψυχής που επισκέπτονται την πόλη, αφού εδώ βρίσκουν τον ιδανικό τόπο διαμονής: ξύλινα χειροποίητα δάπεδα, μαρμάρινα μπάνια, wi-fi, μηχανή καφέ espresso, δυνατότητα επιλογής από τον πελάτη των προϊόντων του mini bar, είναι μερικές μόνο από τις υπηρεσίες που καθιστούν τη διαμονή των επισκεπτών αξέχαστη.

Κομνηνών 11, 2310 021 000

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΑΙΓΑΙ
Ένα weekend στην Έδεσσα

ΚΕΙΜΕΝΟ, ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ : ΛΑΖΑΡΟΣ ΓΡΑΙΚΟΣ

Χτισμένο στις παρυφές της Έδεσσας, με θέα τον Βράχο της Πόλης, το «Αίγαι» αποτελεί ένα κόσμημα minimal μοντέρνας αρχιτεκτονικής, μία ανάσα χαλάρωσης και ηρεμίας. Σε υψόμετρο 320 μέτρα, 3 χιλιόμετρα από το κέντρο της πόλης και 42 χιλιόμετρα από το χιονοδρομικό κέντρο Καϊμακτσαλάν, είναι μοναδική επιλογή για όσους θέλουν να ξεφύγουν από την καθημερινότητα και να απολαύσουν ξεχωριστή διαμονή και υπηρεσίες υψηλού επιπέδου. Tea-time ατμόσφαιρα στο σαλόνι, bistrot-like εστιατόριο, art nude πίνακες στα δωμάτια, design στοιχεία εντός και εκτός, και άψογη φιλοξενία. Με ευρωπαϊκό αέρα, με περγαμηνές, εξαιρετικό σέρβις και οικογενειακή φιλοξενία, αποτελεί ιδανική business & pleasure επιλογή αλλά και long weekend destination. Η μέρα εδώ έχει άλλη γεύση: χωριάτικες πίτες, λαχταριστές βάφλες και σπιτικές μαρμελάδες για πρωινό, ντόπιες συνταγές με πρώτες ύλες τη φαντασία και τα αγνά υλικά για το γεύμα ή το δείπνο. Ενδιάμεσα, αμέτρητες fun & relax εναλλακτικές: από βαρκάδα στη Βεγορίτιδα και βόλτες στο γραφικό Βαρόσι, τους Μύλους και τα Γιαννιτσά, μέχρι parapente και winter sports στο Καϊμάκτσαλαν. Στα must see οι καταρράκτες, η Βεργίνα, τα λουτρά Πόζαρ (μοναδική εμπειρία το νυχτερινό μπάνιο σε καυτά νερά!) και ο παραδοσιακός μεσαιωνικός οικισμός Παλαιός Άγιος Αθανάσιος. Στα must do, η βουτιά στη θερμαινόμενη πισίνα με τη μοντέρνα αισθητική κι ένα spa για πλήρη χαλάρωση και ευεξία.

Προάστειο Έδεσσας, 23810 298 88

ZOOLAND

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΠΑΚΑ

ΙΧΘΥΕΣ
(19 Φεβρουαρίου - 20 Μαρτίου)

Πλήθος ερωτημάτων θα ταλανίσουν το μυαλουδάκι σου τις επόμενες ημέρες. Πού είναι η ζωή; Ή ζωή είναι εδώ; Ή μήπως η ζωή είναι αλλού; Στο Βερολίνο, στο Λονδίνο, στη Βαρκελώνη... Η ζωή εδώ αρχίζει; Ή μήπως η ζωή εδώ τελειώνει, καφενείο και ταβέρνα, μ' ήρωες του σινεμά; Η ζωή είναι οι άνθρωποι γύρω σου; Ή μήπως η ζωή είναι το φόντο πίσω τους; Η ζωή σού προσφέρεται; Ή μήπως τη ζωή τη δημιουργείς; Και επιτέλους, πώς θα καταφέρουμε να αποδείξουμε τον συσχετισμό μεταξύ πάχους, τσαρλατανισμού και ιεροσύνης;

ΚΡΙΟΣ
(21 Μαρτίου - 19 Απριλίου)

Βάσει της θεωρίας του διαλεκτικού υλισμού, η ποσότητα οδηγεί στην ποιότητα μέσα από μια ανάλυση που δεν είναι του παρόντος να εξηγήσω, κυρίως επειδή δεν την καταλαβαίνω. Σε αντίθεση με τον άνωθεν νόμο, η δική σου ροπή προς την ποσότητα σε επίπεδο φαγητού και αλκοόλ με πρόσχημα την οικονομική κρίση δεν θα οδηγήσει ουδέποτε στην ποιότητα, παρά μόνο σε στομαχικές διαταραχές και λοιπές γαστρικές παθήσεις. Να σ' το πω και με όρους ιστορικού υλισμού: «Καλύτερα μιας ώρας μασάζ από μασέρ, παρά μασάζ δυο ώρες από κάποιον που δεν ξερ».

ΤΑΥΡΟΣ
(20 Απριλίου - 20 Μαΐου)

Έχεις δει κάτι τύπους που περιμένουν στη στάση αγνοώντας ότι έχει απεργία ο ΟΑΣΘ; Δεν βλέπουν τηλεόραση. Έχεις δει κάτι τύπους που περιμένουν την ανάπτυξη αγνοώντας ότι η χώρα έχει χρεοκοπήσει; Βλέπουν πολύ ΣΚΑΪ. Αν ανήκεις στους πρώτους, ξαναρίξε το ζάρι και φτάσε στον τερματισμό με τα πόδια. Αν ανήκεις στους δεύτερους, γύρνα πίσω στην αφετηρία και περίμενε δυο ζωές μέχρι να έρθει και πάλι η σειρά σου. Αν έχεις πάρει δάνειο από το Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο, πήγαινε κατ' ευθείαν στη φυλακή.

ΔΙΔΥΜΟΙ
(21 Μαΐου - 21 Ιουνίου)

Τι μας έχει διδάξει η πολιτική, εκτός από το να αποφεύγουμε χειραψίες με καλοντυμένους *%#@$% την προεκλογική περίοδο; Ότι με τις φωνές δεν κερδίζεις τίποτα, αλλά σίγουρα χάνουν οι άλλοι, κι αυτό είναι που μετράει. Τόσο στην πολιτική όσο και στις δι(α)προσωπικές σχέσεις. Ένας μήνας σφοδρών συγκρούσεων με διαφωνούντες συνομιλητές έρχεται να αναστατώσει την ψυχική σου υγεία που με κόπο κατάφερες να ισορροπήσεις, επιβάλλοντας τις απόψεις σου. Κόψε το τσιγάρο και ξεκίνα γαργάρες με αβγολέμονο, γιατί θα χρειαστεί να ανεβάσεις πολύ ψηλά τους τόνους.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ
(22 Ιουνίου - 22 Ιουλίου)

«Αν αυτός στο μπαλκόνι πάνω εκεί δεν μπορούσε να κάνει αυτά που λέει, θα τα 'λεγε;» σχολίαζε ο Παντούς, χαρακτήρας του Ζουγανέλη, ευρισκόμενος σε πολιτική ομιλία. Η ανάγκη να πιστέψεις σε μια νέα πολιτική δύναμη που υπόσχεται «ταγούς με πετραχήλια» και η αναζήτηση μιας πρέζας αισιοδοξίας στο βαθύ σκοτάδι, όπου πλέει το μετέωρο κουφάρι σου, σε έχουν ρίξει ακόμη βαθύτερα στην άγνοια και την πλάνη. Το θέμα δεν είναι τι θα ψηφίσεις, το θέμα είναι: «Η διάδοση των ναρκωτικών έχει λάβει στις μέρες μας απειλητικές διαστάσεις. Πώς, κατά τη γνώμη σας, θα πρέπει να είναι η στάση της πολιτείας και της κοινωνίας στα εξαρτώμενα άτομα;».

ΛΕΩΝ
(23 Ιουλίου - 22 Αυγούστου)

Υπάρχουν δύο πολύ εύστοχοι τοπικοί ιδιωματισμοί (ο «κανκάνας» και ο «καντίποτας») που περιγράφουν τον ασήμαντο άνθρωπο. Τον άνθρωπο που κουβαλάει ένα τουπέ και μια υπερηφάνεια χωρίς να έχει καταφέρει στη ζωή του απολύτως τίποτα που να δικαιολογεί αυτή του την έπαρση. Κοντολογίς; Περιγράφουν εσένα. Αν νομίζεις πως η ύπαρξή σου είναι τόσο σπουδαία και άξια θαυμασμού, επειδή έχεις μεγάλα μπράτσα ή ωραίο κώλο, επειδή έχεις ακριβό αμάξι ή φοράς καλό παλτό, επειδή έχεις δει όλες τις ταινίες του Τζάρμους ή κάνεις πετυχημένες αλλαγές στα decks, ο όρος «ψώνιο» πρέπει να επαναπροσδιοριστεί στη lingua franca.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ
(23 Αυγούστου - 22 Σεπτεμβρίου)

Έχεις πιάσει ποτέ τον εαυτό σου να ψάχνει τον Θεό; Αν τον πιάσεις, ρίξ' του ένα γερό χέρι ξύλο, γιατί τον τελευταίο καιρό έχει αποθρασυνθεί. Είναι δυνατόν εσύ που, όταν εμάς μας τάιζαν με μπιμπερό, διάβαζες Ντιντερό, που όταν προσκυνούσαμε τον Χριστό, μελετούσες Ρουσώ, να φλερτάρεις ξαφνικά με τον Θεό και να αποκηρύσσεις το παστίτσιο ως σατανική συνταγή που προσβάλλει τα θεία; «Δεν γίνεται τίποτα τυχαία, για κάποιο λόγο γίνονται όλα» είχε πει ο μέγας φιλόσοφος Θοδωρής Αθερίδης στο 10 Φόρουμ Πνευματικής Αναζήτησης του Τσαπανίδειου & Μενεγάκειου Κέντρου Επιστημών. Αν για κάποιο λόγο γίνονται όλα, πώς εξηγείς τα δάχτυλα στα πόδια;

ΖΥΓΟΣ
(23 Σεπτεμβρίου - 23 Οκτωβρίου)

«Η αγάπη τελικά είναι μαθηματικά, ένα και ένα κάνουν δύο ή αλλάζεις ή αντίο!» (Κώστας Μαρτάκης). Όχι, δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα, Ζυγούλη! Η αγάπη τελικά είναι σαν το Θεώρημα του Φερμά. Επί 350 χρόνια παίδευε τα μυαλά χιλιάδων μαθηματικών και, όταν το έλυσε επιτέλους ο βρετανός μαθηματικός Άντριου Γουάιλς το 1997, αντί να πάρει αμοιβή 2 εκατομμύρια δολάρια, του έδωσαν μόνο 50.000. Το 'πιασες;

ΣΚΟΡΠΙΟΣ
(24 Οκτωβρίου - 21 Νοεμβρίου)

Τι είπε ο Χριστόδουλος, όταν μπήκε στο κελί όπου βρίσκονταν τα μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς; «Ελάτε στο αντάρτικο όπως είστε... με το τζιν, με το σκουλαρίκι». Έπειτα από πολλές αποτυχημένες απόπειρες ερωτικής σύνδεσης με ανθρώπους όπως η Lizzie Velasquez ή ο Alan Dale Lee, θα ανακαλύψεις επιτέλους την ομορφιά του εσωτερικού κόσμου των ανθρώπων. Θα καταλάβεις επιτέλους πως, για να επιτευχθεί η αληθινή αγάπη, πρέπει να ανοίξουν δίοδοι επικοινωνίας που δεν αφορούν την εξωτερική εμφάνιση ή το κοινωνικό στάτους.

ΤΟΞΟΤΗΣ
(22 Νοεμβρίου - 21 Δεκεμβρίου)

Μέσα από μια ζόρικη μαθηματική εξίσωση με τρεις αγνώστους και έναν μπάτσο που τους παρακολουθεί, κατάφερα να υπολογίσω πως ο συνολικός πληθυσμός της Γης θα ήταν περίπου 80 εκατομμύρια, αν οι φτωχοί αρνούνταν να αναπαραχθούν με πρόσχημα τα οικονομικά τους προβλήματα. Θα ήταν πιο τίμιο να ομολογούσες πως αποφεύγεις να κάνεις οικογένεια, επειδή τρομάζεις στην ιδέα να θυσιάσεις τον ύπνο, την ανεξαρτησία, την καλοπέραση και την ηρεμία σου και να αφιερώσεις τη ζωή σου στο ξεσκάτισμα, το τρέξιμο και ό,τι συνεπάγονται οι ανάγκες ενός παιδιού.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ
(22 Δεκεμβρίου - 19 Ιανουαρίου)

«Φοβάμαι πως θα τον/τη χάσω», «Αργεί να απαντήσει στα μηνύματα», «Μασάει τα λόγια του/της, όταν κάνω ερωτήσεις». Νιώθεις αισθήματα φόβου, ανασφάλειας, θυμού, εκδίκησης και αντιπαλότητας; Ζηλεύεις παθολογικά και θανατηφόρα το ταίρι σου; Δεν υπάρχεις κανένας λόγος ανησυχίας! Ήρθε ο «νέος σύντροφος»! Πίεσε, ανάκρινε, πρόσβαλε, πίκρανε τώρα κι εσύ το αγόρι ή το κορίτσι σου και ένας «νέος σύντροφος» θα έρθει στη ζωή τους, για να την κάνει ευτυχισμένη. Ζήσε μοναδικές στιγμές θλίψης και απογοήτευσης, ζηλεύοντας παράφορα τον άνθρωπό σου. «Νέος σύντροφος» για έναν εγγυημένο χωρισμό. Το προϊόν δεν επιστρέφεται.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ
(20 Ιανουαρίου - 18 Φεβρουαρίου)

Με μότο το «bad is the new good» οι επόμενες εβδομάδες θα κυλήσουν αναζητώντας ό,τι παρακμιακό έχει γεννήσει η δεκαετία του '80, μουσικά, κινηματογραφικά και στιλιστικά. Καταλαβαίνω ότι είσαι αλλού δικέ/δικιά μου και ότι είναι ψώνιο η κατάσταση, αλλά καμιά φορά μου τη βιδώνεις με αυτή τη ρετρό φάση, να ούμε. Και μένα και του γέρου σου, που σε βλέπει και παθαίνει ψυχικό τραλαλά που δεν μελετάς τα μαθήματά σου και την ψάχνεις αλλιώς. Με το μπαρδόν, αλλά είσαι μεγάλο ούφο. Άσε τις χιποστεροποζεριές και μη μας τη βγαίνεις απ' τα αριστερά, γιατί δεν είμαστε χθεσινοί. Γκέγκε;

«ΕΞΥΠΝΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΠΟΛΗ»

Σταύρος Κωνσταντινίδης

Φτηνές έως ανέξοδες, πλην όμως πρακτικές, εφαρμόσιμες και σωτήριες λύσεις για ένα από τα σημαντικότερα προβλήματα της καθημερινότητας στα ελληνικά αστικά κέντρα, το κυκλοφοριακό, καταθέτει ο πολιτικός μηχανικός - συγκοινωνιολόγος, Σταύρος Κωνσταντινίδης, στο νέο βιβλίο του: *«Έξυπνοι δρόμοι για μια ανθρώπινη πόλη»*.

Το «εγχειρίδιο καλών πρακτικών για τις ελληνικές πόλεις», όπως το χαρακτηρίζει ο συγγραφέας, κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ATHENSVOICEBooks και είναι το δεύτερο βιβλίο του.
Την έκδοση προλογίζει ο γνωστός βουλευτής και συγγραφέας Πέτρος Τατσόπουλος.

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2014
Σελίδες: 72
Τιμή: € 9,90
ISBN 978-960-9515-09-2

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ATHENS VOICE BOOKS
ATHENS voicebooks

JAMESON

GINGER AND LIME.

ASK FOR IT BY NAME.

MY NAME.

-Jameson

www.apolafste.ypefthina.eneap.gr

Απολαύστε υπεύθυνα